

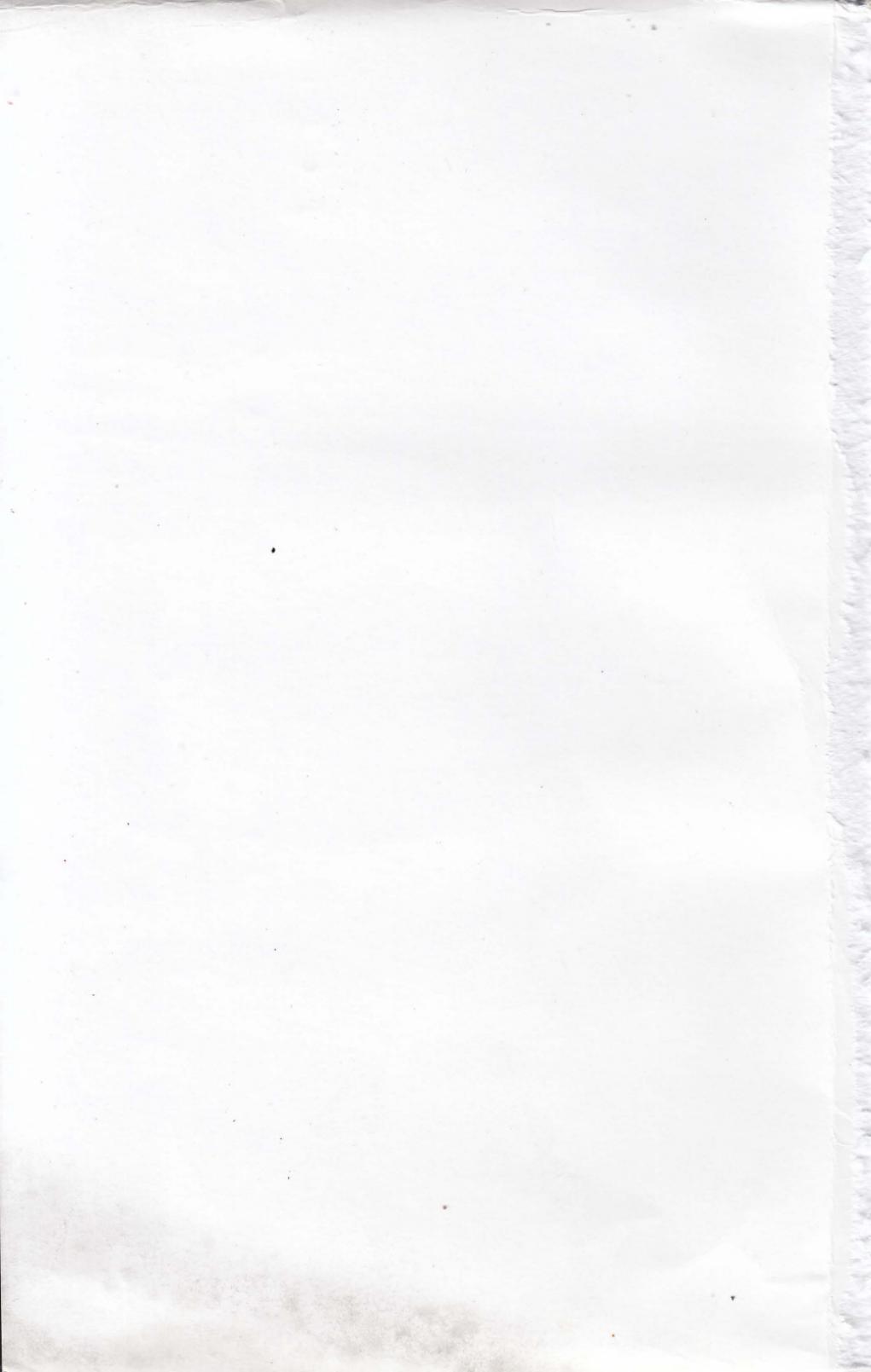

சந்தனைத் தேவ்துரீகள்

மாதாஜி சிவமயச்செல்வி

புலவர் சி. விசாலாட்சி

குப்பிளான்

சிந்தனைத் தேர்ந்தெய்கள்

சிவமयச் செல்வி
புலவர் சி. விசாலாட்சி

இந்து சமயப் பேரவை
ஓன்றாந்தியோ
கன்டா

நூல்: சிந்தனைத் தேன் துளிகள்

ஆசிரியர்: புலவர் சி. விசாலாட்சி

முதற்பதிப்பு: 1991

இரண்டாம் பதிப்பு: ஓன்றாறியோ இந்து சமயப் பேரவை, 2003

எழுத்தமைப்பு: மா. கனகசபாபதி

அச்சடிப்பு: விவேகா அச்சகம்

Title: Sinthanai Thean Thulikal

Author: Pulavar S. Visaladchi

First Edition: 1991

Second Edition: 2003 by Ontario Hindu Religious

Society, Canada

Typesetting: M. Kanagasabapathy

Printed and Bound in Canada by: Viveka Printers

சிந்தனைத் தேண் துளிகள்

பொருளடக்கம்

பதிப்புரை	III
ஆசியுரை	IV
வாழ்த்துரை	VIII
அணிந்துரை	IX
அறிமுகம்	XII
மதிப்புரை	XVI
என்னுரை	XIX
தோற்றுவாய்	XXI
1. கருணையினாற் கலந்தாண்டு கொண்ட விடையவன்	1
2. நின் விழுத் தொழும்பின் உள்ளேன் புறமல்லேன்	4
3. ஆற்றங் கரைமரமாய் வேருறுவேன விடுதி	8
4. கருணைக் கை	11
5. தீப்புகு விட்டில்	14
6. வினையின் தொகுதி ஒறுத்து என யாண்டுகொள்	17
7. சிறியேன் பவந் தீர்த்தருள்வாய்	21
8. அச்சம் தவிர்த்தருள்வாய்	24
9. இருதலைக் கொள்ளியினுள் எறும்பு	27
10. மெலிகின்ற என்னை விடுதி	30
11. மணி மலர்த்தாள்	33
12. ஜம்புலன்கள்	36
13. மது வெள்ளாம்	40
14. அடியார் உள்ளத்துள் உள்ளாய்	43
15. ஒளி வந்த பூங்கழல்	46
16. அன்னை அப்பன்	49
17. இகபரமாய் இருப்பவன் இறைவன்	52
18. விற்றுக்கொள் ஒற்றிவை	55

19.	வல்வினைக் காடு	58
20.	கொம்பரில்லாக் கொடியானேன்	62
21.	புலனால் அலைப்புண்டேன்	65
22.	வெண்மையைனே விட்டுடுதி	68
23.	வெற்றுடியேன்	71
24.	மெள்ளனவே மொய்க்கும்... எறும்பு	74
25.	எறும்பிடை நாங்கூழி	78
26.	பெருநீர் அறச்சிறுமின் துவண்டாங்கு	80
27.	குன்றிடைச் சென்று ... விடுதி	83
28.	பொய் நெறிக்கே ... விடுதி	86
29.	குலங்களைந் தாண்டருள்	89
30.	தீக்கதுவக் கலங்கி விடுதி	93
31.	விச்சையன்	95
32.	தொடற்கரியவன்	98
33.	களையாய் குது குதுப்பே	102
34.	வாழைப் பழத்தின் மனம் கனிவித் தாண்டருள்	105
35.	என் படிறுகண்டு விட்டுவிடாதே	107
36.	புலன் தீக்கதுவ வெதும்புறு வேனை விடுதி	111
37.	சிறியேன் பிழைக்கு அஞ்சே லென்பாய்	113
38.	சுடுகாட்டு அரசே	117
39.	தனித்துணைவன்	120
40.	வாழ் முதல்	124
41.	விதலைச் செய்வேனை விடுதி	127
42.	கதியடி யேற்குன் கழல் தந்தருள்	129
43.	வேத மெய்ந்நால் சொன்னவன்	132
44.	தொழும்பரிற் கூட்டாய்	134
45.	அலறித் தேழற்றிலேன்	139
46.	குணமிலி	142
47.	பழிப்பில் ... விழித்திருந்தேனை விடுதி	144
48-49	நின்னைச் சிரிப்பிப்பன்	147
50.	செம்பவள வெற்பின் தேசுடையாய்	150

பதிப்புரை

பன்னிரு திருமுறைகளில் திருவாசகத்திற்கு ஒரு தனியிடம் உண்டு, ஆனால் சடேற்றும் அடைய விரும்பும் சாதகர்களை மேல்நிலைக்கு உயர்த்தி முத்தியின்பத்தை அடைய வழி காட்டுவது திருவாசகம். அத்திருவாசகத்தில் நீத்தல் விண்ணப்பத்தில் உள்ள ஜம்பது பாடல்களை எடுத்து தன் தமிழ்ப் புலமையைப் பயன்படுத்தி எனிய நடையில் இலகுவாக மக்கள் கற்று உணர்க்கூடியதாகத் தந்திருக்கிறார் சிவமயச் செல்வி அவர்கள்.

சிவமயச் செல்வி அவர்கள் தன் சிறுவயது தொடக்கம் தவவாழ்வு வாழ்பவர். தூய உள்ளம் நிறைந்த பரிசுத்தமான துறவி. தன் வாழ்வும் வாக்கும் சொல்லும் செயலும் ஒருங்கே இணைய வாழ்பவர். சைவமணம் கமழும் பிறமதங்கள் ஊடுருவு முடியாத சைவபூமியான குப்பிழானில் அவதரித்தவர். சைவசித்தாந்த சிகாமணி காசிவாசி செந்திநாதையரை தன் மானசீக குருவாகவும் தவமுனிவரான சிவயோக சுவாமிகளை ஆண்மீகக் குருவாகவும் கொண்டவர். சிவயோக சுவாமிகளின் அருள் சக்தியினால் தன் இளம்வயதினிலே ஆத்மஞானம் கைவரப் பெற்றவர். சைவச் சான்றோர்களின் அன்புக்கும் பெருமதிப்புக்கும் உரியவர். அன்பும் பண்பும் அடக்கமும் தாய்மையும் நிறைந்த அம்மையார் சிவமயச் செல்வி புலவர் விசாலாட்சி எழுதிய சீந்தனைத் தேன் துளிகள் என்ற இந்நாலை ஆத்மீகவள்ளை ஆத்மஜோதி முத்தையா சுவாமிகளின் ஞாபகார்த்தமாக நான்காவது வருடமாக நடத்தப்படும் பன்னிருதிருமுறை முற்றோதலில் பூர்த்தி விழாவில் வெளியிடுவதில் இந்து சமயப் பேரவை பெருமை அடைகின்றது.

பன்னிரு திருமுறை முற்றோதும் சிவனிழியார்கள் யாவரும் திருவாசகத்தில் மிகவும் சடுபாடு உள்ளவர்கள். திருவாசகத்தின் கருப்பொருளை மேலும் மேலும் அறிய விரும்புவர்கள். அவர்களும் சைவத்துமிகு அஸ்பர்களும் இந்நாலை விரும்பி வரவேற்பார்கள் என்பதில் எந்தவித ஜயமும் இல்லை. இந்நாலை இந்து சமயப் பேரவை வெளியிடுவதற்கு அனுமதி தந்த அம்மையாருக்கும் அழகுற அச்சிட்ட விவேகா அச்சகத்தினருக்கும் வடிவமைப்புச் செய்த மா. கனகசபாபதி அவர்களுக்கும் ஆத்மீக நூல்கள் வெளியிடுவதற்கு பலவழிகளில் உதவி செய்யும் ஆத்மீகச் செல்லவர்களுக்கும் எல்லாம் வல்ல ஆடல்வல்லானின் திருவருள் கிடைப்பதாகுக.

மேன்மைகொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்

சிவ. முத்துவினங்கம்
நூல் வெளியிட்டுப் பொறுப்பாளர்

ச. திருநடராசா
செயலாளர்

ஓம் சிவாயநம்

கிளிநோச்சி மகாதேவ ஆச்சிரமம் ஸ்ரீலஸ்ரீ தவத்திரு வடிவேற் சுவாமிகள் வழங்கிய **ஆசியுரை**

செல்வி புலவர் சி. விசாலாட்சி ஆசிரியை மிகவும் தெய்வீகச் சிந்தனையினாலே திருவாசகத் தில் மிகுந் த ஆர்வமுடையவராய்த் திருவாசகப் பெருமைகளைப் பற்றிப் பல இடங்களிலும் சிறப்பாகத் திருக் கேதீச்சர திருவாசக மடத்தின் திருவாசக விழாவிலும் பிரசங்கம் செய்து வருகின்றார்.

நீத் தல் விண்ணப்பம் என்னும் பதிகத் தில் தனது சிந்தனையில் ஊறிய சிந்தனைகளைச் ‘சிந்தனைத் தேந்துளிகள்’ என்ற தலைப்பில் சிறந்த கட்டுரை வடிவமாக்கியுள்ளார்.

கல்வியறிவிலும், பண்பாட்டிலும் சிறந்தவரான விசாலாட்சி அம்மையார் அவர்கள் ஆத்மீகத் துறையில் அதிக நாட்டமும் ஆர்வமும் கொண்டு கற்றோரை நாடி வருபவர்; மெய்யடியார்களின் பக்ததயானவர். தான் ஒரு நைட்டிகப் பிரமச்சாரனியாக இருந்து சைவத்திற்கும் தமிழிற்கும் பணிபுரிய வேண்டுமென்ற பேரவாவினால் குருகுலத்தில் நீண்டகால நற்பணிகளைச் செய்து வருகின்றார். ‘சிந்தனைத் தேந்துளிகள்’ என்னும் இக்கட்டுரைகளை மக்கள் வாசிப்பதால் இறைவன் திருவடிகளை மேன்மேலும் முக்கரண சுத்தியுடன் தியானிக்க வைக்கின்றது. எனவே இவற்றை அனைவரும் ஏற்று உட்ய வேண்டுமென ஆசீர்வதிக்கின்றேன்.

ஓம் சாந்தி. ஓம் நமசிவாயநம்.

ஒப்பம்: வடிவேற்சுவாமிகள்

குருபாதம்
 ஓம் நமசிவாய நம
யீலயீ சுவாமிநாத தேசிக ஞானசம்பந்த
பரமாச்சார்ய சுவாமிகள்
குரு மகாசந்நிதானம் ஆதின முதல்வர் தாபகர்
யீலயீ சோமசுந்தர தேசிக ஞானசம்பந்த
பரமாச்சாரிய சுவாமிகளின்
நல்லை திருஞானசம்பந்தர் ஆதின முதல்வர்
இரண்டாவது குருமகா சந்நிதானம்

ஆசியுரை

சைவச் செம்மனச் செல்வங்களே!

புலவர் அம்மா செல்வி விசாலாட்சி அவர்கள் சிந்தனை இந்நாலை ‘தேன்துளிகள்’ என தலையங்கம் கொடுத்து அருமையான பெருமுயற்சி எடுத்துத் தொகுத்துச் சைவ உலகு பயன்பெற யாத்துள்ளமை பாராட்டுதற்குரியது. மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிய எட்டாந் திருமுறையாகிய திருவாசகத்தைப் புலவர் அம்மா எத்துணை நுணுக்கமாகத் துருவித்துருவி ஆராய்ந்துள்ளார் என்பதனை இந்நாலினை உள்ள நிறைவோடு பாடஞ்செய்வோர் உணர்வர். வேறு எந்தப் பக்தி நூல்களுக்கு மில்லாத மகிழை பெருமை திருவாசகம் ஒன்றிற்கே உடைத்து. இதனை மணிவாசகர் பகர்ந்தருள சிவப்பரம்பொருளே எழுதினார் என்பது உண்மை வரலாறு. ஒருவாசத்திற்கும் உருகாதார் மனம் திருவாசகத்திற்கு உருகும், என்பது ஆன்றோர் அருள்வாக்கு. வள்ளலார் சுவாமிகள் இதனைத் தேன் எனப்பாடனார். தேன் ஒருபோதும் தான் கெடாது அண்டினோரையும் கெடவிடாது; இனிமைமிகுந்தது. இது மெய்ஞ்ஞானக் களஞ்சியம் எனில் மிகையாகாது. புலவர் அம்மா அவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட திருவாசகப் பாடல்களுக்கு வியப்புறு விமர்சனம் தந்துள்ளார். எல்லாச் சைவமக்கள் கைகளிலும் இருக்க வேண்டிய ஒரு அரிய நூல்.

புலவர் அம்மா அவர்கள் நீடுவாழ்ந்து இன்னோரன்ன பல நூல்களை மேலும் மேலும் யாத்து சைவ உலகிற்கு அளிக்க வேண்டுமெனச் சிவப்பரம்பொருளின் பாதாரவிந்தங்களைத் தியானித்து எமது நல்லாசிக்களை வழங்குகின்றோம்.

என்றும் வேண்டும் இன்ப நினைவு.

ஓம் நமசிவாய

இந்துசாதன ஆசிரியர் சைவப்பெரியார் சட்டத்தரணி
திரு. நம சிவப்பிரகாசம் அவர்கள் வழங்கிய
ஆசியுரை

தித்திப்பான தேனைத் துளிதுளியாகவே பருகுவது
பழக்கம் என்பது அனுபவத்தால் அறியக்கிடக்கின்றது.

செந்தமிழ்ச் சிவங்கமம் தேன் திருவாசகம் என அத்
திருமுறைப் பாடல்களைத் தித்திக்க ஞானவான்கள் சிந்தை
களிகூரச் செப்பியிருக்கின்றனர்.

திருவாசகம் ஒதப்பெறும்போது உடம்பு படிப்படியாக
நெகிழ்ந்து பூரிப்படைந்து ஜம்பொறிகளும் ஆனந்த பரவசமாகிறது.
காதினில் ஒதப்படும் கீதம் இன்ப அலையாக மோதியவண்ணம்
இருக்கும். வாயோ - பாயாசம் பருகிய பரவசமடையும். மூக்கோ
வாக்கினில் வரும் தெய்வீக ஆக்கத்தின் நறுமணத்தை
உறிஞ்சும். உடம்போ நடம்பயிலும்; புளகம் எய்தும்.
இவ்வாறிருக்க கண்களோ உள்நெகிழ்ச்சி தாங்கொண்டது,
ஊற்றெடுக்கும். இவ்வளவும் திருவாசகத் தேனுண்டவர்களுக்கு
உருவாகும் உறுப்புவிகாரம்.

இத்தகைய செந்தமிழ்த்தேனை சிந்தனையிற் கொள்வதே
கவைநயத்தைத் தருவதாகும். இவ்வண்மையை அறிபவர்கள்
மாணிக்கவாசக மாணிக்க கங்கையில் நீராடி மகிழ்வரே.

ஒருகாற் படிக்க உடம்பெல்லாம் உருகிய தென்றார் ஞானி
ஒருவர். பலகாற் பயிலின் பயனென்னாகும்.

சிந்தித்தார் ஒரு சிந்தனையாளர். புலமைப்பட்டம்
பொருந்தியவர் மாணாக்கருக்கு மாண்பான ஆசிரியை.

சிவனது அனாதி முறையான பழமையான கலிவெண்பா
வாயமைந்த சிவபூராணம் சொல்லற்கரியானைச் சொல்லிய
தென்றுணர்ந்து சிவசிந்தனையிலமைந்து சிவபுரத்திலிருக்கும்
செல்வம் பெற்ற பாங்கினரான அன்பர் சிவனது திருவருட்
புகழ்ச்சி முறைமையையும், சிவபெருமானுக்கு உடல்போல
அமைந்திருக்கும் திருவண்டப்பகுதியையும் திருவிளையாடல்
களைச் சுட்டிக்காட்டி முழுமுதலாம் புராணகாரணனைப் போற்றி

செய்வதையுங் கொண்ட திருவகவல் மூன்றையும் மெய்யுணர் தலை விளக்கிப் பக்திவெராக்கியம் கூட்டும் திருச்சதகப் பதிகத்தின் பின்னே வரும் நீத்தல்விண்ணப்பப் பதிகத்தின் ஜம்பது பாடல்களையும் சொல்லோடு சொல்லாக அடியோடு அடியாக செய்யுளோடு செய்யுளாகப் படிக்கிறார். நொடிக்கு நொடி அடிக்கடி ஆனந்தத்திலே நடிக்கின்றார் போன்று ஆங்காங்கு சொட்டும் துளிகளை ஏந்துகின்றார், மாந்துகின்றார். அபிமானம் மேற்கொள்ளச் சிந்தனைத் துளிகளைச் சேர்க்கின்றார். ஏட்டில் துளிகள் நிறைந்தன கண்டு களிகொண்டு இவ்வின்பத்தை எவ்வகையிலும் இவ்வுலக மக்களும், கிரகிக்க வேண்டுமென்று ஆக்கமொன்றை அமைக்கின்றார்.

திருவாதவூரடிகள் இறைவனுடன் உரையாடல் செய்யும் வகையில் அமைந்த அருமையான வேண்டுகோளான சொற் றொடர்களைக் கற்பனை செய்து கருத்து வெளியிடுகின்றார். ஆசிரியர் அல்லவா? அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திலே புலவராகக் கலை பயின்றவர் அல்லவா - வியாசங்கள் என்ற விதத்தில் சால வைக்கின்றார்.

நாற்பத்தொன்பது நல்லுரைகளாற் கொடுக்கப்பட்ட நூலில் ஈற்றுரையாகச் சாற்றப்படுவது வாழ்முதல் மணிவாசக சுவாமிகள். இந்த அற்புதமான சொற் றொடரை ஆணியாக வைத்துத் திருவாசகத்தினைத் திகழ வைத்திருக்கும் சீரதனை ஆசிரியர் நன்கு புரிந்தமை புலனாகின்றது.

‘எய்ப்பில் வைப்பே’ என்று இரங்குகின்றார் குரவர் திருவாதவூர்.

தேன் திருவாசகம் என்றது உண்மையென யானறிந்தேன் என்று சொல்வார் போலச் செல்வி விசாலாட்சி அவர்கள் வான் கலந்த மணிவாசகரை வாழ்த்தியபடி திருவாசகம் ஒருகாலனறிப் பலகாற் பயின்று அக்கலையுடன் தான் கலந்து நின்று பானினைந்தாட்டும் தாய்போலச் சேயாக வுயர்வுற மாணாக்கர் கட்கு வழங்குகின்றார். துளிகளைச் சுவைக்கின்றார் மாணாக்கராய் சேய்கள்.

நாமும் ஓமென்று நயமிதனை எடுத்தியம்பி நல்லாசிகள் பல நவில்கின்றோம்.

நம சிவப்பிரகாசம்

உ

ஓம்

நமசிவாயநம

தெல்லிநகர் சித்தாந்த ஞானசாகரம் துர்க்கா துரந்தி

சிவத்தமிழ்ச் செல்வி

அப்பாக்குட்டி தங்கம்மா அம்மையார்

அவர்கள் வழங்கிய

வாழ்த்துரை

‘சிந்தனை நின்தனதாக்கி’ என்று பாடிப்பரவியவர் மணிவாசகப் பெருமான். திருவாசகத்தை உள்ளமருகி ஒதும்போது அந்தப் பக்குவம் ஏற்பட வழிபிறக்கின்றது. இதனை முன்னிட்டு வெளிவருவதே ‘சிந்தனைத்தேன் துளிகள்’ என்ற இச்சிறு நூலாகும். சிவபக்தியும் திருமுறைத் தோய்வும் கொண்டவர் புலவர் விசாலாட்சி அவர்கள். இதன் பயணாக 49 தலைப்புகளில் அருங்கரைகளாகத் திருவாசகத் தில் உள்ள நீத் தல் விண்ணப்பத்திற்கு விளக்கம் செய்துள்ளார் புலவரம்மா அவர்கள். நீத்தல் விண்ணப்பத்தில் ‘விட்டிடுதி கண்டாய்’ என்ற தொடரைப் பலமுறை சொல்லிச் சொல்லி எம்பெருமானிடம் சரணடைய வேண்டியவர்கள் நாங்கள். பதட்டமும் பயங்கரமும் நிறைந்த இந்தக் காலத்தில் எம்மைத் தூக்கிவிடவல்ல சக்தி நீத்தல் விண்ணப்பத்திற்கும் உண்டு. ஆகவே புலவர் விசாலாட்சி அவர்களின் இம்முயற்சி நல்லதொரு அருள்நோக்கோடு கூடியதாகும். சைவமக்கள் இந்நாலைப் பெற்றுப் படித்துப் பயன்பெற வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொள்வதோடு புலவர் அவர்களின் ஆக்கங்கள் மேலும் விரிவடைய வேண்டுமென்று எல்லாம் வல்ல திருவருளைப் பிரார்த்தித்து இந்நாலையும் அவர்களையும் வாழ்த்தி அமைகின்றேன்.

தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் விரிவுரையாளரும்
இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத் தமிழ் சேவையின்
முன்னாள் இந்துசமய நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பாளரும்
அறிவிப்பாளரும் நேர்முக வருணாண்யாளருமாகிய
திரு. கணக்கபாபதி நாகேஸ்வரன் B.A. (Hons), M.A. (Cey)
அவர்கள் வழங்கிய

அணிந்துரை

சமயங்கள் பொதுவாக ஆன்ம ஈடேற்றத்திற்கு வழிகோலுகின்றன. புற்சாதனங்களும் அகச்சாதனங்களும் ஆன்ம ஈடேற்றத்திற்கு உதவுவனவாகின்றன. உயர் நெறியில் குறிக்கோளுடன் வாழுவோர் சிறந்த சமயநெறியாளர்களாகக் கொள்ளத் தக்கவர்களாவர். சைவநெறியில் மிகவும் உயர்ந்த உன்னத மதிப்பினைப் பெறுவது ‘அடியார்களது வாழ்வு’ குறித்த அனுபவங்களாகும். ‘அனுபவம்’ வாழ்வாலேயே பெறப்படுகிறது. வாழ்வியலனுபவம் உண்மை நெறியினைத் துலக்குகின்றது. அவ்வுண்மை அனுபவத்தைத் தன்னனுபவமாகக் கூறுவனவே பக்திப் பனுவல்கள். இறைவன்மீது பக்தி செலுத்திய மகான்கள் கூறிய வாக்கியங்களும் அனுபூதிமான்களது பனுவல்களும் பிறரைச் சமய சிந்தனையாளராக்குவதனைக் காணலாம். பேசா அனுபூதியையும் பேசியுள்ள தன்மையினைச் சைவபக்தி இலக்கியப் பரப்பிலே பரக்கக் காணுகிறோம். இத்தகு பின்னணியிலேயே திருவாசகம், திருக்கோவையார் போன்ற பனுவல்களைப் பாடியுள்ள மாணிக்கவாசக சுவாமிகளையும் காணலாம். திருவாசகம் அகவழிபாட்டுச் சாதனமாகும்.

‘சிந்தனைத் தேந்துளிகள்’ என்ற இந்நாலினை ஆசிரியர் புலவர் செல்வி சி. விசாலாட்சி அவர்கள் திருவாசகத்திலுள்ள நீத்தல் விண்ணப்பப் பாடல்களை மட்டும் தெரிந்தெடுத்து தமது சிந்தனையில் உதித்த கருத்துக்களைத் தொகுத்துத் திரட்டி இலகுநடையில் எவரும் வாசித்து அறிந்து கொள்ளத்தகும் வகையில் எழுதியுள்ளார். எல்லோருமே உவக்கும் ஞானப்பழும். சிவன் சிற்றறிவும் சிறுதொழிலுமுடைய ஆன்மவர்க்கங்கள் சிவன் எனும் செம்பொருளையிட்டு அறியாமையாலும் மலமறைப்பாலும் பலவாறு மறு(த்தும்) வாதிட்டு உழல்கின்றன. உண்மைப் பரம் பொருளைக் காணாது மனிவாசகரெனும் ஆன்மத் தலைவி எங்கும் தேடுகிறது. பரம்பொருளின் இத்தேடலே ‘சிந்தனைத்தேன் துளிகள்’ என்ற இந்நாலின் அடிநாதமாகின்றது. அவ்வாறெனின் சிவன் என்னும்

பரம்பொருளின் தன்மைகள், தத்துவங்கள், தாரதம்மியங்கள் எவை என்றும் அப்பரமனைத் தேடித் தினமும் உழவும் ஆன்மாவின் வேட்கையும் இணைத்துக் கூறும் அறிவுத் தேட்டத்திற்கு இந்நாலின் மூலம் தக்கபதில் கிடைக்கின்றது எனலாம்.

திருவாசகம் அழுந்திய ஆன்மாவின் குரல் என்றும் பேரின்பப் பொருளைக் குறித்துப் பாடிய நூல் எனவும் குறிப்பிடப்படுவதுண்டு. உண்மையில் சாதாரண மானிடர்க்குரிய நிலைநின்று அமானுஷ்யத் தன்மைகளை இறைவனை நினைந்துருகி ஏங்கும் நிலைமையின் உணர்வோட்டத்தைத் திருவாசகத்துட் காணுமாறு போலவே இந்நாற் கட்டுரைகளிலும் காணமுடிகின்றது.

இறைவனின் வந்த கருணைபற்றிய கருத்துக்கள் இந்நாலிலேயுண்டு. சமயம் என்றால் அது வெறுமனே சைவச் சாப்பாடு, கோவில் வழிபாடு, விக்கிரக வணக்கம், விரதம் என்பன மட்டுந்தான் என்று, நினைத்துக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கு தக்க விதத்தில் இந்நாலில் பதிலுண்டு. அறும், கொண்டு, தியானம், தியாகம், நற்சிந்தனை, தீங்கிழையாமை, அன்பு, மதிப்பு என்னும் அம்சங்கள் கொண்ட வாழ்விலேதான் சமயவாழ்வின் பயனைக் காணலாம் என முழங்குகின்ற இந்நால், இக்கருத்துக்களை அழுத்தியுரைத்திட பகவத்கீத, உபநிதங்கள், குறள், வள்ளலார், பாடல்கள் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் பாடல்கள், சித்தர் பாடல்கள், மூவர் திருமுறைகள், பெரியபூராணம், யோகர் சுவாமிகள் பாடல்கள், இராமகிருஷ்ணர் சரிதம், அருணகிரிநாதர் பாடல்கள், பட்டினத்திடகள், தாயுமானவர், திருமந்திரம், சிவானந்த லகரி பாரதியார் பாடல்கள் ஆகிய மூலங்கள் துணபுரிந்துள்ளன. பரந்துபட்ட அனுபவங்களுடைய நூல்களையும் நூலாசிரியர்களையும் மேற்கோள்காட்டித் தனது சிந்தனையைப் படைத்துள்ள நுட்பம் பாராட்டுத்தஞ்சுரியது. இந்நால்களோடு பழகக் கிடைத்துள்ள வாய்ப்பு அரியது ஒன்றாகும்.

“என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்

தன்னை நன்றாகத் தமிழ்ச் செய்யுமானே”

என்ற திருமந்திரவாக்கிற்கு ஏற்பத் தொழிற்பட்டுள்ள தன்மையும் பெருமையும் புலவர் சி. விசாலாட்சிக்கு உண்டு. சைவத் தலயாத்திரையையும் மக்கள் சேவையையும் இணைத்துப் பணிபுரிவர் புலவர் அவர்கள். ‘தூய அன்னை’ எனக் காண்பவர்க்கெல்லாம் வெண்ணிறச் சேலையுடன் காட்சி தரும் திருவுருவம்

அவரது மனநிறைவைக் காட்டிக்கொண்டிருப்பது. கிளிநோச்சிக் குருகுலத்திலே ஞானவழிநின்றொழுகியும், சைவ ஆசாரசீல நடைமுறைகளைக் கற்பித்தும் நடைமுறையிற் காட்டியும் வாழும் தகவாழ்வு வாய்க்கப் பெற்ற நங்கையாகவும் விளங்குவது அவரது பணியின் மெய்மைத் தன்மைக்கு அணிசேர்ப்பதாகும்.

கல்வி அறிவும் ஒழுக்கமும் நல்லாரினைக்கமும் வாய்மையும் தூயநெஞ்சமும் சிரித்தமுகமும் கொண்ட நல்லுள்ளத்தினராய் இந்நாலின் ஆசிரியர் சைவம் வாழ்வதற்காகவே வாழ்வார். அவரது முச்சும் பேச்சும் வாழ்வும் வளமும் சைவத்தமிழ்ப் பணிக்கே என்பது அவரது சித்தாந்த தத்துவம். அந்தவகையில் ‘புண்ணியப்பேறு’ வாய்க்கப்பெற்றவர்; நாவலர் வழியில் சிந்தனை செய்வார். ‘சிந்தனை நின் தனக்காக்கி’ என்ற மணிவாசகத்தின் பிரத்தியட்ச சாட்சியாக மினிருபவர் அம்மையார்.

இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன தமிழ்ச் சேவையிலே சைவ நற்சிந்தனை என்ற சமயநிகழ்ச்சியிற் கலந்து கொண்டு அதிகாலை வேளையில் ஆண்டவனை நினைந்து நற்சிந்தனைகளை வழங்கும் திறன் வாய்க்கப் பெற்றவர். தம்மை வெளிக்காட்டத் தயங்குபவர்; தன்னடக்க குணமுள்ளவர்; சைவத்தையும் சைவ மக்களையும் இடுக்கண் செய்வோரைக் கண்டு குழுப்பவர்; உறைப்பான பற்றுறுதி கொண்டவர்.

காலத்தின் தேவைக்கு ஏற்ப ஏற்றவகையிலே வெளியிடப்படும் ‘சிந்தனைத் தேன்துளிகள்’ என்ற இந்நால் அடிப்படையில் நமது உள்ளங்களைத் தொடும்படியான கருத்துக்களைக் கொண்டமைந்துள்ளது.

வாசிக்கும் எவருக்கும் தன்தன் அனுபவத்தோடும் அறிவோடும் பொருந்தி அமைவதாகவுள்ளதனை இந்நாலினைப் பெற்றுப் படிப்போர் நிச்சயம் உணர்வார்கள் என்பது என் எண்ணம். இதுபோன்ற எழுத் துப் பணிகளினுடே இன் னும் பல பங்களிப்புக்களைச் சைவத் தமிழுலகினுக்கு ஆற்றும் வல்லமை வளங்களையும் திடத்தினையும் எல்லாம்வல்ல சிவகாமசுந்தரி சமேத ஆனந்தநடராசப் பெருமான் நல்கவேண்டுமெனப் பணிந்து பிரார்த்தித்து அமைகின்றேன். சமய அறிவு தரும்பணி ஓங்குக!

கனக நாகேஸ்வரன்

ஓம் நமசிவாய நம
 யா / ஊரெழு கணேச வித்தியாலய அதிபர்
 திரு. பாலசுப்பிரமணியம் B.Ed அவர்கள் வழங்கிய
அறிமுகம்

‘சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார் செல்வர் சிவபுரத்தின் உள்ளார் சிவனடிக்கீழ்’ என்பது திருவாசகம். திருவாசகத்தின் முழுப்பொருள் என்ன? அதன் பொருளை அறிவதா? உணர்வதா?

எழுந்த ஜயத்திற்கு ஏற்ற விடைகாட்டினர் மணிவாசகர். பொருள் கேட்டவர்க்கு இதுவே பொருள் எனக் காட்டிச் சிற்றும்பலத்துள்ளே புகுந்தார். புகுந்தவரைக் காணாது மற்றையோர் புதிய உணர்வு பெற்றனர். திருவாசகத்திற்கு இதனிலும் மேலான பொருளுண்ணோ?

முழுதும் உண்மை. அதை எழுத்திற் காட்டொண்டே என்பார் தவத்திரு யோககவாமிகள். ஆகவே உண்மைப் பொருளுக்கு விளக்கம் எதுவும் தேவையில்லை. ஆனால் விதண்டாவாதம் புரியும் இன்றைய உலகிற்கு உண்மைக்கு வெளிச்சம் போட்டுக்காட்டும் வேலை தேவையாக உள்ளது. இத்தகைய வேலையைச் சித்தமெல்லாம் சிவமயமாகக் கொண்ட சிவசெல்வி புலவர் விசாலாட்சி அம்மையார் மேற்கொண்டு உள்ளார்.

நாவலர் பெருமான் நாட்டிவைத்த சைவமரபு - சிவநெறி மரபு இன்னும் நசிந்து விடவில்லை என்பதற்குச் சான்றாக விளங்கும் சான்றோர்களில் அம்மையாரும் ஒருவர். சிவநெறி மரபிற்குத் தம்மை அர்ப்பணித்து வாழும் அம்மையார் கிளிநொச்சிக் குருகுலத்தை வளர்ப்பதில் குருகுலத் தந்தை கர்மயோகி திரு. வே. கத்ரிவேலுவுடன் உறுதுணையாக இருந்தவர். தந்தை அவர்கள் மறைந்தாலும் அவர்களின் பணி தொடரவேண்டும், அப்பணி வன்னிப்பகுதிவாழ் மக்களை உருவாக்கிச் சைவமும் தமிழும் தழைத்து அகிலமெங்கும் பரிமளிக்க வேண்டும் என்ற பேரவாவினால் வெளி உலகுடன் குருகுலத்தின் வளர்ச்சிக்காக உதவிகள் வேண்டும் தொடர்புகளை நாடிவருகின்றார்.

சிவப்பணியைச் சமுதாயப் பணிகளோடு இணைத்துச் சமுதாய விடிவுக்காக உழைத்து வருபவர்; செந்தமிழ்ப் புலமையும் சைவத்தின் நுண்மையும் ஒருங்கே உடைபவர். இவரது ஆண்றவிந்தாங்கிய புலமை வாணோலி வாயிலாகவும் சிவதொண்டன்

கட்டுரைகள் மூலமாகவும் வெளிப்பட்டுள்ளதோடு ஈழநாடு, தினபதி, தினகரன், வீரகேசரி, ஆத்மஜோதி, ஆலயமணி போன்ற பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் மூலமாகவும் வெளிப்பட்டுள்ளன. இவைமட்டுமன்றி குருகுலத் தந்தை கர்மயோகி திரு வே. கதிரவேலு அவர்கள் தமிழ் மாணவர்க்குப் பயன்படும் மாணவர் மாதிரிக் கட்டுரைகள் போன்ற நூல்களையும் யாத்து அதன்மூலம் தமது சிவத்தமிழ்ப் புலமைகளை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்கள்.

இத்தகைய சான்றாண்மை மிக்க அம்மையார் திருவாசகத் தேனைச் சுவைத்து அதிலிருந்து சில துளிகளை ஐம்பது கட்டுரைகளாகத் தொகுத்துத் தந்துள்ளார்கள். ஒவ்வொரு தேந்துளியிலும் தமது அறிவினால் பெற்ற உண்மைகளையும் சமுதாயத்திற்கு கூற வேண்டிய கருத்துக்களையும் துல்லியமாகவும் எடுத்துக்காட்டுக்கள்ளும் உவமான உவமேயங்கள்ளும் விளக்கியுள்ளமை இந்நாலின் சிறும்பம்சமாகும்.

தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளராக வாழும் அம்மையார் எத்தனையோ தடைகளைத் தாண்டி இத்திருவாசக தேந்துளிகளை ஆக்கித் தந்துள்ளார்கள். இது எமக்குக் கிடைத்தற்காிய பொக்கிசமாகும். இதனை ஒவ்வொருவரும் பேணிப்பாதுகாத்துப் படித்து அதன் சுவையை அனுபவித்து உணரல் வேண்டும்.

திரு. சி. பாலசுப்பிரமணியம், அதிபர்.

ஓம்
நமசிவாய நம

கொடுப்பில் இருக்கும் நெல்லீக்கனி 'சிந்தனைத் தேன் துளிகள்'

புலவர் ஈழத்துச் சிவானந்தன் அவர்கள், ஆலயமணி ஆசிரியர்

பஞ்ச புராணங்களில் இரண்டாம் இடத்தைத் திருவாசகத்திற்கு ஏன் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்று நான் பல முறை எண்ணிப் பார்ப்பதுண்டு. தேவாரத்தால் உணர்த்தி திருவாசகத்தால் உருக்கி திருவிசைப்பாவால் வார்த்து திருப்பல்லாண்டால் செப்பனிட்டுப் புராணத்தால் புடம்போட்டு மனத்தை மாசகற்றித் தங்கமாக்கி வாழ் முதலாகிய பொருளைத் தங்க வைக்கவே இந்த வைப்புமுறை வாய்த்துள்ளது என்று கூறலாம்.

வழித்துணையும் மொழித்துணையும் விழித்துணையும் வாழ்க்கைத் துணையாய் இருந்த போதும் மும்மலங்களாலும் ஜம்புலன்களாலும் அலைக்கழிக்கப்படும் பழித்துணையையும் தேடிக் கொண்டவர்களின் பழிபாவத்துணைகளை அழிப்பதற்கு வேண்டும் மனத்துணையே வாழ்முதலாகிய சிவத்துணை. மனக் கோயிலில் சிவக்குடியிருப்புக்கு வேண்டிய கண்ணீராட்டலைத் திருத்தமாய் செய்யும் நெஞ்சுருக்கியே திருவாசகம்.

திருவாசகக் குரு தானும் நெக்கு நெக்குள் உருகி உருகிப் பிற்றரையும் உருக்கிச் சிவபெருமானையும் உருக்கியவர். இல்லையேல் தன் கையால் திருவாசகத்தை எழுத ஆதி முதல்வன் ஆசைப்பட்டிருப்பானா? சிவபெருமான் பேசிய கதைத்த கால்வைத்த இடங்கள் கண்காட்டிய இடங்கள் பல. ஆனால் கையெழுத்துப் போட்ட இடம் ஒன்றே.

அது திருவாசக உறுதியாகும். உறுதிப் பொருளைக் காட்டிய ஆவணத்தின் வாக்கியத்திற்கு வாச்சியமானவன் சாட்சியாய் சிற்றம்பல முடையான் எனக் கையொப்பம் போட்டான். இந்த அற்புதம் கண்ட பெருமை சைவத்திற்கு மட்டுமே உண்டு.

திருவாசகம் ஞானபூசைக்குரிய அனுபவப் பனுவல். இப்பனுவலால் புதிய வெளிச்சங்களும் தெளிவுகளும் இயல்பாகவே இதயத்துள் தோன்றும். கலந்து பாடும் கசிந்துருகலால் தூண்டும்; இத்தூண்டலும் திருவருளின் கொடையே.

இந்த திருவருட் கொடையை வாரி அள்ளி விழுங்கிய அருளார் அமுதத்தைப் பிறர்க்கும் வழங்குகின்றார் புலவர் சி.

விசாலாட்சி அம்மையார் அவர்கள். புலவர் அவர்கள் அண்ணா மலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் படிக்கின்றபோதே திருவாசக பொய்கையுள் புகுந்து திளைத்தவர். திருவாசகத்தோடு சிதம்பரம் சென்று தில்லை நடராசனையும் சிவகாமசுந்தரியையும் பக்தி சிரத்தையுடன் உள்ளந்தாள் நின்றுச்சியளவும் நெஞ்சுருகி வழிப்பட்டுப் புலன்களால் வருந்திகைப்புக்களை வென்றவர்.

நீத்தல் விண்ணப்பம் பிரபஞ்ச யதார்த்தத்தில் பிரயாணம் செய்ய உதவும் பிரபஞ்ச வைராக்கியம். உலகை நீக்கிச் சிவபெருமானின் மணிமலர்த்தாள்களை அடையக்கிடைத்த தெப்பமாக மட்டுமே வந்துள்ளோம். பிரபஞ்சக் கடலுக்குரிய நீச்சல் விண்ணப்பமாயும் இதனைக் கொள்ளல் சாலும். வாழ்க்கைக் கடலிலும் விடுதி கண்டாய் (விட்டு விடாதே) என்று கேட்கவும் இதிலே உரிமை உண்டு. மனிதப்பிறவி வெள்ளத்துள் நீந்துவான் வேண்டியும் இதனைப் பாடவேண்டும்.

நீத்தல் விண்ணப்பம் விளக்குரை புலவர் விசாலாட்சி அவர்கள் தன் கருத்தாற் குடைந்து அவன்கழல் துலக்கிய முயற்சியே. தனது முயற்சிப் போக்கில் வள்ளுவரை வடலூரரை அருணகிரியை தாயுமானாரை தேவார முதலிகளைப் போன்ற பல அருளாளரின் அருளுறைகளைப் பொருத்தமான இடங்களில் ஒப்புநோக்கிப் பார்க்கின்றார்.

எனவே திருவாசகத்தைப் படித்து அனுபவிக்க விரும்பு வோருக்குச் ‘சிந்தனைத் தேன்துளிகள்’ என்னும் இந்நால் கொடுப்பில் இருக்கும் நெல்லிக்கனியாய், தேன் பாகாய்த் தித்தித்துத் திசைகாட்டும் கைத்துணையாய் அமைந்துள்ளது.

புலவர் பணி விசாலித்து ஆட்சி செய்ய மீனாட்சியோடுறை சோமசுந்தரேசப் பெருமானைத் தியானித்து வேண்டுகின்றேன்.

வேண்டப்படுவது அறிவோய் நீ

வேண்டமுழுதும் தருவோய் நீ.

ஓம் சிவம்

புலவர் ஈழத்துச் சிவானந்தன்

ஓம் நமசிவாயநம்

கோப்பாய் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலை விரிவுரையாளர்
திருமதி மங்கையர்க்கரசி திருச்சிந்தம்பலம் B.A.
அவர்கள் வழங்கிய
மதிப்புரை

சமய உணர்வு ஏற்பட்ட நாள்முதல் மக்கள் நாகரிக மடைந்தவர்களாகவும் உயர்பண்பாட்டையும் சமய காலாச்சாரத்தைப் பேணிவாழ்வர்களாகவும் விளங்கினார்கள். மக்கள் உயர்ந்த சிந்தனையுடையவர்களாக வாழ்வதற்கு வீட்டுச் சூழ்நிலை பாடசாலை சமூகம் என்பன துணைபுரிகின்றன. மேலும் பெரியவர்கள் தொடர்பு சமய நிறுவனங்களுடைய செயற்பாடுகள் என்பன மக்கள் மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழ வழிவகுக்கின்றன. கற்றவர்களுக்கு உற்ற நண்பர்களாக விளங்குபவை நூல்களே. உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வுள்ளால் என்ற வள்ளுவர் வாக்கு எல்லோராலும் கடைப்பிடிக்கப்படல் வேண்டும். பேக்கன் என்ற மேலை நாட்டறிஞர் வாசிப்பு மனிதனை பூரணத்துவம் அடையச் செய்கிறது என்று கூறியுள்ளார். சமய சம்பந்தமான நூல்கள் மனதை நல்வழிப்படுத்திச் சிறந்த கோட்டாடுகளை வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்து வாழ வழிவகுக்கின்றன. சமய நூல்கள் மொழிபெயர்ப்பு நூல்களாகவும் வரலாற்று முறையில் அமைந்தவையாகவும் தொகுப்பு நூல்களாகவும் வெளிவந்துள்ளன.

சமய நூல்களைக் கற்று அவற்றிலே ஊறித் தினைத்து தனது வாழ்க்கையைச் சமயப் பணிக்கு அர்ப்பணித்த புலவர் சி. விசாலாட்சி அவர்கள் தனது அநுபவங்களை எல்லோரும் கற்று மகிழ வேண்டும் என்ற பெருநோக்குடன் ‘சிந்தனைத் தேந்துளிகள்’ என்ற நூலை எழுதியுள்ளார்.

உயர்ந்த நல்ல சிந்தனை, பண்பான, இனிமையான பேச்சுக்கு வழிவகுக்கும் என்பது தின்னனம். இவை சிறந்த செயல்களாக நிறைவு பெறும். எனவே நல்ல சிந்தனைகளை மக்கள் மனதிலே ஏற்படுத்தினால் செயற்கரிய செய்யும் பெரியார்கள் பலரை நாம் உருவாக்க முடியும். தேனிலே புளிப்பு அல்லது கசப்புள்ள ஒரு பொருளைச் சில தினங்களுக்குப் போட்டு வைத்தால் அது தனது கெட்டதன்மையை இழுந்து தேனின் நல்ல தன்மையைப் பெற்றுவிடுகின்றது. அதேசமயம் தேனும் தனது தன்மையை மாற்றாது

விளங்கும். வண்டுகள் தேனைப் பல மலர்களிலிருந்து சேகரித்துப் பேணுகின்றன. இந்நாலில் காணப்படும் தேந்துளிகள் வேதங்கள், உபநிடதங்கள், திருமுறைகள், இதிகாசங்கள், புராணங்கள், பிரபந்தங்கள் ஆகிய நூல்களிலிருந்து சிந்தனைக்கு விருந்தாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. கூறப்பட்ட விடயங்கள் பல திருவாசகத் திலிருந்து பெறப்பட்டவை. அதே சமயம் சிந்தனைகளைத் தூண்டத்தக்க தலைப்புகளைத் தெரிவு செய்து தொகுத்தது பாராட்டப்பட வேண்டியது. ‘கருணையினாற் கலந்து தாண்டு கொண்ட விடையவன்’, ‘ஆற்றங்கரை மரமாய் வேருறுவேன விடுதி’, ‘பெருநீர் அறங்சிறுமீன் துவண்டாங்கு, குன்றிடைச் சென்று விடுதி’ ஆகிய விடயங்கள் மணிவாசகரின் பத்தியின் உயர்வை விளக்குகின்றன.

இந்நாலிலே கூறப்பட்டுள்ள விடயங்கள் பலதரப்பட்ட வையாக உள். உலகப்பற்றுகள், வாழ்க்கை நிலையாமை, அச்சமின்மை, சரியைத் தொண்டு, குருவருள், கருணை, பத்தி, வினைப்பயன், அடியார் பெருமை, நீற்றின் மகிமை என்பன பற்றிப் பல அரிய நூல்களிலிருந்து விடயங்களைத் திரட்டித் தனது சுய அனுபவத்தையும் சேர்த்து அழகாகக் கூறியுள்ளார். நூலாசிரியருடைய நீண்ட அனுபவமும் பரந்த அறிவும் உயர்ந்த சிந்தனையும் இந்நாலுக்குச் சிறப்பைக் கொடுக்கின்றன. ஒருவிடயம் மக்கள் மனதில் நல்ல தாக்கம் பெற்று அவர்களுடைய நடத்தைக் கோலத்தையும் மாற்ற வேண்டும் என்பது கல்வியாளர் கருத்து. ஆகவே மக்களைக் கவரத்தக்க முறையில் தான் கூறிய கருத்துக் களைப் பொருத்தமான சிறுகதைகள் மூலம் விளக்கியுள்ளார்.

தீட்சையின் மகிமையைக் கூறித் தீட்சை பெறாதவர்கள் சைவர்கள் ஆகமாட்டார்கள் எனவும் திருவைந்தெழுத்து வேதங்களின் நடுமணி எனவும் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. மேலும் திருமுறைகளின் மகிமையை யாழ்ப்பாணம் கொழும்புத்துறையின் சிவயோககவாமிகள் ஆச்சிரமத்தில் நடந்த ஒரு சம்பவம் மூலம் விளக்கி மக்களைத் திருமுறைகளில் ஈடுபாடு கொள்ளுமாறு வழிகாட்டியுள்ளார். இவ்வுலகில் வாழும் விலங்குகள் பறவைகள் பல சிறந்த குணாதிசயங்கள் உள்ளனவாகக் காணப்படுகின்றன. அவை மனிதனுக்குப் படிப்பிக்கும் பாடங்கள் பல. இந்நாலிலே பல சந்தர்ப்பங்களில் அவை பற்றிப் பல கருத்துக்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. சுருங்கக் கூறின் வானொலியில் காலையில் நற்சிந்தனையாக இடம் பெறத்தக்க சிறு தேந்துளிகளாக

விளங்குகின்றன.

இத்தகைய சிறப்புக்கள் ஒருங்கே அமைந்து வெளிவருவது சைவமக்களுக்கு அதிக நன்மை பயக்கும் இந்நால் என்பதில் வியப்பில்லை. இதனை வாசிப்பதன் மூலம் வேதகாலந் தொடக்கம் ஸ்ரீலைஸ் ஆறுமுகநாவலர் பெருமான் காலம்வரை வெளிவந்த நால்களைப் படிப்பதால் ஏற்படும் அனுபவத்தை ஒருவர் பெறுமுடியும். ஆழமான விடயத்தை மிகச்சருக்கமான, அதேசமயம் தெளிவாகக் கூறுவதில் புலவர் விசாலாட்சி அவர்கள் கை தேர்ந்தவர்கள். அவருடைய அரியபணி பாராட்டப்பட வேண்டியது. அவர் பல்லாண்டு வாழ்ந்து மேன்மைகொள் சைவநீதி உயரப் பெருந்தொண்டாற்ற இறையருள் கிடைப்பதாக!

திருமதி மங்கையர்க்கரசி திருச்சிற்றும்பலம்
புலவர்கம் மயிலணி, சுன்னாகம்

சிவாய நம
என்னுரை

எண்ணரிய பிறவிகளில் மானிடப் பிறவியே சிறந்தது. அத்தகைய மானிடப் பிறவி எடுத்த அடியேன் அழிந்து போகும் இவ்வுடலால் என்றும் நிலைக்கக் கூடிய பணி செய்ய ஆவல் கொண்டது உண்மையே.

மானிடப் பிறவியைப் பயன்டையச் செய்வது அருள்மழையில் நனைந் து ஊறுவதென்பதைச் சைவசமயக் குரவர்கள், அருளாளர்கள், ஆன்றோர்கள் சாதனையிற் காட்டியுள்ளார்கள்.

அதனால் ஆத்மீகப் பயணத்தை ஆரம்பித்த அடியேன் ஏதாவது சிறுபணி செய்ய வேண்டுமென்ற ஆர்வத்தால் ஆத்மீகப் பயணத்தில் வெற்றியீட்டிய மணிவாசகப் பெருமான் அருளிய திருவாசக நீத்தல் விண்ணப்பத்தைப் படித்துச் ‘சிந்தனைத் தேன் துளிகள்’ என்ற இந்நாலை உருவாக்கினேன்.

தேனென்றதும் குழந்தை முதல் முதியோர் வரை விரும்புவது இயல்பு. அத்தகைய தேனைச் சேர்க்கும் தேன்வண்டானது ஓரிடத்திலுள்ள மலரில் இருந்து தேன் சேர்ப்பதில்லை. பல தூரங்களுக்கப்பாலுள்ள இடங்களிற் காணப்படும் பற்பல விதமான மலர்களில் இருந்து தேனை எடுத்துச் சேர்த்துத் தருவதை எல்லோரும் அறிவார்கள்.

அதுபோலவே அடியேனும் இந்நாலை உருவாக்கப் பல நால்களை நாடவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அதைவிட ஆச்சியிம் என்ன என்றால் இந்நால் வடிவமாக்கப் பல அச்சகங்களின் உதவிகளையும் நாட வேண்டி வந்தது.

அடியேனின் இள வயது தொடக்கம் பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகள் ஆகியவற்றிற்குச் சமயக் கட்டுரைகள் எழுதுவது வழக்கம். அதுபோலவே வானொலியிலும் பல ஆலயங்களிலும் பொது இடங்களிலும் சமயப் பிரசங்கம் செய்வது வழக்கம். இப்பணிகளை இலைமறை காய்போலவும் குடத்துள் விளக்காகவும் செய்ய முடிந்தது. இப்பணிகளின் கையெழுத்துப் பிரதிகள் கிழிந்த நிலையிற் காணப்பட்டன. எப்படியும் இவற்றை அச்சிட வேண்டுமெனச் சக ஆசிரியரிற் பலர் வற்புறுத்தினார்கள்.

நான் மிக மிக ஏழைப்புலவர். பணமுடை அதிகம். எனினும் எம்மை இளவயதிற் படிப்பித்தவரும் எமது ஆத்மீக வளர்ச்சிக்குத்

தூண்டுதல்கள் தந்தவருமான மண்டைதீவைச் சேர்ந்த சுவாமியம்மா தில்லைநாயகி சுப்பிரமணியம் என்பவர் இரண்டாயிரம் ரூபாய் தந்து ஊக்கமளித்தார். அவ்வாறு குப்பிளான் சைவப்பெரியார் திரு. கா. நல்லையா (மலாயன் பென்சனியர்) ஜந்நாறு ரூபாய் தந்து ஊக்கம் அளித்தார்.

எழுத்துப் பிரதிகளை ஏழாலையூர் சைவப்பெரியார் சமஸ்கிருத வித்துவான் திரு. மு. கந்தையா B.A. அவர்களும் அமரத்துவம் அடைந்த குருகுலப் பிதா கர்மயோகி திரு. வே. கதிரவேல் ஜயா அவர்களும் சரிபார்த்துச் செம்மைப் படுத்திய பின், 1986ல் ஜந்நாறு பிரதிகளுக்கு மட்டும் ரூபா எண்ணாயிரத்துடன் அச்சாக்குவதாகப் பொறுப்பை ஜயா எடுத்தார். அதுமட்டுமல்ல குருகுலத்திலேயே வெளியீடு செய்வதெனத் தீர்மானித்தார். காலதேவன் 1987ல் இந்திய அமைதி இராணுவ வடிவத்தில் ஜயாவின் உயிரை எடுத்து விட்டான்.

1989ல் குருகுலச் சர்வசக்தி அச்சகத்தில் 134 பக்கம் வரை அச்சாகிவிட்டது. 1990இல் கிளிநோச்சி சைவசித்தியா விருத்திச் சங்கத்தினதும் குருகுலத்தினதும் தலைவராக வந்தவர் தொடர்ந்து இந்நாலைச் செய்ய மறுத்தமையால் இந்நால் கிட்டத்தட்ட இருபதாயிரம் வரக் கூடியதாகப் பல அச்சகங்களை இந்நால் தரிசித்துப் பூரணமாகினாலும் சில எழுத்துப் பிழைகளும் ஏற்பட்டுள்ளன. இதற்காக அடியேன் எடுத்த சிரமம் படுகின்ற கவலை எழுத்திலடங்கா. அவற்றை ஆதரவாளர்கள் மன்னிக்க வேண்டுமெனத் தயவாகக் கேட்கிறேன்.

இந்நாலை மதிப்புடையதாக்கச் சீலங்கா அச்சகம் அழகிய மூவர்ன் அட்டைசெய்து தந்துள்ளது. வன்னிப் பகுதி மகாதேவ ஆச்சிரமம் தவத்திரு வடிவேற் சுவாமிகள் நோய்வாய்ப்பட்ட காலத்தில் எழுத்துப் பிரதி அச்சிற்குப் போகமுன்னே பிரதியை வாசித்து ஆசியுரை 1986இலேயே தந்தார்.

இதன் பின்னர் என் அபிமானத்திற்குரிய நல்லை ஆதீனச் சுவாமிகள், சைவப் பெரியார் திரு. நம சிவப்பிரகாசம் முதல் சைவ உலகம் கைகூப்பும் சிவத்தமிழ்ச் செல்வி, பல நற்பண்புள்ள ஆசிரியர்களை உருவாக்கும் திருமதி திருச்சிற்றும்பலம் மங்கையர்க்கரசி, மேடைகளிற் சைவசமய முழக்கம் செய்து சமயப்புரட்சி செய்யும் யாழ் வளாக தமிழ் விரிவுரையாளர் திரு. கனக நாகேஸ்வரன், சைவ சமயத்திற்கு மெருகூட்ட ஆலயமனிக்கு ஆசிரியராக இருக்கும் ஈழத்துச் சிவானந்தன், பக்தி வளமுடைய

முன்னெన்நாள் ஊரெழு கணேச வித்தியாலய அதிபர் திருமதி பாலசுப்பிரமணியம் ஆகியோர் ஆசியுரை வாழ்த்துரை மதிப்புரை ஆய்வுரை முதலியன தந்து பெரிதும் உதவி செய்துள்ளார்கள்.

எழுத்துப் பிரதிகளைத் திருத்தியவர்களுக்கும் பண உதவி செய்தவர்களுக்கும், நூல் வடிவமாக அச்சக உதவி செய்தவர் களுக்கும், வாழ்த்துரை ஆசியுரை முதலியன தந்தவர்களுக்கும் நூல் எழுதத் தூண்டியவர்களுக்கும், நூலைக் கட்ட உதவியவர் களுக்கும் இந்நூல் வெளியீடு செய்ய முன்வந்த கிளிநோச்சி இந்து மகாவித்தியாலய இந்துமா மன்றத்தினர்க்கும் என்றும் நன்றியடையேன்

வணக்கம்.

சிவமயச் செல்வி புலவர் சி. விசாலாட்சி

திருச்சிற்றும்பலம்
ஓம் நமசிவாய நம

தோற்றுவாய்

தொல்லையிரும் பிறவிச் சூழும் தளைநீக்கி
அல்லறுத் தானந்த மாக்கியதே – எல்லை
மருவா நெறியளிக்கும் வாதவூர் எங்கோன்
திருவா சகமென்னுந் தேன்.

வான்கலந்த மாணிக்க வாசகநின் வாசகத்தை
நான்கலந்து பாடுங்கால் நஞ்கருப்பஞ் சாற்றினிலே
தேன்கலந்து பால்கலந்து செழுங்கனித்தீஞ் சுவைகலந்து
ஊன்கலந்து உயிர்கலந்து உவட்டாமல் இனிப்பதுவே.

மாதவத்தை உடைய மணிவாசகப் பெருமானால் திருவாய் மலர்ந்த
மணிவாசகமாகிய திருவாசகத்தைப் பயபக்தியுடன் படித்துப் படித்து
அனுபூதி அடைந்த பெரியார்கள் ‘யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக
இவ்வையகம்’ என்று இவ்வாறு திருவாசகத்தின் பெருமைகளைப்
பக்தி, நனி சொட்டச் சொட்டப் பாடியுள்ளார்கள்.

மணிவாசகப் பெருமானால் அருளப்பட்ட திருவாசகமாகிய
தேனானது, மிகவும் துன்பத்தைத் தருகின்ற, தந்துவருகின்ற பிறவித்
தளையை அறுக்கின்றது. பேரானந்த வாழ்வைத் தருகின்றது.
பிறவித்தளைக்குக் காரணிகளாக இருக்கின்ற மும்மலங்கள்,
ஜம்புலன்கள் ஆகியவற்றை வேருடன் களைகின்றது.

வடலூர் வள்ளலார் திருவாசகத்தின் பெருமைகளைச்
செஞ்சொற்களாற் கோவைப்படுத்திக் கூறியுள்ளார். திருவாசகம்
வேறு நான் வேறு, மணிவாசகப் பெருமான் வேறு என்றில்லாது
முன்றும் ஒன்றாக இணைந்து பாடும்போது, அத்திருவாசகம்
தேனைவிட மிகமிகச் சுவையாக உள்ளது என்பதை ‘ஊன்கலந்து
உயிர்கலந்து உவட்டாமல் இனிப்பதுவே’ என்று கூறுகின்றார்.

வாட்டமிலா மாணிக்க வாசகநின் வாசகத்தைக்
கேட்டபொழு தங்கிருந்த கீழ்ப்பறவைச் சாதிகளும்
வேட்டமுறும் பொல்லா விலங்குகளும் மெஞ்ஞான
நாட்டமுறு மென்னில் இங்கு நானடைதல் வியப்பன்றே.

என இவ்வாறு மேன்மேலும் திருவாசகம் படிப்பதால், மனனஞ் செய்வதால், அதனைத் தியானிப்பதால் ஏற்படுகின்ற பயன்பாட்டை அந்தினைப் பொருட்களில் ஏற்றி விளக்கங் தருகின்றார்.

எனவே திருவாசகம் பேசப்படுகின்ற பொருளான்று, அனுபவித்து அனுபவித்து அனுபூதி அடைகின்ற தெய்வீக மருந்தாகும். திருவாசகத்தை அனுபவித்து அனுபூதியடைந்த மகாணாகிய தவத்திரு சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்

விளங்கிமை பகர்ந்த மெய்யுடை முக்கட்
காரணன் உரையெனும் ஆரண மொழியோ!

ஆதிசீர் பரவும் வாதவு ரண்ணல்
மலர்வாய்ப் பிறந்த வாசகத் தேனோ
யாதோ சிறந்தது என்குவீ ராயின்
வேதம் ஓதின் விழிநீர் பெருக்கி
நெஞ்சம் நெக்குருகி நிற்பவர்க் காண்கிலம்
திருவாசக யிங்கு ஒருகால் ஓதின்
கருங்கல் மனமுங் கரைந்துருகக் கண்கள்
தொடுமணைற் கேணியின் சுரந்துநீர் பாய
மெய்ம்மயிர் பொடிப்ப விதிர்விதிர்ப் பெய்தி
அன்பர் ஆகுனர் அன்றி
மன்பதை யுலகில் மற்றையா் இலரே

எனப் பாகாய் உருகி, உருகிக் கூறுகின்றார். உலக முதல்வனாகிய எம்பெருமான் ஆன்மாக்கள் மீதுகொண்ட அன்பினால் பேரிரக்கம் கொண்டு அவ்வான்மாக்கள் கடைத்தேற வேத ஆகமங்களைத் திருவாய் மலர்ந்தார். மனிவாசகப் பெருமானும் ‘யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்’ என்றாங்கு திருவாசகத்தைத் திருவாய் மலர் எம்பெருமான் எழுதினார்.

ஆனால் இறைவனால் அருளப்பட்ட வேத ஆகமங்களைப் படிக்குந் தோறும் கண்களில் இருந்து நீர்சுரப்பதும் இல்லை. நெஞ்சம் கசிந்துருகி நிற்பவரும் இல்லை. ஆனால் மனிவாசகப் பெருமானால் அருளப்பட்ட திருவாசகத்தை ஒருமுறை மட்டும் ஓதினாலே போதும் நெஞ்சம் நெக்குருகின்றது. தொடுமணைற் கேணிபோலக் கண்களில் இருந்து நீர் சொரிகின்றது. இதனால் திருவாசகம் ஒதுபவர்கள் அஸ்பராகி விடுவதால், இறைவன் அருளிய வேதாகம நூல்களை விடத் திருவாசகம் சிறந்தது என்று மிகமிக

வலியுறுத்திக் கூறியுள்ளார் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்.

பன்னிரு திருமுறைகளில் திருவாசகம், திருக்கோவையார் எட்டாந் திருமுறைகளாகும். இப்பன்னிரு திருமுறைகளுக்கில்லாத சிறப்பு திருவாசகத்திற்கும் திருக்கோவையாருக்கும் உண்டு. ஏனெனில் எம்பெருமானால் எழுதப்பட்டமையாகும்.

ஆதியை மன்று ஸாடு மையனை யன்பினாலே
யோதிய தமிழின் பாடலுள்ளவை யோத வெண்ணி
மாதுய ரகலவின்னே வந்தன மெழுதல் வேண்டும்
வேதியர் பெருமா னின்று விளம்பிடும் விளங்க வெண்றார்.

வேதியர் வடிவந் தாங்கி மணிவாசகப் பெருமானிடம் வந்த எம்பெருமான் தான் வந்த காரணத்தை இவ்வாறு கூறுதலும் மணிவாசகப் பெருமான் இன்பற்று அகவல் நான்கும் திருச்சதகம் முதலாக அனுநாறும் எழுதியின், பாவை பாடிய வாயாற் கோவை பாடுகவென்றார். கோவை நானுறாறும் மணிவாசகப் பெருமான் பாட அவற்றையும் எழுதிய எம்பெருமான் தமது கையாலே கையெழுத்திட்டுக் காப்பும் செய்தார். அதனாலே இத்திருவாசகம் மேன்மையடைந்தது.

திருவாசகம் இருக்கும் இடமெல்லாம் எம்பெருமான் உறைகின்றார். படிப்போருடன் எம்பெருமான் உறவு கொண்டாடு கிறார். குருவாக நல்ல பெற்றோராக உடன்பிறப்பாளராகக் காணப்படுகின்றார்.

எனவே திருவாசகம் பேரானந் தச் சாகரமாகும். இச்சாகரத்தின் கலங்கரை விளக்கமாகக் காணப்படுவது நீத்தல் விண்ணப்பம். ஆன்மாக்களைப் பிறவிக் கடலுட் தள்ளுகின்ற மும்மல மத்யானைகளின் தன்மைகளையும், ஆற்றலைக் கள் வர் களாகக் காணப்படுகின்ற ஜம்புல வேடர் களின் தன்மைகளையும் நீத்தல் விண்ணப்பத்தில் மணிவாசகப் பெருமான் விளக்கி, அவைகளை எவ்வாறு விலக்க வேண்டுமெனவும் கூறியுள்ளார்.

எனவே நீத்தல் விண்ணப்பத்தைக் கருவாகக் கொண்டு இதர நால்களின் கருத்துக்களைத் துணையாகக் கொண்டு இக்கட்டுரை வெளிவருகின்றது.

‘கருணையினாற் கலந்தாண்டு கொண்ட விடையவன்’

கடையவ னேணைக் கருணையி
னாற்கலந் தாண்டு கொண்ட
விடையவ னேவிட் டிடுதிகண்
டாய்விறல் வேங்கையின்தோல்
உடையவ னேமன்னு முத்தர
கோசமங் கைக்கரசே
சடையவனே தளர்ந்தேன் எம்பிரான்
என்னைத் தாங்கிக் கொள்ளோ.

திருவாதவூரில் அவதரித்த திருவாதவூரடிகள் பதினாறு வயது முடிவதற்குள் கற்க வேண்டிய நூல்களைச் சந்தேகமின்றிக் கற்றார். வாதவூரடிகளின் பாண்டித்தியக் கல்வி பற்றி அறிந்த பாண்டிய மன்னன் வாதவூரடிகளைத் தன் முதன் மந்திரியாக்கினார். தென்னவன் பிரமராயன் என்ற விருதுப்பட்டத்தையும் கொடுத்தான்.

அந்தண குலத்தில் அவதரித்த வாதவூரடிகள் அரச போகத்தில் தாமரை இலைத் தண்ணீர் போன்று வாழ்ந்தார். அரச கருமங்களில் கண்ணாக இருந்த போதிலும் வாதவூரடிகள் எம்பெருமானை இமைப்பொழுதும் மறவாத சிந்தையுடையவராக இருந்தார்.

ஒருவனை நல்லவனாகவும் தீயவனாகவும் மாற்றுவது அவன் வாழும் குழலாகும். அதனால் வாதவூரடிகள் வாழ்ந்த சூழ்நிலை வாதவூரடிகளை இறையை நாடிச் செல்ல வைத்தமையால் வாதவூரடிகள் குதிரை வாங்கத் திருப்பெருந்துறைக்குச் செல்லும் சந்தர்ப்பத்தை எம்பெருமானே உருவாக்கினார் என்பதைப் பின்னே நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகள் உறுதிப்படுத்திக் கூறுகின்றன.

திருவாதவூரடிகள் குதிரைகள் வாங்கத் திருப்பெருந்துறைக்குச் சென்றபோது, எம்பெருமான் திருவாதவூரடிகளை ஆட்கொள்ளக் கருணைகொண்டார். இதனால் ஞானக்ருவாகத் திருப்பெருந்துறையில் உள்ள கொன்றை மரநிழலில் எழுந்தருளி ஞானதீட்சை அளித்தார். எம்பெருமான் தான் மனிவாசகப் பெருமானுக்கு அளித்த தீட்சையின் பெருமையைக் கடவுள் மாழுளிவரின் வாயிலாக

விரிந்த சுஞ்சித வினைகள் அன்புடனாம்
 விழிக்க வெந்தன விரவுமிப் பிறப்பிற்
 பொருந்தும் வல்வினை யுடலுட னகலும்
 புந்திசேர் அருள்வரு வினைபோக்கும்
 அருந்துயர்ப் பொருளுயி ருடம்புனதே
 யல்ல நம்மன வாகுமிங் குணைப்போல்
 இருந்த நங்குரு வழவைறின் கருத்தில்
 இருத்துவாய் பொருளிது எனவுரைத்தார்.

எம் பெருமானின் கருணையினால் ஆட்கொள்ளப்பட்டு
 ஈர்க்கப்பட்ட மணிவாசகப்பெருமான் தன்நிலையை ‘மெய்தான்
 அரும்பி விதிர்விதிர்த்து உன்விரையார் கழற்கென் கைதான்
 தலைவைத்துக் கண்ணீர் ததும்பி வெதும்பியுள்ளம் பொய்தான்
 தவிர்ந்துனைப் போற்றி சயசயபோற்றி யென்னும் கைதான்
 நெகிழிவிடேன் உடையா யென்னைக்கண்டு கொள்ளே’ என்று
 கூறுகின்றார்.

எனவே இறைவனிட மிருந்து கருணைபெற வேண்டுமாயின்
 குருவை அடைய வேண்டும். தீட்சை பெறவேண்டும் என்பதை
 நாம் உனர வைக்கின்றார் மணிவாசகப் பெருமான்.

குரு என்பவர் தன்னை வந்தடையும் சிஷ்யர்களின் அஞ்ஞான
 இருளைநீக்கி மெஞ்ஞான ஒளியைக் காட்டுகின்ற மையால்
 இறைவனைவிடக் குரு சிறந்தவராகின்றார்.

தீட்சை என்பது அஞ்ஞானம் மும்மலங்களை ஏரித்து
 மெஞ்ஞானத்தைத் தருகின்றது. அது சமயதீட்சை, விசேட தீட்சை,
 நயனதீட்சை, பரிசதீட்சை, வாசகதீட்சை, மானசதீட்சை, நிர்வாண
 தீட்சை என்று ஏழு வகைப்படும். இவ்வேழு தீட்சைகளையும்
 பெற்று ஆசார சீலராக வாழ்பவர்கள் இன்று அருகிவிட்டனர்.
 எனினும், சமயதீட்சை சைவசமயிகள் ஒவ்வொருவரும் பெற்றே
 ஆகவேண்டும். அவ்வாறு சமயதீட்சை பெறாதவர்கள் உண்மைச்
 சைவ சமயத்தவர்கள் ஆகமாட்டார்கள்.

உபதேசத்தில் முதன்மையாக விளங்குவது திருவைந்
 தெழுத்து அல்லது பஞ்சாட்சரமாகும். திருவைந்தெழுத்தை
 வேதங்களின் நடுமணியென்றும் கூறுவார்கள். ஏனெனில் வேதங்
 களின் கருப்பொருளாகவும் உறுதிப்பொருளாகவும் விளங்குவது
 திருவைந்தெழுத்தேயாகும். எனவே, திருவைந்தெழுத்து மனிதனின்
 இருதயமாகும்.

முளையில்லாத மனிதன் பைத்தியகாரன் போல வாழ முடியும். ஆனால் இருதயம் இல்லாத மனிதன் கணநேரமும் உயிர்வாழ முடியாதது போலத் திருவைந்தெழுத்தின் ஜேபம் இல்லாதவன் உயிர்வாழமுடியாது. எனவேதான் மனிவாசகப் பெருமான்

'நமச்சிவாய வாழ்க நாதன்தாள் வாழ்க
இமைப் பொழுதும் என்னெஞ்சில் நீங்காதான்தாள் வாழ்க'
என்றும்
'கடையவனேனைக் கருணையினாற் கலந்தான் டு கொண்ட
விடையவனே விட்டிடுதி'
யென்றும் பாடுகின்றார்.
வேதம் நான்கினும் மெய்ப்பொருளாவது
நாதன் நாமம் நமச்சி வாயவே.

- திருஞானசம்பந்தர் -

கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலுட் பாய்ச்சினும்
நற்றுணை யாவது நமச்சி வாயவே

- அப்பராடிகள் -

நற்றுவாவுனை நான் மறக்கினும் சொல்லுநா நமச்சிவாயவே

- சுந்தரமூர்த்திநாயனார் -

இவ்வாறு இறைவனின் கருணையால் ஆளப்பட்ட
நாயன்மார்கள் எம்பெருமானின் திருவைந்தெழுத்தின் பெருமை
களையுணர்ந்து தியானித்து நடந்த அனுபுதிகளைக்
கூறியுள்ளார்கள்.

‘நின் விழுத் தொழும்பின் உள்ளேன் புறமல்லேன்’

“கொள்ளேர் பிளவக லாத்தடங் கொங்கையர் கொவ்வைச் செவ்வாய் விள்ளேன் எனினும் விடுதிகண் டாய்நின் விழுத்தொழும்பின் உள்ளேன் புறமல்லேன் உத்தர கோசமங் கைக்கரர்சே கள்ளேன் ஓழியவுங் கண்டுகொண் டாண்டதெக் காரணமே.

மும்மலங்களும் ஜம்புலன்களும் எப்போதும் தம் இச்சைப்படி மனித உயிர்களை இட்டுச் செல்வது இயல்பாகும். அவ்வாறு அவைகளின் இச்சைப்படி செல்லாது இறைதொண்டில் செயற்படுவது சிறப்பு என்பதை மணிவாசகப் பெருமான் ‘நின்விழுத்தொழும்பின் உள்ளேன் புறமல்லேன்’ என்று சுட்டிக் காட்டுகின்றார்.

மனிதனிடம் எழுகின்ற நந்சிந்தனைகளையும், நந்செயல் களையும் தடுப்பவை ஜம்புலன்களே என்பதை அருணகிரிநாதர் ஒரு ஓட்டார் உன்ன வொட்டார் மலரிட்டுனதாள் சேரவொட்டார் ஜவர் செய்வதென் யான்’ என்று கூறுகின்றார்.

எனவே அத்தகைய ஜம்புலன்களையும் ஒருமுகப்படுத்தி இறைதொண்டாற்றுதல் சாலச் சிறந்ததாகும். சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகிய நெறிகளில் மனதையும் உயிரையும் வழிப்படுத்தி நடத்துவதே பெரும்பேறு என்பதை எம்பெருமானே வாதவூரடிக்கட்கு அளித்த வாசகதீட்சையில் மிகவும் அழகாகக் கூறுகின்றார்.

ஆவலாலெமக் காமலர் மலங்க
ளாக்க வம்மலர் பறித்தலம் மலராஸ்
தாவி ஸாவகை தார்பல சமைத்த
றணப்பி லெம்புகழ் சாற்றலன்புடன்
மேவு மாலயம் அலகிடன் மெழுகல்
விளங்க நல்விளாக் கிடுதுலெம் மடியார்க்
கேவலானவை செய்தலிச் சரியை
இயற்ற வல்லவர்க் கெம்முல களிப்பாம்.

கந்த வர்க்கமுங் கிளர்மணப் புகையும்
 கவின் கொள் தீபமும் புனிதமஞ் சனமுங்
 கொந்த விழுந்தநன் மலருமற் றுளவுங்
 கொண்டு மாயையின் குணங்க ளோன்றிரா
 யைந்து சுத்திசெய் தகம்புற மிறைஞ்சி
 அங்கியின் கடன்கழித் தருள் வழிநின்
 றிந்த நற்பெருங் கிரியை யன்புடனே
 இயற்ற வல்லவ ரெம்மரு கிருப்பார்.

முக்குணம் புலனைந்துடன் அடக்கி
 மூல வாயுவை யெழுப்பியிரு வழியைச்
 சிக்கெ னும்படி யடைத்தொரு வழியைத்
 திறந்து தாண்டவச் சிலம்பொலி யுடன்போய்த்
 தக்க வஞ்செழுத் தோரெழுத் துருவாம்
 தன்மை கண்டருள் தரும்பெரு வெளிக்கே
 புக்க முந்தினர் எமதுருப் பெறுவார்
 புவியில் வேட்டுவன் எடுத்த மென் புழுப்போல்.

பரந்த வான்கலை முழுதுமா கமநூற்
 பகுதியும் பலசமய சாத்திரமும்
 தெரிந்து தேர்ந்ததில் வாய்ந்த முப்பொருளின்
 செய்தியே பொருளென மனந்தெளிந்து
 புரிந்து போந்துள சிற்றறி வனைத்தும்
 போக்கி யவ்வறி வெனச்சிவ போதம்
 விரிந்து தோன்று நெஞ்சுடைய வித்தகரே
 மேன்மை யானநும் மெய்ப்பதம் பெறுவார்.

எனவே சிவனடியார்கள் சிவசிந்தை உடையவர்கள் எப்போதும்
 சிவனையே சிந்திப்பார்கள். சிவப்பணியே செய்வார்கள்.

அத்தர் வேண்டிமுன் ஆண்டவர் அன்பினால்
 மெய்த்தழைந்து விதிஸ்ப்பறு சிந்தையர்
 கைத்திருத் தொண்டு செய்கடப் பாட்டினார்
 இத்திறத் தவரன்றியும் எண்ணிலார்.

கேடும் ஆக்கமும் கெட்டதிருவினார்
 ஒடுஞ் செம்பொன்னும் ஒக்கவே நோக்குவார்
 கூடும் அன்பில் கும்பிட லேயன்றி
 வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினார்.

இவ்வாறு செந்தமிழிற் காவியம் பாடவல்ல சேக்கிழார் சுவாமிகள் திருத்தொண்டர் புராணத்தில் சிவனடியரின் சிவத்தொண்டின் மேம்பாடு பற்றிக் கூறியுள்ளார்.

சைவப் பெருமக்களின் பூர்வ புண்ணியத்தால் சேக்கிழார் பெருமான் முத்தமிழும் இணைந்து விளையாடும் பெருங் காப்பியமாகப் பெரிய புராணத்தைத் தனது முதுசொமாகத் தமிழ் பேசும் நல்லுலகச் சைவமக்களுக்கு அர்ப்பணித்துள்ளார்.

பெரியபுராணத்தில் வருகின்ற நாயன்மார்கள் அனைவரும் சிவப்பணி செய்து எம்பெருமானை அடைந்தார்கள். ஆகையால் திருத்தொண்டர் புராணத்தைப் பெரியபுராணம் என்று குறிப்பிட்டார்கள்.

யாராலும் செயற்கரிய செயல்களைச் சாதனையில் காட்டிய சிவனடியார்களின் தொண்டின் மகிமைக்கு எம்பெருமானே ஈடுகொடுத்துப் பல இடங்களில் நின்றமையால் ‘அடியார்க்கெளியன் சிற்றும்பலவன்’ என அழைக்கப்படுகின்றார்.

திருத்தொண்டின் பெருமையை எப்போதும் உழவாரந் தாங்கும் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் அழகாகப் பல இடங்களிலும் கூறியுள்ளார். தாயுமான சுவாமிகளும் ‘அன்பர் பணிசெய்யவேனை ஆளாக்கி விட்டு விட்டால் இன்பநிலை தானே வந்தெய்தும் பராபரமே’ என்றார்.

எனவே சிவப்பணி செய்வதற்கும் பக்குவம் வேண்டும். பக்குவம் அடைந்த உள்ளத்துடன் (மனம், வாக்கு, காயம்) ஆகியவை இணைந்த ஒருமைப்பாடுடைய மனதுடன் செய்யும் சிவப்பணியினால் இன்பநிலையெய்தும் எனத் தாயுமானசுவாமிகள் தனது அநுபுதியிற் கண்ட உண்மையை அனுமானத்துடன் அருளியுள்ளார்.

ஆன்மாக்களுக்குச் செய்கின்ற பணியும் முடிவில் சிவப்பணியாக விளைவதைப் பெரியபுராணம் முழுதும் அருமையாக எடுத்துக் காட்டுகின்றார் சேக்கிழாரடிகள். சிவனடியாராகிய அப்பரடிகள் திருவழகு செய்ய வேண்டுமென்பதற்காக, அப்புதி அடிகள் பாம்பினாற் கடியுண்ட தனது முத்த திருநாவுக்கரசைப்

பாயினாற் சுற்றிப் பரணில் வைத்தாரல்லவா? சிவனடியார் ஒருவர் திருவமுது செய்தபின் உண் னும் வழக் கத்தையுடைய சிறுத்தொண்டநாயனார், சிவனடியாரின் விருப்பத்திற்குத் தன் ஒரே மகனை வெட்டிக் கறிசமைக்கவில்லையா?

பண்டைக்காலந்தொட்டு தமிழ் மன்னர்கள், தமிழ் மக்கள் அனைவரும் சிவதொண்டு புரிவதையே இலக்காகக் கொண்டு வாழ்ந்தமையால், நாட்டிலும் வீட்டிலும் சமரச உறவுநிலவியது. ஸ்ரீஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலரின் சமயத்தொண்டும் சமூகத்தொண்டும் யாழ்ப்பாணத் தமிழர் கலாச்சாரத் திற்கு அத் திவாரமாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

தேனீ தேனெடுப்பதை மட்டும் தொழிலாகக் கொண்டொழுகி வருவதால் தேன் இருக்கும் மலர்களை மட்டும் நாடுகிறது. மற்ற சப்பலகாரங்கள் சிற்றுண்டிகள் என்பவற்றிலும் இருக்கின்றது. மலங்களிலும் தூர்நாற்றம் வீசும் இறந்த பொருட்களிலும் இருக்கின்றமையால் அதற்கு நோய்காவும் ச என்று பெயருண்டு. இதுபோலச் சிவனடியார்கள் சிவதொண்டு செய்வதில் மட்டும் இருந்து சிவனைத் தியானம் செய்வதால் எப்போதும் இன்புறு சிந்தையினராகக் காணப்படுகின்றனர். மற்றையோர் நோய்காவும் ஈயைப்போல நிலையற்ற வாழ்வு வாழ்கின்றனர்.

சிவதொண்டு செய்வார்க்குச் செல்வமுண்டு கல்வியுண்டு
சிவதொண்டு செய்வார்க்குச் சீருண்டு பேருமுண்டு
சிவதொண்டு செய்வார்க்குச் சிந்தைத் தெளிவுமுண்டு
சிவதொண்டு செய்வார்கள் சேருவரோ தீநெறியில்.

- சிவயோக சுவாமிகள்

3

‘ஆற்றங் கரைமரமாய் வேருறு வேனை விடுதி’

காருறு கண்ணியர் ஜம்புல னாற்றங் கரைமரமாய்
வேருறு வேனை விடுதிகண் டாய்விளாங் குந்திருவார்
ஊருறை வாய் மன்னு முத்தர கோசமங் கைக்கரசே
வாருறு பூண்முலை யாள்பங்க வென்னை வளர்ப்பவனே.

மணிவாசகப் பெருமான் தனது துன்பத்தையும் அத்துன்ப
மிகுதியால் ஏற்படுகின்ற விளைவுகளையும் உலக மக்கட்குப்
புலப்படுத்த இலகுவான அனுபவ உவமான உவமேயங்களைக்
கையாண்டு எம்மைச் சிந்தனைக்கு இட்டுச் செல்கின்றார்.

ஆற்றங்கரையில் காணப்படுகின்ற மிகவும் பெரியமரமானது
ஆற்றுநீரின் பாய்ச்சல் வேகத்தால், வேர் அறுந்தோ பாறியோ
விழுந்து விடுகின்றது. ‘அடிக்குமேல் அடியடித்தால் அம்மியும்
நெகிழும்’ என்ற பழமொழி ஒன்றுண்டு. விடாமுயற்சியால் எதையும்
சாதிக்க முடியும் என்பதை இக்காற்று உறுதிப்படுத்துகின்றது.

மரங்கள் செழித்து வளரக் காரணமாக இருக்கின்ற ஆற்றுநீர்
அதன் அருகில் சார்ந்து இருக்கின்ற மரத்தை வேருடன் சாய்த்து
விழுத்துவது போல காருறு கண்ணியரும் ஜம்புலன்களும் உயிரைத்
தமது இச்சைப்படி இழுத்து வேருடன் அழித்து விடுகின்றன என்று
விளக்கம் தருகின்றார் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்.

மணிவாசகப் பெருமான் தன்னெஞ்சுக்குக் கூறுவது போல
அறியாமையில் மூஷ்கி மயங்கும் மானிடர்க்கே இவ்வாறு கூறினார்
என்பதை நாம் அன்றாடம் நிகழ்கின்ற நிகழ்வுகளைக் கொண்டு
ஊகித்து உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

மணிவாசகப் பெருமான் மட்டுமல்ல அநுபுதியடைந்த
மகான்களில் ஒருவராகிய வள்ளுவப் பெருந்தகையாரும்
மும்மலங்களாலும் ஜம்புலன்களாலும் உயிர்கட்கு ஏற்படுகின்ற
பிறவிப் பினிகளையும் பெருங்கேடுகளையும் துல்லியமாக விளக்கிக்
கூறியுள்ளார்.

உரெனன்னும் தோட்டியான் ஓரைந்தும் காப்பான்
வரெனன்னும் வைப்பிற்கோர் வித்து
என்றும்

ஜந்தவித்தா னாற்றல் அகல்விசம்பு ளார்கோமான்
இந்திரனே சாலுங் கரி

என்றும் கூறுகின்றார்.

போகவாழ்வு தருகின்ற கெடுதியை விளக்க இந்திரனின் வாழ்வு மட்டுமல்ல இராவணனின் வாழ்வும் சாட்சியாக இருக்கின்றன. தேவர்கட்கு அதிபதியாக இருந்த இந்திரன் போகந்துயப்பதில் இன்பம் கண்டுவந்தான். அவ்வாறு அகல்யாவின் மீதும் தீராத காதல் கொண்டான். அகல்யாவை எவ்வாறு அடையலாமென நினைத்தான். அவனுக்கு யுக்தியொன்று தோன்றியது.

அதிகாலை இரண்டு மணியளவில் சேவற் கோழி கெளதமரின் ஆச்சிரமத்துக்கருகே கூவியது. வைககறைப் பொழுதென நம்பிய கெளதமர் காலைக் கடன்களை முடிக்க ஆற்றங்கரையை நோக்கிச் சென்றார். அகல்யாவும் தனது கணவர் கெளதமரை அனுப்பி விட்டுக் கதவை மூடி விட்டு உள்ளே வந்திருந்தாள்.

சில விநாடிகளில் கதவு தட்டப்பட்டது. கதவைத் திறந்த அகல்யா ஏன் நீங்கள் போகவில்லையா? என்று போலியாகிய கெளதமர் வடிவில் வந்த இந்திரனைக் கேட்டாள். இல்லைக் கண்ணே இன்னும் விடியவில்லை வந்துவிட்டேன் என்று கெளதமர் வடிவம் கொண்ட இந்திரன் கூறி, அகல்யாவுடன் உடல் உறவு கொண்டான்.

விரைவில் குரியன் உதிக்காத காரணத்தை அறிந்த கெளதமர் தனது ஞானத் தால் இந் திரனின் அடாத செயலையுணர்ந்து மிக வேகமாகத் தனது ஆச்சிரமத்தை நோக்கி வந்தார். கெளதமர் வருகைணுயர்ந்த இந்திரன் பூனையாக மாறிப் பாய்ந்து ஓட அவனைத் தடுத்து அவனின் அடாத செயலுக்கு ‘ஆயிரம் யோனியுடன்’ விளங்குவாய் என இந்திரனுக்குச் சாபமிட்ட கெளதமர், ‘எனக்கும் மாற்றானுக்கும் வேற்றுமை காணமுடியாத நீயும் கருங்கல்லாக மாறக் கடவை’யெனச் சாபம் அகல்யாவுக்கும் கொடுத்தாக இராமாயணத்தில் வருகின்றது.

கைலாய மலையை அசைத்த இராவணன் சாம வேதம் பாடிச் சிவபிரானிடம் நெடிய நாஞும் கொடிய வாஞும் பெற்றான். கதிரவனின் ஒளிபுகாது, கறங்கு கால்புகாது கூற்றுவனும் உயிரெடாது இலங்கையை ஆண்ட வீணைக் கொடியோன் இராவணன், தேவர்கள் அனைவரையும் அடக்கிக் குற்றேவல் செய்வித்தான். அத்தகைய இராவணன் சீதைமீது மட்டற்ற மோகம்

கொண்டு சீதையை அசோகவனத்திற் சிறைவைத்த காரணத்தால்,
நாட்டையும் சேனைகளையும் சகோதரர்களையும் மகனையும்
இழந்து இராமபிரானின் அம்புக்குப் பலியானான் அல்லவா?

எனவே இந்தநிலை யாருக்கும் வரக் கூடாது என்ற
பேரிரக்கத்தால் மனிவாசகப் பெருமான் ‘ஆற்றங்கரை மரமாய் ...
எனத் தனக்குக் கூறுவதாகக் கூறி உலகமக்களைச் சிந்திக்க
வைத்துள்ளார்.

கைவாய் கதிர்வேல் முருகன் கழல்பெற்று
உய்வாய் மனனே ஓழிவாய் ஓழிவாய்
மெய்வாய் விழிநாசியொடும் செவியாய்
ஜவாய் வழிசெல்லும் ஆவாவினையே.

- அருணகிரிநாதர்

4

‘கருணைக் கை’

வளர்கின்ற நின்கரு ணைக்கையில் வாங்கவும் நீங்கியிப்பால் மிளிர்கின்ற என்னை விடுதிகண் டாய்வெண் மதிக் கொழுந்தொன்(று) ஒளிர்கின்ற நீள்முடி யுத்தர கோசமங் கைக்கரசே தெளிகின்ற பொன்னு மின்னுமன்ன தோற்றுச் செழுஞ்சுடரே.

சர்வேகவர்னாகிய எம்பெருமானின் அருளாரமுத்ததை அனுவனுவாக அனுபவித்த மணிவாசகப் பெருமான் எம் பெருமானின் கருணையை ‘வளர்கின்ற நின்கருணைக் கையில் வாங்கவும் நீங்கி யிப்பால் மிளிர்கின்ற வெண்ணை விடுதி’ என்று உள்ளம் கசிந்து கூறுகின்றார்.

எம்பெருமான் உயிர்கள் மீது கருணை உள்ளவர். தனது குழந்தைகளாகிய ஆன்மாக்கள் உய்ய வேண்டும் என்ற பெருங்கருணையால், தனு கரண புவன போகங்களை அளித்தார். இதனை மக்கள் சிறிதும் உணர்வதில்லை. அத்தகைய மக்களை நன்கு உணர வைப்பது மணிவாசகப் பெருமானின் திருவாசக நீத்தல் விண்ணப்பமாகும்.

உலக நிலையாமை உடல் நிலையாமையை நன்கு உணர்ந்து இறைவனைப் பற்றி வாழ வேண்டும். இவ்வாறு வாழுவிடாது தடுப்பது மும்மலங்கள், ஜம்புலன்களென ஓவ்வொரு பாடலிலும் இடித்துக் கூறிவருகின்றார். அவைகளை விலக்க வேண்டுமானால் இறைவனின் பெருங்கருணை வேண்டும். அதனால் நீத்தல் விண்ணப்பத்தின் ஓவ்வோர் பாடலிலும் விட்டிடுதி என்று மன்றாடி கேட்டுப் பிரார்த்திக்கின்றார்.

பால் நினைந் தூட்டும் தாயினும் சாலப்
பரிந்துநீ பாவியே னுடைய
ஊனினை யுருக்கி யுள்ளொளி பெருக்கி
உலப்பிலா ஆனந்த மாய
தேனினைச் சொரிந்து புறம் புறந் திரிந்த
செல்வமே சிவபெருமானே
யானுணைத் தொடர்ந்து சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருள்வ தினியே.

குழந்தை அழட்டும் அப்போது குழந்தைக்குப் பால் ஊட்டுவோம் என்று தாயானவள் காத் திருப்பதி ல்லை. குழந்தைக்குப் பசிஎடுக்க முன்னரே அதனை உணர்ந்து குழந்தைக்குப் பாலை ஊட்டுகின்ற தாயை விட ஆண்டவன் மேலானவன். ஆண்டவன் தனது குழந்தைகளாகிய ஆன்மாக்கள் மீது மட்டற்ற கருணையுள்ளவர். ஆன்மாக்கள் கேளாமலேயே அவை விரும்புவனவற்றைக் குறிப்பறிந்து அருள்பாலிக்கின்றார். எனவேதான் மணிவாசகப் பெருமான் ‘சாலப் பரிந்து’ என்று எம்பெருமானின் கருணையைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

ஒரு பாவமும் அறியாத குழந்தைக்கு அன்புடன் தாய் ஊட்டுகின்ற பால் குழந்தையின் உடலை வளர்ப்பதோடு உலக பாசங்களையும் போகங்களையும் வளர்க்கின்றது. ஞான ஒளியைச் சுரக்கின்றது. ஆனால் இறைவனோ, ‘என்னைப் பாவியென்று அறிந்தும் தனது கருணையால் ஞானப்பாலை அன்புடன் ஆதரவோடு ஊட்டினார். அந்தச் சிவானந்தப் பாலனது என்னுடைய ஊனினை உருக்கி என்னுள்ளே மறைந்திருந்த உள்ளொளியான ஞானவொளியைப் பெருக்கி அழிவற்ற ஆனந்தத்தைச் சொரிகின்றமையால், எம்பெருமான் தாயினும் பார்க்க மிக்க பரிவுடையவர்’ என மணிவாசகப் பெருமான் விளக்கந் தருகின்றார்.

வேடுவர்களால் தாய்ப் பன்றியும் தகப்பன் பன்றியும் இறுக்கப் பன்றிரண்டு பன்றிக் குட்டிகளும், தாய்ப் பன்றியைக் காணாது தாகத்தால் தவித்தன. பசியினால் வெயிலில் துடி துடித்தன. இப்பரிதாப நிலையைக் கண்ட எம்பெருமான் அப்பன்றிக் குட்டிகள் மீது கருணை கொண்டார். தாய்ப் பன்றியாக மாறி அக்குட்டிகட்குப் பால்ஊட்டி அக்குட்டிகளின் பசியைத் தீர்த்ததுமல்லாமல் பூர்வஜேன்மத்திற் செய்த பாவத்தையும் போக்கியதாகத் திருவிளையாடற் பூராணத்திற் காணப்படுகின்றது.

எங்கே னும்டிருந்துன் அடியேனுனை நினைந்தால்
அங்கே வந்தென் னோடு முடனாகி நின்றருளி
இங்கே யென்வினையை யறுத்திட் டெனையாளுங்
கங்கா நாயகனே கலிப்பாலை மேயானே.

- சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்

தாயவ ளாய்த்தந்தை யாகிச் சாதல் பிறந்த லின்றிப்
போயக லாமைத்தன் பொன்னடிக் கென்னைப் பொருந் தவைத்த

வேயவனார் வெண்ணைய் நல்லூரில் வைத்தென்னை ஆளுங்
கொண்ட

நாயகனார்க்கு இடமாவது நந்திரு நாவலூரே.

- சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்

நமக்கு விருப்பமானதை விரும்பிய நேரங்களில் இறைவன் செய்தமையால் இறைவனைத் தாயென்றும், நன்மைகளையே இறைவன் செய்து வருவதனால் தந்தையென்றும், தன்னிடம் ஒருமுறை சென்றவரை மயக்கிப் பின் அகலவிடாத தன்மையால் 'போயகலாத் தன் பொன்னடி' என்றும், இறைவன் திருவடியில் மனம் பொருந்தியவர்க்கு இறப்பிறப்பு அறுதல் இயல்பாதலின் 'சாதல் பிறத்தலின்றி' என்ற கருத்துக்கள் தோன்ற இத்தேவாரம் காணப்படுகின்றது.

என்றானு மாயெனக் கெந்தை மாடுடன் தோன்றினராய் மூன்றா யுலகம் படைத்துகந் தான் மனத்துள் எரிருக்க ஏன்றான் இமையவர்க் கண்பன் திருப்பா திரிப்புலியூர்த் தோன்றாத் துணையாய் இருந்தனன் தன்னடியோங் களுக்கே.

- திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்

தனது வயிற்றில் கருவாய்க் கிடந்த குழந்தை கீழே விழும்வரை தாய் அக்குழந்தையில் மட்டற்ற அன்பு கொள்கின்றார். அக்குழந்தைமீது கொண்ட கருணையால் அத்தாய் தன் குழந்தையில் ஈ, எறும்பு போன்றவை மொய்க்காது பாதுகாக்கின்றாள். அக்குழந்தை தவழ்ந்து விழுந்து முறிந்து விடுமோவென ஏங்கிய அத்தாய் உள்ளம் குழந்தையின் வளர்ச்சியில் ஆவலாய் இருக்கின்றது. அக்குழந்தை வளர்ந்து பெரியவனானாலும் அத்தாய் எப்போதும் தன்குழந்தையாகவே அப்பெரியவனை நினைந்து பாசத் தோடு பாதுகாக் கின்றதை உலகியலிற் காண முடிகிறதல்லவா!

இதுபோலவே இறைவனும் தனது குழந்தைகளாகிய ஆன்மாக்களைப் பக்குவப் படுத்திப் பெருங் கருணை அளித்து வருகின்றார்.

‘தீப்புகு விட்டில்’

செழிகின்ற தீப்புகு விட்டிலிற் சின்மொழி யாரிற்பன்னாள் விழுகின்ற என்னை விடுதிகண் டாய்வெறி வாயறுகால் உழுகின்ற பூமுடி யுத்தர கோசமங் கைக்கரசே வழிநின்று நின்னருள் ஆரமு தூட்டம றுத்தனனே.

தனது குழந்தை வளர வேண்டும் நெடுநாள் வாழ வேண்டும் என்ற கருத்தினை உடைய தாய் குழந்தையின் பின்னே சென்று உணவு ஊட்டப் பலமுறை முனைகின்றாள். அதனை உணராத குழந்தை ஓடி விடுவதை நாம் அனுபவவாயிலாகக் காண்கின்றோம். அதுபோல உலகின் தந்தையாகவும் தாயாகவும் காணப்படுகின்ற எம்பெருமான் மணிவாசகப் பெருமானை ஆட்கொண்டு அருளார் அமுதத்தை ஊட்டுவதற்கு மணிவாசகக் குழந்தையின் பின்னே சென்றார். இதனை உணராத மணிவாசகப் பெருமான் ஓடினார். எம்பெருமான் மணிவாசகரின் முன்னே சென்று வழிமறித்தார். மணிவாசகப் பெருமான் அதனையும் பொருட்படுத்தாது புலன்களின் உந்தலால் சுடர் விட்டெரியும் விளக்குச் சுடரில் விழுந்தெரியும் விட்டிற் பூச்சியாகி உலகபோகங்களில் மோகங்கொண்டு வருந்துவதாகக் கூறித் தன்னை விட்டுவிட வேண்டாம் என்று எம்பெருமானை வேண்டுகின்றார்.

பாலாழி மீனாளும் பான்மைத் தருளுயிர்கள் மாலாழி யாழும் மறித்து.

பாற்கடலில் வாழுகின்ற மீன்கள் பாலின் சுவையை உணராது பாற்கடலில் உள்ள இழிந்த பூச்சிகளை விரும்பி உண்ணுவது போலச் சில மனிதர்கள் இறைவனின் திருவருளினாலே கிடைத்த சிவானந்தத் தேனாமிரதத்தைப் பருகாது பிறவிப் பினிக்கு வித்தானதும் நீர்க்குழமிழி போன்ற நிலையற்றதுமான உலக போகங்களைப் பெரிதாக எண்ணி வாழும் மாந்தரைப் பார்த்து இவ்வாறு உமாபதி சிவாச்சாரியார் தனது திருவருட் பயனில் கூறியுள்ளார்.

‘குப்பாச வாழ்க்கையுள் கூத்தாடும் ஜவரில் கோட்படைத்த இப்பாச நெஞ்சனை ஈ டேற்றுவாய்’ என்றும்

‘பாலே அனைய மொழியார் தம் இன்பத்தைப் பற்றி யென்றும் மாலே கொண்டு உய்யும் வகையறியேன்’ என்றும்

‘பெறுதற் கரிய பிறவியைப் பெற்றும் நின் சிற்றுடியை குறுகிப் பணிந்து பெறக் கற்றிலேன்’ என்றும்

அருணகிரிநாத சுவாமிகள் தன்குறைபாடுகளை முருகப் பெருமானுக்குக் கூறிக் கந்தரலங்காரத்திற் புலம்புகின்றார்.

மனத்தை நல்வழிப் படுத்த முயலும் அறிவையும் விவேகத்தையும் இந்த உலக ஆசையானது தடுத்து நிறுத்தி, உலகப் பாசத்தால் இறுகக் கட்டி இடும்பைக் கடலுள் தள்ளுவதைத் தாயுமான சுவாமிகள்

ஆசைக்கோ ரளவில்லை அகில மெல்லாம் கட்டி
யாளினுங் கடல்மீதிலே

ஆணை செலவே நினைவர் அளகேசர் நிகராக

அம்பொன் மிகவைத்த பேரும்

நேசித்து ரசவாத வித்தைக் கலைந்திடுவர்

நெடுநா ஸிருந்த பேரும்

நிலையாக வேயினுங் காயகற் பந்தேடி

நெஞ்சு புண்ணாவ தெல்லாம்

யோசிக்கும் வேளையிற் பசிதீர் வண்பதும்

உறங்குவது மாக முடியும்

உள்ளதே போதும் நானென்னக் குளறியே

யொன்றை விட்டொன் றுபற்றிப்

பாசக் கடற்குளே வீழாமல் மனதற்ற

பரிசுத்த நிலையை யருள்வாய்

பார்க்கு மிடமெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற

பரிபூர் ணானந்தமே.

என்று கூறி இத்தகைய ஆசைகள் தன்னைப் பற்றக் கூடாதெனவும் வேண்டுகின்றார்.

எண்மிந்த வாழ்க்கையை இன்ப மென்றிருந்துநீர்
மாண்மிந்த மூப்பினால் வருந்தன் முன்னம் வம்மினோ
பூணல்வெள் ளொலும்பினான் பொன்திகழ் சடைமுடிக்
கோணல் வெண் பிறையினான் கோடிக்காவு சேர்மினோ.

- திருஞான சம்பந்தர் தேவாரம்
போகவாழ்வு எப்போதும் துன்பத்தையே வளர்க்கின்றது
என்பதை அனுபவத்திற் கண்ட அருளாளர்கள் இவ்வாறேல்லாம்கூறி
சிவ வாழ்வு நெறியையும் காட்டிச் சென்றுள்ளனர்.

விட்டிற் பூச்சி தனது கட்டுலனை நிவர்த்தி செய்ய
விரும்புவதனாலே தான் விளக்குச் சுடரில் விழுந்து கருகுகின்றது.
இந்திகழ்ச்சியை நாம் எமது கண்கூடாகக் கண்டும் சிந்திப்பதில்லை.
ஆனால் மணிவாசகப் பெருமான் சிந்திக்க வைத்துள்ளார். உலக
போகம் யாவும் புலன்களைத் தம்பால் ஈர்த்து மனிதவுயிர்களைச்
சித்திரவதை செய்வதால் உலக போகத்தை விளக்கொளியாகவும்,
மனிதவுயிர்களை விட்டிற் பூச்சியாகவும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இதனால் மணிவாசகப் பெருமான் போகங்களை அறவே
வெறுத்து, எம்பெருமானை நோக்கி,

போகம் வேண்டி வேண்டி லேண்புரந்த ராதியின்பழும்
ஏக நின்கழி விணைய லாதி லேண் என் னெம்பிரான்
ஆகும் விண்டு கம்பம் வந்து குஞ்சி யஞ்சவிக்கணே
ஆக வென்கை கண்கள் தாரை யாற தாக வையனே

என்று பிரார்த்திக்கின்றார்.

6

‘வினையின் தொகுதி ஒறுத்து எனை யாண்டுகொள்’

மறுத்தனன் யானுன் அருளறி யாமையி லென்மணியே
வெறுத்தெனை நீவிட்டிடுதிகண் டாய்வினை யின்தொகுதி
ஒறுத்தெனை யாண்டுகொள் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
பொறுப்ப ரன்றேபெரி யோர்சிறு நாய்கள்தம் பொய்யினையே.

பெறுதற்கரிய எம்பெருமானே என் அறியாமையினால் நான்
உனது திருவருளைப் புறக்கணித்து வருகிறேன். அதனால்
நீயென்னை வெறுத்துக் கைவிட்டு விடுவாயோ? ஜயனே என்னைக்
கைவிட்டுவிடாதே! பிறவிகள் தோறும் நான்செய்த வினைகளை
எல்லாம் அகற்றி ஆண்டருள் வாயாக! பொய்யான உலக வாழ்வை
மெய்யென்று மயங்குகின்ற அஞ்ஞானிகளின் போக்கை மன்னிப்பது
பெரியோர்களின் கடமையாகும்.

மனிதனைத் தொடரும் பிணிகளில் பிறவிப்பினி மிகமிக
பொல்லாத பிணியாகும். மணிவாசகப் பெருமான் பிறவிகளைப்
பற்றித் திருவாசகத்தில் உள்ள சிவபுராணத்தில்

புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்லகர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
செல்லா நின்றவித் தாவர சங்கமத்துள்
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்தினைத்தேன் எம்பெருமான்

என்று கூறுகின்றார்.

பெருகி வருகிற வினைகளை வேரறுக்க வல்லது
திருவைந்தெழுத்து என்பதை ‘ஜந்தெழுத்தின் புணை பிடித்துக்
கிடக்கின்றேனை’ என மணிவாசகப் பெருமான் கூறுகின்றார்.

அத்தனார் திருவாய் மலர்ந்தருஞும்
அமல வாசகம் கேட்டகமகிழும்

பத்தனார் தமக்கெழு பிறப்பறுக்கும்
 பாதமீ தூறப்பணிந் தெதிரெழுந்து
 பித்த னானவென் பிழைதனக் கிரங்கும்
 பிஞ்ஞகா மிகப் பேதமை யுடையேன்
 முத்த னாகமெய் காட்டினை யெனவே
 மொழித்த மிந்துகை முடிமிசைக் குவித்தார்.

தொன்று தொட்டு வருகின்ற வல்வினெனகள் நீங்க எம்
 பெருமான் திருவைந்தெழுத்தை மணிவாசகப் பெருமானின்
 செவிகளிலே ஒதியதும், மணிவாசகப் பெருமான் எம்பெருமானுக்குக்
 கூறி, பக்திவசப்பட்டு நின்ற நிலையை கடவுண்மா முனிவர் இவ்வாறு
 வாதவூரடிகள் புராணத்திற் கூறியுள்ளார்.

பிரார்த்த வினை ஆகாமிய வினை சஞ்சித வினை என
 வினெனகள் மூன்று வகைப்படும். இம்மூன்று வினெனகளுக்கேற்ற
 பயன்பாடுகளை மக்கள் அனுபவித்தாக வேண்டும்.

பிரார்த்த வினை முன்செய்தவினை. முற்பிறவியிற் செய்த
 வினையாகும். பூர்வீகப் பிறவியில் நல்வினை செய்தால் நன்மையும்
 தீவினை செய்தால் தீவினையும் இப்பிறவியில் அனுபவித்துக்
 கொண்டு இருக்கும்போது செய்கின்ற வினை ஆகாமிய
 வினையாகும். அனுபவிக்கப்படாது இருக்கின்ற வினை சஞ்சித
 வினையாகும்.

இம்மூன்று வினெனகளும் பிறவிதோறும் எல்லா ஆஸ்மாக்
 களுக்கும் நிகழுகின்ற நிகழ்ச்சியாகும். உடம்பாற் செய்யப்படுகின்ற
 வினெனகள் போலச் சொல்லாலும் வினெனகள் உண்டாகின்றன.
 சிந்தனையாலும் வினெனகள் உண்டாவதும் உண்டு. சொல்லால்
 செயலால் சிந்தனைகளால் வினெனகள் ஏற்படாது வாழ
 வேண்டுமானால் இறைவனின் சிந்தனை பெருக வேண்டும். விருப்பு
 வெறுப்பற்ற வாழ்வு வாழ வேண்டும்.

நாள் என்செயும் வினைதான் என்செயும் எனைநாடி வந்த
 கோள் என்செயும் கொடுங் கூற்றென்செயும் குமரேசரிரு
 தாளும் சிலம்பும் சதங்கையும் தண்டையும் சண்முகமும்
 தோளும் கடம்பும் எனக்கு முன்னே வந்து தோன்றிடனே

என அருணகிரிநாதர் கூறுகின்றார்.

பாண்டி நாட்டரசனும் குடிகளும் சைவ சமயத்தை விட்டுச் சமண சமயத்தை அனுட்டிப்பதைப் பொறுக்க முடியாத பாண்டிமாதேவி மங்கையர்க்கரசியாரும் குலச்சிறை நாயனாரும் திருஞானசம்பந்தமுர்த்தி நாயனாரைப் பாண்டி நாட்டுக்கு அழைத்தபோது அப்பரடிகள் ‘இப்போது நாளும் கோளும் நன்றாக இல்லை. நீரோ பாலகன். சமண முனிவர்களோ சிறிதும் இருக்க சுபாவமற்றவர்கள். ஆகையால் நீர் அங்கு போகவேண்டாம்’ எனத்தடுத்தார். அப்போது ஆளுடைய பிள்ளையார் ஆளுடைய அரசை நோக்கிக் கோளறு பதிகம் பாடினார்.

கோள்கள் நாள்கள் மாத்திரமன்று வினைகள் கெட்ட பிராணிகள் முதலாகத் தீங்குள்ள எவையும் என்னை வந்து அனுகா, அடையா. ஏனென்றால் எம்பெருமான் என் உள்ளத்தில் குடிகொண்ட காரணமாகும் என்று அப்பரடிகளிடம் அருளினார் சம்பந்த சவாமிகள்.

அண்மைக் காலத்தில் சிவயோக சவாமிகள் கொழும்புத் துறையில் வாழ்ந்தார். அவர் யாழ்ப்பாணச் சித்தர் வரிசையில் வைத்து எண்ணப்பட்டவராகையால் பல மக்கள் அவரைத் தரிசிக்க செல்வது வழக்கம்.

வறுமையால் வாடுபவர்கள் வீட்டில் பாம் புகளால் தொல்லைப்படுவர்கள், ஊழ்வினையால் வருந்துபவர்கள் முதலாகப் போகஞானமும் வேண்டுபவர்கள் வரையும் அங்கு காணலாம்.

தனது வீட்டின் வறுமையால் தனது இளம்பெண்களுக்கு திருமணங் செய்ய முடியாத பக்தரின் துயரைப் போக்க விளைந்த சவாமிகள் அப்பக்தரைப் பார்த்துத் திருஞானசம்பந்தர் தந்தையாரின் யாகத்திற்காகப் பாடிய ‘இடரினும் தளரினும்’ என்ற பதிகம் பாடச் சொன்னார். அப்பக்தனும் பண்ணுடன் கண்ணீர் ஆறாகப் பெருகப் பாடிக் கொண்டிருக்கும் போதே ஒரு கனவான் அங்கு வந்து சுவாமிகளிடம் ஓர் பொன் முடிச்சைக் கொடுத்தார். சுவாமிகள் அதனை அப்பக்தனிடம் கொடுத்து ‘டேய் இப்பதிகம் மந்திரம் போன்றது. எப்போதும் படி உன்குறை நீங்கும்’ என்றார். இவ்வாறு முறையிடுவோர்க்கெல்லாம் திருமுறைகளைச் சுட்டிக் காட்டி பாடம் செய்து மனனம் பண்ணச் செய்து அவற்றின் மூலம் தவத்திரு யோகர் சுவாமிகள் அவர்களின் குறைகள் நோய்கள் ஊழ்வினையாவற்றையும் போக்கடித்த செய்திகளை எனது இளமைக் காலத்தில் காண முடிந்தது.

எனவே எம்பெருமானை வழிபடுவதாலும் பிரார்த்தனை

செய்வதாலும் தியானிப்பதாலும் மூன்று வினைகளும் மட்டுமல்ல தொடர்ந்து வருகின்ற பகைமைகளும் நீங்கி விடுகின்றன. துட்டவிலங்கு முதலாகக் கொடியவர்களும் அனுக மாட்டார்கள். எனவே தான் அக்கால முனிவர்கள் காயத்திரி மந்திரங்களைத் தியானம் செய்து ஜெபித்தும் வந்தமையால் யாருக்கும் அஞ்சாது வாழ்ந்தனர். அக்கால மக்கள் திருமுறைகளை இடைவிடாது படித்தும் தியானஞ் செய்தும் பிரார்த்தித்தும் வந்தமையால் எவ்வித இடருமின்றி வாழ்ந்தனர்.

முத்திநெறி யறியாத மூர்க்கரோடு முயல்வேணப்
பத்திநெறி யறிவித்துப் பழவினைகள் பாறும்வண்ணம்
சித்தமல மறுவித்துச் சிவமாக்கி யெனை யாண்ட
அத்தனைக் கருளியவா றார்பெறுவா ரச்சோவே.

மணிவாசகப்' பெருமான் தான் இவ்வாறு சிவமாக்கப் பட்டதெனக் கூறியுள்ளார்.

விழிக்குத் துணைதிரு மென்மலர்ப் பாதங்கள் மெய்ம்மைகுன்றா மொழிக்குத் துணை முருகா எனும் நாமங்கள் முன்புசெய்த பழிக்குத் துணை அவன் பன்னிருதோனும் பயந்ததனி வழிக்குத் துணை வடிவேலும் செங்கோடன் மழுமுமே

என முருகப் பெருமானின் தோன்றாத் துணையால் இத்தனை இடர்களும் நீங்கிவிடுகின்றன என்று அருணகிரிநாதர் பாடுகின்றார்.

'சிறியேன் பவந் தீர்த்தருள்வாய்'

பொய்யவ னேணைப் பொருளென
 ஆண்டொன்று பொத்திக் கொண்ட
 மெய்யவனே விட்டிடுதி கண்டாய்
 விடமுன் மிடற்று
 மையவனே மன்னுமுத் தாகோச
 மங்கைக் கர்சே
 செய்யவ னேசிவனே சிறியேன்
 பவந்தீர்ப் பவனே.

நோய்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் எப்போதும் தீராத நோய் பிறவிப் பிணியாகும். இறப்புப் பிறப்புப் பிணி இலகுவானதொன்றல்ல. கருவாய் உருவாய்க் கிடந்த சிச தாயின் வயிற்றை விட்டு வெளியே வருகின்றபோது அதன் துண்ப நிலை அளவில் அடங்கா. அதுபோல அப் பிள் ளையைப் பெறுந் தாயும் மிகவும் வேதனைப்படுகின்றாள். அக்குழந்தை வளர்ந்து வாழ்ந்து இறக்கும் வரையும் துண்பப்படுவதை நாங்கள் காண்கின்றோம். அனுபவித்தும் வருகின்றோம்.

பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
 இறைவனடிசேரா தார்.

- திருவள்ளுவர்

பிறவிப் பெருங்கடலைத் தாண்ட வேண்டும் என்ற நாட்டமுடையவர்கள் இறைவனுடைய திருவடிகளை இடைவிடாது சிந்தித்து வணங்க வேண்டும். நின்றும் இருந்தும் என்றும் சிவன்தாள் நினைக்க வேண்டும்.

உன்னும் உளது ஜையம் இலது உணர்வாய் ஒவாது மன்னுபவம் தீர்க்கும் மருந்து.

அறிவு வடிவாய் நின்று நிலைபெற்று பிறவிப் பிணியை நீக்குகின்ற வைத்திய நாதராகிய சிவபெருமானை இடையறாது

தியானியுங்கள். இதனால் வரும் இன்பமே நிலையான இன்பமென உமாபதி சிவாச்சாரியார் கூறுகின்றார்.

பிறவி யென்னுமிக் கடலை நீந்தத்தன்
பேர்நூள் தந்தருளினான்
அறவை யென்றாட யார்கள் தங்கள்
அருட்குழாம்புக் விட்டுநல்
உறவு செய்துணை உய்யக் கொண்ட
பிரான்தன் உண்மைப் பெருக்கமாந்
திறமை காட்டிய சேவடிக்கணஞ்
சென்னி மன்னித் திகழுமே.

புழுவினாற் பொதிந்திடு குரம்பையிற்
பொய்தனை யொழிவித்திடும்
எழில்கொள் சோதியெம் மீசனைம்பிரான்
என்னுடை யப்ப ணென்றென்று
தொழுத கையின ராகித் தூய்மலர்க்
கண்கணோர் மல்குந் தொண்டர்க்கு
வழுவி ஸாமலர்ச் சேவடிக்கணஞ்
சென்னி மன்னி மலருமே.

என மனங்கடந்த மனிவாசகப் பெருமான் தன்பிறவிகளை நீக்கிய எம்பிரானை இப்படியெல்லாம் துதித்து வணங்குகின்றார்.

தீயவை தீய பயத்தலால் தீயவை
தீயினு மஞ்சப் படும்.

தீமையைத் தருகின்ற தீய செயல்களைச் செய்தாலும் பாவம் வளரும். பிறவிப் பினிப்படரும் என்பதற்கு ஓர் கதையுண்டு. காட்டுவழியே செல்லும் வழிப்போக்கரைத் துன்புறுத்தி அவர்களின் பொருள்களை அபகரிப்பதோடு அவ்வழிப் போக்கரையும் ஒரு கொலைஞன் கொன்று வந்தான். அபகரித்த பொருட்களைத் தன் மனைவி மக்களின் வீட்டிற்செலவிற்குக் கொடுத்து வந்தான். அவனுடைய மனைவிமக்கள் எவ்வாறு இப்பொருட்கள் வருகின்றன என்று தமது தலைவனைக் கேட்பது இல்லை.

ஒருநாள் இக்கொலைஞனை நல்வழிப் படுத்த எம்பிரான்

திருவுளங்கொண்டார். அவ்வாறு எம்பிரான் மணமகனாகவும் எம்பிராட்டி மணமகளாகவும் வேடங்கொண்டார்கள். அக் கொலைஞுன் வாழ்ந்த காட்டு வழியே சென்று கொண்டிருந் தார்கள். அவர்களைக் கண்ட கொலைஞுன் அவர்களிடம் சென்று அவர்களை வழிமறித்து அவர்களின் பொருட்களை அபகரிக்க முயன்றான். கொலைஞுனின் செயலை உணர்ந்த மணமகனாகிய எம்பிரான் கொலைஞுனை நோக்கி நீ செய்யும் இப்பாவச் செயல்களில் உன் மனைவி மக்கட்கும் பங்குண்டாவென்று உன் மனைவி மக்களிடம் கேட்டுவா எனக் கொலைஞுனை வீட்டுக்கு அனுப்பினார்.

கொலைஞுன் வீட்டிற்குச் சென்று நான் செய்யும் பாவங்களில் உங்கட்கும் பங்குண்டா? என்று கேட்டான். அப்போது அவனது மனைவி மக்கள் நீர் செய்யும் பாவங்களில் எங்கட்குப் பங்கில்லை என்றார்கள். கொலைஞுன் தன் தவறை உணர்ந்தான். மனம் திருந்தி அம்மணமக்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்டான். அப்போது எம்பெருமான் நீ இதுவரை செய்த பாவங்கள் தேய வேண்டுமானால் முறியற் துலாவால் அறுதற் கொடியால் துவாரமுள்ள பட்டையால் பட்ட மரத்திற்கு இறைக்க வேண்டும். அப்பட்ட மரம் தளைத்தால் உனது பாவமும் நீங்கிவிடும் என்றார். அவ்வாறே அன்று தொட்டு அக்கொலைஞுன் சிவசிந்தனையுடன் இடைவிடாது செயலாற்றி வந்தான். அவனுடைய விடாழுயற்சி அவனுக்கு வெற்றியைத் தருவது போலப் பட்டமரமும் துளிர்த்தது. அன்றே அவனுடைய பாவங்களும் நீங்கிவிட்டன என்பது ஓர் பழைய உண்மைக் கதையாகும்.

கருவாய்க் கிடந்துன் கழுலே நினையுங் கருத்துடையேன்
உருவாய்த் தெரிந்துன் நாமம் பயின்றேன் உனதருளால்
திருவாய் பொலியச் சிவாய நமவென்று நீறணிந்தேன்
தருவாய் சிவகதி நீபா திரிப்புலி யூர் அரேனே.

என இறைவனை வேண்டிய அப்பரடிகள் மீண்டும்

புழுவாய்ப் பிறக்கினும் புண்ணியா வுன்னடி யென்மனத்தே
வழுவா திருக்க வரந்தர வேண்டும் இவ்வையகத்தே
தொழுவார்க் கிரங்கி யிருந்தருள்செய் பாதிரிப் புலியூர்ச்
செழுநீர்க் கங்கைபுனற் செஞ்சடைமேல் வைத்த தீவண்ணனே

என்றும் வேண்டுகின்றார்.

8

‘அச்சம் தவிர்த்தருள்வாய்’

தீர்க்கின்ற வாறென் பிழையைநின்
 சீர்ருள் என்கொலென்று
 வேர்க்கின்ற வென்னை விடுதிகண்
 டாய்விர வார்வெருவ
 ஆர்க்கின்ற தார்விடை யுத்தர
 கோசமங் கைக்கரசே
 ஈர்க்கின்ற அஞ்சொடச் சம்வினை
 யேனை யிருதலையே.

இடப வாகனத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கும் எம்பெருமானே உனது இடபத் தினது கழுத் தில் அணிந் திருக் கின்ற மணிமாலையின் சத்தம் பகைவர்களைப் பயமுறுத்தியோட்டுகின்றது. ஜம்பொறிகள் என்னைச் சிறுநெறியில் இட்டுச் செல்கின்றன. பொறிவழியில் செல்லக்கூடாதென்ற பயமும் என்னை வாட்டுகின்றது. இருவிதத்திலும் பிழை விடுகின்ற என்னை எவ்வாறு பொறுத் தருவாய். அத்தகைய என்னைக் கைவிட்டு விடுவாயோ?

ஜம்புலன்கள் வழிச் செல்பவனும் பயம் கொள்பவனும் சிறுமை அடைகிறான். இவ்விரண்டையும் நீக்க வேண்டின் எம்பெருமானை வழிபடல் வேண்டும். மணிவாசகப் பெருமான் அஞ்சுமிடம் எதுவென அச்சப்பத்தெனத் தனியொரு பதிகத்தில் அஞ்சும் இடங்களை சுட்டிக் காட்டி அவ்விடங்கள்க்கு மணிவாசகப் பெருமானே மிகமிக அஞ்சுகின்றார்.

புற்றில்வா மூரவு மஞ்சேன்
 பொய்யார்தம் மெய்யும் அஞ்சேன்
 கற்றைவார் சடையெய் அண்ணல்
 கண்ணுதல் பாதம் நண்ணி
 மற்றுமோர் தெய்வந் தன்னை
 யுண்டென நினைந்தெம் பெம்மாற்
 கற்றிலா தவரைக் கண்டா
 ஸம்மாநா மஞ்சுசுமாறே

என்று கூறுகின்றார்.

“கொடிய நஞ்சைக் கக்குகின்ற பாம்புக்கும் பயமில்லை, பொய் பேசுவோர்க்கும், கள்வர்க்கும் பயம் இல்லை. ஆனால் எமது சிவனை விட வேறு தெய்வம் ஒன்றுண்டு என விவாதம் செய்வார்க்கே அஞ்சுக்கின்றேன்” என இவ்வாறு அஞ்ச வேண்டிய பல இடங்களை அச்சப்பத்தில் எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

சைவ சமயத்திற் பிறந்து வளர்ந்து சமய நூல்களைப் படித்துத் தெளிவு பெறாத மருண்ணீக்கியார் சமண சமயம் சேர்ந்து சமண சமயத்தின் முதல்வராக இருக்கக் கண்ட திலகவதியார், எனது தம்பி சமண சமய நரகப் படுகுழியில் வீழ்ந்து மீண்டும், மீண்டும் பிறவிக்காளாகப் போகின்றனயென்று அஞ்சினார். குறைவிலா நிறைவாகிய எம்பெருமானிடம் தமது குறைகளைக் கூறினார்.

திலவதியாரின் வேண்டுதலைச் செவிமடுத்த எம்பெருமான் மருண்ணீக்கியாரைச் சூலைநோய் மூலம் ஆட்கொண்டார். மருண் ணீக் கியார் திருநாவுக்கரசர் என்ற நாமத்துடன் எம்பெருமானுக்கு உழவாரத்தொண்டு புரிவதை அறிந்த பல்லவ அரசன் நாவுக்கரசரை அழைக்க முயன்றபோது, திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் பல்லவனின் ஏவலாட்களை நோக்கி,

நாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனை யஞ்சோம்
நரகத்தி லிடர்ப்போம் நடலை இல்லோம்
ஏமாப்போம் பிணியறியோம் பணிவோ மல்லோம்
இன்பமே எந்நாளும் துன்ப மில்லை
தாமார்க்கும் குடியல்லாத் தன்மை யான
சங்கரன்றும் சங்கவெண் குழையோர் காதிற்
கோமாற்கே நாமென்றும் மீளா ஆளாய்க்
கொய்மலர்சே வடியினையே குறுகி னோமே.

என்று பாடிய அப்பர் சுவாமிகள், பல்லவனின் கொடிய தண்டனைக்கு ஆளாகி இறைவனின் தியானத்தால் அவைகளின் நின்றும் உயிர்தப்பினார்.

மிருகன்டு முனிவர் நெடுங்காலம் பிள்ளையில்லாது தவம் செய்தார். எம்பெருமான் தோன்றி நீண்ட ஆயுளும் தூர்க்குணமும் நிறைந்த புத்திரன் வேண்டுமா? என மிருகன்டு முனிவரைக் கேட்டார். குறைந்த ஆயுளானாலும் நற்குணம் நிறைந்த புத்திரனே வேண்டுமென்று மிருகன்டு முனிவர் கூறினார்.

மிருகன்டு முனிவரின் விருப்பத்தின்படி மார்க்கண்டேய முனிவர் பிறந்தார். நற்குணம் மிகுந்தவராகவும் கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்தும் காணப்பட்டார். மார்க்கண்டேய முனிவரின் பதினாறு வயது நிரம்புங்காலத்தில் பெற்றார் அச்சம் கொண்டனர். இதனை அறிந்த மார்க்கண்டேய முனிவர் எம்பெருமானை நினைந்து சிவபூசையில் இருந்தார்.

கூற்றுவன் மார்க்கண்டேய முனிவரைக் கூறுசெய்ய முற்பட்ட போது எம் பெருமான் கூற்றுவனை எட்டி உதைத்ததாக மார்க்கண்டேயமுனிவர் வரலாறு கூறுகின்றது.

வஞ்சகம் அற்றிட வாழ்த்த வந்தகூற
றஞ்சவு தைத்தன அஞ்செமுத்துமே.

- திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம்

அரிச்சந்திரன் எப்போதும் உண்மை பேசுபவன். உண்மை பேசுதலையே விரதமாகக் கொண்டவன். இதனால் விசுவாமித்திரர் எப்படியும் அரிச்சந்திரனைப் பொய் பேச வைக்க வேண்டுமெனப் பலவகைகளாலும் அச்சறுத்தித் துன்பம் விளைவித்து வந்தார்.

நாட்டை இழந்த அரிச்சந்திரன் மனைவி மக்களையும் இழந்தான். சுடலை காத்தான். பலவிதமான கொடிய இடர்களை அனுபவித்த அரிச்சந்திரன் எதற்குமே அஞ்சவில்லை. ஆனால் உண்மையை இழக்கப் பயந்தான் வலிமையோடு உண்மையைப் பாதுகாத்து விசுவாமித்திரனின் அச்சறுத்தல்களினின்றும் எதிர்நின்று உண்மையைப் பேணினமையால் மீண்டும் இழந்த நாடுநகர், மனைவி, மக்கள் அரசைப் பெற்றான். இன்றும் புகழுடம்போடு வாழ்கின்றான்.

அச்ச மில்லை நெஞ்சே அரன் நாமங்கள்
நிச்ச லுந்நினை யாய்வினை போயறக்
கச்ச மாவிட முண்டகண் டாவென
வைச்ச மாநிதி யாவர்மாற் பேற்றே.

- அப்பரடிகள்

'இருதலைக் கொள்ளியினுள் ஏறும்பு'

இருதலைக் கொள்ளியி னுள்ளூறும்
 பொத்து நினைப் பிரிந்த
 விரிதலை யேனை விடுதிகண்
 டாய்வியன் மூவுலகுக்
 கொருதலை வாமன்னு முத்தர
 கோசமங் கைக்கரோசே
 பொருதலை மூவிலை வேல்வல
 னேந்திப் பொவிபவனே.

இருகால்களையும் இருதோணியுள் வைத்துப் பிரயாணம் செய்வது மிகவும் இடாப்பாடான செயலாகும். எனவே எக்கருமத் தையும் செயலாற்றும்போது நன்றாகச் சிந்தித்துச் செயலாற்ற வேண்டும். பல்வேறு சிந்தனைகள் உள்ளத்தில் உறுதியையும் தெளிவையும் தரமாட்டா.

இறைவன் மிகப்பெரிய விருட்சமாகும். அதன்கீழ் வாழும் உயிரினங்கள்தாம் நாம் என்று நினைத்துச் செயலாற்ற வேண்டும். எல்லாவுயிர்களையும் படைத்துக் காத்து வருகின்ற இறைவன் எம் பெற்றோராவார்.

இறைவனாற் படைக்கப்பட்ட பிறவிகள் எல்லாம் ஒரே நிலையானவையல்ல. ஓர் அறிவு ஈறிவு மூவறிவு என்று தொடங்கி ஆற்றிவு வரையும் பிறவிகளை இறைவன் படைத்துக் காத்து அருளி வருகின்றான். இறையருளாலேதான் எல்லா உயிர்களும் உயிர்வாழ்கின்றன. அவற்றுள் மனிதன் சிறப்பாக வாழ்கிறான் என்றால் இறையருளாகும்.

சிறப்பான வாழ்வு என்றால் ஏதோ நாகரிகமாக ஆசாபாசங்கள் நிறைந்த வாழ்வு என்று எண்ணுதல், அப்படி வாழ்தல் மிகவும் தவறாகும். இறையோடு இசைந்து வாழும் வாழ்வே சிறப்பான வாழ்வு. இவ்வாழ்வு எல்லோர்க்கும் கிடைப்பது அரிதாகும். எனவே தான் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் ‘அவனருளாலே அவன்தாள் வணங்கி’ என்றார். ‘தவழும் தவழுடை யார்க்கே’ என வள்ளுவப்

பெருந்தகையார் குறிப்பிடுகின்றார்.

இறைவாழ்வை விட்டுப் புறவாழ்வில் ஈடுபட்டுச் சீர்மிவோரைக் கண்ட மணிவாசகப் பெருமான் தன்நெஞ்சுக்குக் கூறுவதுபோல “இருதலைக் கொள்ளியினுள் எறும் பொத்து நினைப் பிரிந்த விரிதலையேன விடுதி” என்று கூறுகின்றார்.

துவாரமுடைய விறகினுள் எறும்பு இருக்கின்றது. அவ்விறகின் இருபக்கமும் நெருப்பு எரிகின்றது. எறும்பு உயிர் பிழைப்பதற்காக அங்குமிங்கும் அலைந்து ஒடி எரிந்து சாம்பராகி விடுவதை மணிவாசகப் பெருமான் இங்கே எடுத்துக் காட்டி, அப்படியான என்னைக் கைவிடாதேயென்று இறைஞ்ச “இருதலைக் கொள்ளியினுள் எறும்பொத்து நினைப்பிரிந்த விரிதலை யேனை விடுதி” என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

தன்னுடைய நிலை “விரிதலை, தன்னுடைய துன்பம் இருதலைக் கொள்ளியினுள் எறும்பின் நிலை என மணிவாசகப் பெருமான் தன்னுடைய ஆற்றாமையைத் துல்லியமாகக் காட்டுகின்றார்.

‘விரிதலை’ என்னும் பதத்தை வினைத்தொகையாக எடுத்துக் கொண்டால் விரிந்த விரிகின்ற விரியும் தலையெனக் கூறலாம். துன்பம் வந்த பின் தலையை விரிய விடுவார்கள். துன்பம் வருகின்றபோதும் தலையை விரிப்பார்கள், துன்பம் வருமுன் தலைவிரிப்பார்கள். இவற்றை உலகியலிற் காண்கின்றோம். நாகரிகத் திற்காகத் தலைமயிரை விரித்தாலும் துன்பம் வினைந்துதான் ஆகும் என்பதை ஆன்றோர் வாயிலாக அறிந்து வருகின்றோம். எனவே தலை விரித்தல் அதிகமான துன்பத்தின் அறிகுறியாகும்.

பாரதப்போர் நடக்கத் துரோபதையின் தலைவிரி கோலமும் காரணமாகும் என்பதைச் சகாதேவனின் கூற்றிலிருந்து அறியலாம். எவ்வாறு பாரதப் போரை நிறுத்தலாம் என்று கிருஷ்ண பகவான் சகாதேவனைக் கேட்டபோது கண்ணாக்கு முடிகுட வேண்டும். வீமனைக் கொல்ல வேண்டும், திரெளபதையின் கூந்தலைக் கணைய வேண்டுமெனக் கூறினதாகப் பாரதத்திற் காணப்படுகின்றது.

பண்டைத் தமிழர் தலைவிரித்தல் துன்பத்தின் அறிகுறி மட்டுமல்ல நாட்டின் கேட்டிற்கும் அது அறிகுறி வீட்டின் வறுமைக்கும் வேறு துன்பங்களுக்கும் தலைவிரி கோலம் அறிகுறியென்று வற்புறுத்திக் கூறியுள்ளார்கள்.

இரண்டு பட்ட சிந்தனைகள் ஒன்றையும் நிறைவேறவிடாது என்பதை உமாபதி சிவாச்சாரியார்

பரப்பமெந்து கேண்மின் பாற்கலன்மேற் பூஞு
கரப்பருந்த நாடுங் கடன்

என்று கூறுகிறார்.

பரபரப்பு இல்லாமல் ஓரே மனதாக ஞான நூல்களைக் கேளுங்கள். அதனை விட்டு வேறு சிந்தனைகளில் ஈடுபட்டால், பால் குடிக்க விரும்பிய பூஞை, பாலைப் பருகாது இறப்பிலே இருந்த கரப்பானை பிடிப்பதற்குப் பாயக் கரப்பான் ஓடிவிட உறியில் இருந்த பால் பானையும் விழுந்து உடைகின்றது. இதனாற் பூஞை உயர்ந்த பொருளாகிய பாலையும் இழுந்து, இழிந்த பொருளாகிய கரப்பானையும் இழக்கின்றது.

வகுப்பில் மாணவர்க்கு ஆசிரியர் பாடம் படிப்பித்துக் கொண்டிருந்தார். இடையில் ஒரு மாணவனை எழுப்பி எல்லாம் நுழைந்ததா? என்று கேட்டபோது வால்மட்டும் நுழையவில்லை. மற்றனவெல்லாம் நுழைந்து விட்டது என்றான். அப்போதுதான் அம்மாணவன் பாடம் கேட்பதிற் கவனமில்லாமல் முகட்டில் நுழைந்து கொண்ட எலியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் என்பதை ஆசிரியர் உணர்ந்து கொண்டதாக ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர் கூறியுள்ளார்.

‘மெலிகின்ற என்னை விடுதி’

பொலிகின்ற நின்றாள் புகுதப்பெற்
 றாக்கையைப் போக்கப் பெற்று
 மெலிகின்ற என்னை விடுதிகண்
 டாயனி தோர்விளாரி
 ஒலிகின்ற பூம்பொழி லுத்தர
 கோசமங் கைக்கராசே
 வலிகின்ற திண்சிலை யாலெரித்த
 தாய்புரம் மாறுபட்டே.

எல்லாம் வல்ல எம்பெருமானுடைய பாதார விந்தங்கள் எப்போதும் அன்றலர்ந்த செந்தாமரை மலர்கள் போன்று காணப்படுகின்றன. அத்தகைய பாதங்களை மனதாற் சிந்தித்து, நெஞ்சிலே பதித்து இருகை கூப்பி நாவாற் பாடாது, வீணாக உலக ஆசாபாசங்களிலே தலையிட்டு அதனால் தீர்க்க முடியாத பிரச்சனைகளையும் ஊழல்களையும் பெருகச் செய்து என்மனம் தளர்ந்து தேய்ந்து மெலிவதுபோல உடலும் மெலிகின்றது. அத்தகைய என்னைக் கைவிட்டு விடாதே.

மெலிவு என்றால் உடல் மெலிவையும் நோயையும் குறிக்கும். ஆனால் மணிவாசகப் பெருமான் குறிப்பிடுகின்ற மெலிவு உடல் மெலிவு நோயைக் குறிப்பதல்ல. மனவருத்தத்தைக் குறிப்பதாகும்.

“இறைவன் இவ்வுடலைத் தந்தது தன்னை வழிபட்டு முத்தி அடைவதற்கேயாகும்” என ஊன் உடலின் பயன்பாட்டைச் ழீலஸ் ஆறுமுக நாவலர் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்.

குனித்த புருவமும் கொவ்வைச் செவ்வாயிற் குமிழ் சிரிப்பும் பனித்த சடையும் பவளம்போல் மேனியிற் பால்வெண்ணீரும் இனித்த முடைய எடுத்த பொற் பாதமும் காணப் பெற்றால் மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மானிலத்தே.

- அப்பரடிகள் -

எனவே மனிதப் பிறவியின் நோக்கம் ஒன்றேயொன்று. அது இறைவனை வழிபடல் மட்டுமேயாகும்.. அக்கைங்கரியத்தை மறந்து உலக போகங்களில் மூழ்கும்போது இம்மெலிவு உண்டாவதை

மணிவாசகப் பெருமான் சுட்டிக்காட்டியதை நாம் சிந்தித்துச் செயலாற்ற வேண்டும்.

ஏழு பெண்களையுடைய வணிகன் தன் மருமகன் வணிகனுக்கு ஒவ்வொரு பெண்ணையும் தருவதாகக் கூறி ஆறு பெண்களையும் யார் யாருக்கோ திருமணங்கு செய்து கொடுத்ததைக் கண்ட இளைய மகள் இன்னும் எனது மைத்துனர் ஏழாற்க கூடாதென உடன் போக்காகப் புறப்பட்டு அவ் வணிகனுடன் ஓர் ஆலய மடத்திற் படுத்திருந்தாள். அன்றிரவு வணிகன் பாம்பினாற் கடியுண்டு இறந்தான். இதனைக் கண்ட வணிகப் பெண் பட்ட துன்ப நிலையைச் சேக்கிழார் பெருமான் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

வாளரவு தீண்டவுந்தான் தீண்ட இல்லாள்

மறுமாற்றும் மற்றொருவர் கொடுப்பாளின்றி
ஆளாரியே றனையானை அணுகல் வீழ்ந்தே

அசைந்தமலர்க் கொடிபோல்வாள் அரற்றும் போது
கோளுருமும் புள்ளரசும் அனையார் எல்லாம்

கொள்கையினாலுந் தீர்க்கக் குறையாதாக
நீளிரவு புலர்காலை மாலை வாச

நெறிகுழலாள் நெடிதயர்ந்து புலம்பு கின்றாள்.

அன்னையையும் அத்தனையும் பிரிந்து நின்னை

அடைவாக வுடன்போந்தேன் அரவால் வீடி
என்னையிர் விட்டகன்றாய் யானென் செய்தேன்

இவ் விடுக்கண் தீர்க்கின்றார் யாரு மிலைலை
மன்னியசீர் வணிகர்க்குல மணியே யானும் வாழேன்

என்றென் றயர்வான் மதியினாலே
சென்னியிளாம் பிறையணிவார் கோயில் வாயில்

திசைநோக்கித் தொழுதமுதாள் செயலொன் ரில்லாள்.

அகதிக்கு ஆகசந் துணை செட்டி கப்பலுக்குத் தெய்வந் துணையென்றாங்கு, தனது பெற்றோரைப் பிரிந்து மைத்துன வணிகனோடு வந்த பேதை வணிகப் பெண்ணின் அவலக் குரல் திருஞானசம்பந்தரின் செவியிற் கேட்க அவரின் உள்ளம் பாகாய் உருகியது. வணிகப் பெண்ணின் அவலநிலையை அயலவர்கள் உணர்த்த உணர்ந்து திருஞானசம்பந்த முர்த்தி நாயனார் அவ்வணிகப் பெண்ணின் மீது பேரிரக்கம் கொண்டார்.

“சடையானை யெவ்வுயிர்க்கும் தாயா னானைச் சங்கரனைச்

சசிகண்ட மவலிசயானை விடையானை வேதியனை வெண்ணீர் றானை விரவாதார் புரமுன்று எரியச் செற்ற படையானைப் பங்கயத்து மேவினானும் பாம்பனையிற் துயின்றானும் பரவுங் கோலம், உடையானை உடையானே தருமோ இந்த ஒள்ளிழையாள் உள்மெலிவு” என்றெடுத்துப் பாட வணிகன் நித்திரையினின்றும் எழுந்தது போல விழித்தான்.

அதன்பின்னர் அவ்வாலயத்தில் அவ்விருவருக்கும் முன்னின்று வேத ஆகம முறைப்படி திருமணம் செய்வித்து வைத்ததாகப் பெரிய புராணத்திற் காணப்படுகின்றது.

‘படமுடியா தினித்துயரம் படமுடியாதரசே

பட்டதெல்லாம் போதுமிந்தப் பயந்தீர்த்திப் பொழுதென் உடலுயிரா திய வெல்லாம் உவந்தே யெனக் களிப்பாய்’ என்றும்

‘படமாட்டேன் துயரம் சிறிதும் படமாட்டேன் இனிநான்

பயப்படவு மாட்டேன் உன்பாதத் துணையே பிடித்தேன் விடமாட்டேன் ஏமாந்து விடமாட்டேன் கண்டார்

மெய்ம்மை யிதுநூம் மானை விளம்பினும் ஆடியேன் கெடமாட்டேன் பிறர்மொழிகள் கேட்டிடவும் மாட்டேன்

கிளரொளியம் பலத்தாடல் வளரொளி நும்மல்லால் நடமாட்டேன் என்னுளத்தே நான்சாக மாட்டேன்

நல்லதிரு வருளாலே நான்றானா னேனே என்றும்

‘நான்படும் பாடு சிவனே உலகர் நவிலும் பஞ்ச தான் படுமோ சொல்லத்தாள் படுமோ என்னத்தான் படுமோ கான்படு கண்ணியில் மான்படு மாறு கலங்கி நின்றேன் ஏன் பீடு கின்றனையென்று இரங்கா யென்னில் என்செய்வேன்’ என்றும் வடலூர் வள்ளலார் தன் துன்பநிலைகளால் எம்பெருமானின் கருணைக்கு ஆளாகினார்.

‘கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்படார்’ எனவே எம்பிரானின் திருவடிகளை என்றும் தியானிப்போமாக.

தனக்குவமை இல்லாதான் தாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால் மனக்கவலை மாற்றல் அரிது - திருவள்ளுவர்

‘மணி மலர்த்தாள்’

மாறுபட்ட ஞங்சென்னை வஞ்சிப்ப
 யானுன் மணிமலர்த் தாள்
 வேறுபட்ட தேனை விடுதிகண்
 டாய்வினை யேன்மனத்தே
 ஊறுபட்ட தேமன்னு முத்தர
 கோசமங் கைக்கரசே
 நீறுபட்ட தேயொளி காட்டும் பொன்
 மேனி நெடுந்தகையே.

ஆனந்த சொருபியான எம்பெருமானே! உன் திருவருளின் பெருமைகளை நினையும் போதெல்லாம் என் மனதினிருந்து தித்திக்கும் தெவிட்டாத தேன் போன்று நீ அருள் சுரக்கின்றாய். உனது மெய்ப் பொருட் தரிசனத்தைக் கண்ணாரக் கண்டு தரிசிக்க விடாது ஜம்பொறிகள் வஞ்சனை செய்கின்றன. இவைகளின் வஞ்சனையால் என்மனமும் அறிவும் திரிவுபட்டு உனது சுயசோதிப் பிழும்பின் பேரோளியின் பெருமைகளை நான் அனுபவிக்க முடியாத காரணத்தால் உனக்கு நான் மாறுபட்டவன் மட்டுமென்றி வேறுபட்டவனாக இருந்த போதிலும் என்னைக் கைவிட்டு விடாதே.

இணையார் திருவடி யென்றலைமேல் வைத்தலுமே
 துணையான சுற்றங்கள் அத்தனையும் துறந்தொழிந்தேன்
 அணையார் புனற்றில்லை யம்பலத்தே யாடுகின்ற
 புணையாளன் சீர்பாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ.

என மணிவாசகப் பெருமான் இறைவன் திருவடிகள் தன் தலையிற்பட்ட மாத்திரத்தில் சுற்றங்கள் அத்தனையும் தான் விட்டதாகக் கூறுகின்றார். இங்கு சுற்றங்கள் என்றது பந்துக்களை மட்டும் அல்ல ஜம்புலன்களையும் குறித்துக் காட்டுகின்றார் மணிவாசகப் பெருமான்.

பெறுதற் கரிய பிறவியைப் பெற்றும்
 பெறுதற் கரிய பிரான்டி பேணார்

பெறுதற் கரிய பிராணிக் ளெல்லாம்
பெறுதற் கரிய தோர் பேர் உகந்தாரே

என மனிதப் பிறவியின் மேம்பாட்டைத் திருமூலர் இவ்வாறு பெருமைப்படுத்திக் கூறுகின்றார்.

இத் தகைய மனிதப் பிறவியைப் பெற்ற மக்கள் இறைவனடிகளை இடையொது சிந்தித்தல் வேண்டும். மனிவாசகப் பெருமான் இறைவனின் திருவடிகளை ‘மனிமலர்த்தாள்’ என்று பெருமைப்படுத்திக் கூறுகின்றார்.

முன்ன மவனுடைய நாமம் கேட்டாள்
மூர்த்தி யவனிருக்கும் வண்ணம் கேட்டாள்
பின்னை அவனுடைய ஆரூர் கேட்டாள்
பெயர்த்தும் அவனுக்கே பிச்சி ஆனாள்
அன்னையையும் அத்தனையும் அன்றே நீத்தாள்
அகன்றாள் அகலிடத்தான் ஆசா ரத்தைத்
தன்னை மறந்தாள் தன்னாமங் கெட்டாள்
தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன் தாளே

என அப்பரடிகள் ஆண்டவனை அடையும் ஆன்மாவை இவ்வாறு உருவகப்படுத்தியுள்ளார். இறைவனின் திருவடிகள் கூற்றுவனை உதைத்தவையாகும். எனினும் சிவனடியார்கட்குத் திருவருளைச் சுரப்பவையும் அவைகளேயாகும்.

பூனை எலியைத் தன் வாயாற் கெளவிப் பிடிக்கும்போது அவ்வெலி பூனையின் பல்லுப் பட்டதும் இறந்துவிடுவதைப் பார்க்கின்றோம். அதே பூனை தன் குட்டியைக் கெளவும்போது அதன் குட்டி இறப்பதில்லை. அத்தனை கவனமாகப் பூனை தன் பிள்ளைப் பாசத்துடன் அன்போடு கெளவுகின்றது. இதேபோல இறைவனின் திருவடிகள் பக்தர்கட்குத் தீட்சை அளித்துக் கருணை சுரக்கின்றன. பக்தர்களைத் தீண்டவரும் பாவிகளை உதைக் கின்றன. மிகவும் அழகாகவும் பக்திநனி சொட்டும் தன்மையாகவும் வடலூர் வள்ளலார் திருவடிப் புகழ்ச்சியில் இவ்வாறு கூறியுள்ளார்:

இரவுறும் பகலடியர் இருமருங்கினும்
 உறுவெரன் வயங்கிய சீர்ப்பதும்
 எம்பந்தமற எமது சம்பந்த வள்ளல்மொழி
 இயன்மண மணக்கும் பதும்
 ஈவரச ரெம்முடைய நாவரசர் பொற்பதிக
 இசைபரி மளிக்கும் பதும்
 ஏவலார் புகழ் எமது நாவலாரூரன் புகல்
 இசைத்திருப் பாட்டுப் பதும்
 ஏதவூர் தங்காத வாதவூர் எங்கோவின்
 இன்சொல்மணி யணியும் பதும்
 என்பொறி கஞக்கெலாம் நல்விடயமாம் பதும்
 என்எழுமையும் விடாப்பதும்
 என்குறையெலாம் தவிர்த்து ஆட்கொண்டபதும்
 எனக்கு எய்ப்பில் வைப்பாகும் பதும்
 என்மனம் உடைந்துடைந்து உருகிநெகிழ்
 பக்தர்க்கு இன்னமுத மாகும் பதும்
 என்னுறிற் பாலில்நறு நெய்யொடு சருக்கரை
 இசைந்தென இனிக்கும் பதும்.

தாண்டக வேந்தர் இறைவன் திருவடி பற்றிய தேவாரப்
 பதிகத்தில் இறைவன் திருவடியின் பெருமைகளைப் பக்திப்
 பரவசத்தோடு அருளியுள்ளார்.

நறுமலராய் நாளும் மலர்ச் சேவடி
 நடுவாய் உலகம் நாடிய வடி
 செறிகதிரும் திங்களுமாய் நின்றவடி
 தீத்திரளா யுள்ளே திகழ்ந்த வடி
 மறுமதியை மாசுக்கழுவு மடி
 மந்திரமும் தந்திரமு மாயவடி
 செறிநெடி நாடர் பெருமானடி
 திருவீரட்டானத்தெஞ் செல்வணடி.

இவ்வாறு அருளாளர்களும் அடியார்களும் எம்பெருமானின்
 மணிமலர்த்தாளைப் பலவாறு போற்றித் திருவடி மறவாச்
 சிந்தையராய் வாழ்ந்து வழிகாட்டி வந்தனர். இறைவனின்
 திருவடிகளைத் தமது சென்னியிலே பதிக்க வேண்டுமெனவும்

எம்பெருமானை வேண்டியவர்களில் சுந்தரமூர்த்திநாயனாரும் ஒருவர். சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் சிவபெரு மானின் திருவடியைச் சூட்ட வேண்டுமென நினைந்து சித்தவடம் தத்திலே நித்திரை செய்தபோது எம்பெருமான் கிழவேதியனாகச் சென்று ஒருமுறைக்கிரண்டுதரும் தனது திருவடிகளைச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் திருமுடிகளில் சூட்டியதைச் சுந்தரமூர்த்திநாயனாரின் வரலாற்றில் காணப்படுகின்றது.

இறைவன்டியை மறவாதிருக்கவும், புத்தென் னும் நுரகத்திலிருந்து விடுபடவும் விரும்பிய சைவத்தமிழ் மக்கள் தமது பிள்ளைகள்க்கு இறைசம்பந்தமான திருநாமங்களை வைத்து அழைப்பதால் பெரும்பேறு அடைந்து வருகின்றனர்.

12

‘ஜம்புலன்கள்’

நெடுந்தகைந் யென்னையாட் கொள்ள¹
 யானைம்புலன் கள் கொண்டு
 விடுந்தகை யேனை விடுதிகண்
 டாய்விர வார் வெருவ
 அடுந்தகை வேல்வல்ல வுத்தர
 கோசமங் கைக்கரசே
 கடுந்தகை யேனுண்ணுந் தெண்ணீர்
 அமுதப் பெருங்கடலே.

இறைவன் எப்போதும் மக்களை ஆட்கொண்டு அருள்புரிய ஆயத்தமாகவே இருக்கின்றான். மக்கள் பிறவிக்கடலைத் தாண்டித் தன்னை அடைய வேண்டுமென்ற கருணையினால் இவ்வுடலை எமக்கு அருளினான். ஆனால் நாம் அதையுணராது ஜம்புலன் வழிச்சென்று மீண்டும் மீண்டும் பிறவிக்கு ஆளாவதை மணிவாசகப் பெருமான் “நெடுந்தகை நீ யென்னை ஜம்புலன்கள் கொண்டு விடுந்தகையேன் விடுதி” யென்று குறிப்பிடுகின்றார்.

ஜம்புலனால் தாம்கண்ட கண்ணால் அதுவொளிய
ஜம்புலன் ஆர்தாம் ஆர் தமக்கு

- உமாபதி சிவாச்சாரியார்

மெய் வாய் கண் மூக்கு செவிகளால் தாம் உணரப்பட்ட
பொருட்களுக்கு அப்பாற்பட்ட பொருள் சிவம். அத்தகைய
சிவத்தின் அருளால் சிவத்தை அறிவுதற்கு ஜம்பொறிகளுக்கு
ஏதேனும் தகுதியில்லை.

ஹனடைந்த உடம்பின் பிறவியே
தானடைந்த உறுதியைச் சாருமால்.

- சேக்கிழார் சவாமிகள்

இறையடியை நாடி அவன் பணி செய்து கிடப்பது
இப்பிறவியின் நோக்கமாகும். எனவே ஜம்புலன்களையும் அவற்றின்
இச்செப்படி செல்ல விடாது தடுத்து இறைவழிப்படுத்த வேண்டும்.

ஜம்பொறிகளின் கடமை எம்பெருமானைப் பணிதல், பாடுதல்
வலம்வருதல், கும்பிடுதல், தியானித்தல் என அப்பரடிகள்
திருவங்கமாலையில் மிகவும் அழகாகக் கூறி அங்கங்களை
விந்யமாக எம்பெருமானிடம் ஆற்றுப்படுத்தியுள்ளார்.

ஐந்துபேர் அறிவும் கண்களே கொள்ள
அளப்பருங் கரணங்கள் நான்கும்
சிந்தையே ஆகக் குணமொரு மூன்றும்
திருந்து சாத்வீகமே யாக
இந்துவாழ் சடையான் ஆடும் ஆனந்த
எல்லையில் தனிப்பெருங் கூத்தின்
வந்தபேர் இன்ப வெள்ளத்துள் தினைத்து
மாறில்லா மகிழ்ச்சியின் மகிழ்ந்தார்.

- சேக்கிழார்

கந்தர மூர்த்தி சவாமிகள் சிதம்பரத்தில் நித்தம் நடனம்
செய்யும் நடராசப் பெருமானைத் தரிசிக்கக் சென்றார். கந்தரமூர்த்தி
நாயனார் நடராசப் பெருமானைத் தரிசிக்கும்போது நின்ற பக்குவ
நிலையைச் சேக்கிழார் சவாமிகள் சொல்லோவியத்தால் தீட்டித்

தருகின்றார்.

சவை, ஓளி, ஊறு, ஒசை, நாற்றும் ஆகிய ஜம்புலன்களும் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளின் கண்களாக மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் ஆகிய நான்கு கரணங்களும் இறைவனின் திருக்கூத்தைக் காணும் சிந்தனைகளாக, தாமதம், இராசதம், சாதவீகம் ஆகிய முன்று குணங்களும் சாதவீக குணங்களாக, மாறி எம்பெருமானின் திருக்கூத்தைத் தரிசித்தார்.

தெண்ணிலா மலர்ந்த வேணியாய் உன்றன்

திருநடம் கும்பிடப் பெற்று
மண்ணிலே வந்த பிறவியே எனக்கு
வாலிதாம் இன்பமாம் என்று
கண்ணி லானந்த அருவிநீர் சொரியக்
கைம்மலர் உச்சிமேற் குவித்துப்
பண்ணினால் நீடி அறிவரும் பதிகம்
பாடனார் பரவினார் பணிந்தார்.

- சேக்கிழார்

பண்ணின் பயன் நல்லிசையைத் தருதல். பாலின் பயன் இன்கவை தருதல் கண்ணின் பயன் நல்லொளியைத் தருதல். அதுபோல ஜம்புலன்களும் நற்பயனைத் தருதலே அவைகளால் நாம் அடையும் நற்பயனாகும்.

சிந்தனை செய்ய மனம் அமைத்
தேன் செப்ப நா அமைத்தேன்
வந்தனை செய்யத் தலை அமைத்தேன்
கை தொழு அமைத்தேன்
பந்தனை செய்வதற் கண்பமைத்
தேன்மெய் யரும்ப வைத்தேன்
வெந்த வென் ணீறனி ஈசற்
கிவையான் விதித்தனவே

எனத் தனக்கு ஜம்பொறிகளும் - ஜம்புலன்களும் இறைவனைத் தொழுவதற்காகும் எனப் பாடுகின்றார் சேர்மான்.

இந்திரிய வயம் மயங்கிய மக்கள் அபிமானம் கொண்டு இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் துன்பத்தைத் தேடுகின்றனர். இந்திரியங்கள் அபிமானத்தை, வளர்த்து சாதி மதச் சண்டை ஏற்றத் தாழ்வுகளையும் தந்து மனிதனின் பிறவி நோக்கத்தையும், நல்ல எண்ணங்களையும், செயற்பாடுகளையும் சிதறாத்து விடுகின்றன. இப்படியான செயல்களை நீக்க வேண்டின் இந்திரியங்கள் வழிசெல்லக்கூடாது என்பதை இறைவனே தடுத்தாள வேண்டும்.

இந்திரிய வயமயங்கி யிறப்பதற்கே காரணமாய் அந்தரே திரிந்துபோ யருநரகில் வீழ்வேற்குச் சிந்தைத்தனைத் தெளிவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட அந்தமிலா வானந்த மணி கொடில்லை கண்டேனே.

புலன்வழிச் செல்லாது இறையுடன் இரண்டறக் கலந்த மணிவாசகப் பெருமான் இவ்வாறு பாடுகின்றார்.

தோலால் சுவர்வைத்து நாலாறு காலில் சுமத்தியிரு
காலால் எழுப்பி வளைமுதுகு ஒட்டிக் கைந்நாற்றி நரம்
பால் ஆர்க்கை யிட்டுத் தசைகொண்டு வேய்ந்த
அகம்பிரிந்தால்
வேலால் கிரிதொலைத்தோன் இருதா ளன்றி வேறில்லையே.
அருணகிரிநாதர்

‘மது வெள்ளம்’

கடலினுள் நாய்நக்கி யாங்குன் கருணைக் கடலினுள்ளம் விடலரி யேனை விடுதிகண் டாய்விட லில்லடியார் உடலில மேமன்னும் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே மடலின்மட்ட பேமணி யேயமு தேயென் மதுவெள்ளமே.

அல்லும் பகலும் இடையறாது நினைந்தாருகும் சிவனடியாரின் உள்ளத்தைக் கோயில் கொள்பவன், பூவிதழிற் சுரக்கின்ற தேனைப் போன்றவன் எம்பெருமான். சோதி வடிவானவன். தேன் கடலைப் போன்றவன். அத்தகைய உனது கருணை வெள்ளத்தைப் பயன்படுத்தாது வீணே காலங் கழிக்கின்றேன். கடல் போலத் தேனிருந்தாலும் நாய் நக்கித்தான் குடிக்கின்றது. அப்படி நானும் உன் திருவருள் தேனமுதப் பெருங்கடலில் இருந்து கொண்டு, உன்னையறியாது இருக்குமென்னைக் கைவிட்டு விடாதே.

நீர் நிறைந்த தடாகத் தில் நாய் நக்குவதையும், நெற்குவியலைக் கோழி கிளறுவதையும் நாம் எப்போதும் பார்க்கின்றோம். இது அவைகளின் சபாவம், மனித இயல்பு அப்படியன்று. எதையும் பகுத்துணர்ந்து செய்யும் தன்மை யுடையவன் மனிதன்.

வெள்ளத்தில் நாவற்றி யெங்கும் விடிந்திருளாம்
கள்ளத் திறைவர் கடன்.

- உமாபதி சிவாச்சாரியார்

காகம் உறவு கலந்துண்ணக்

கண்டூர் அகண்டா காரசிவ

போக மெனும் பேரின்ப வெள்ளம்

பொங்கித் ததும்பிப் பூரணமாய்

ஏக வுருவாய்க் கிடக்கு தையோ

இன்புற்றிட நாமினி யெடுத்த

தேகம் விழுமுன் புசிப்பதற்குச்

சேர வாரும் செகத்தோரே.

- தாயுமான சுவாமிகள்

நாய் நன்றியுள்ள மிருகம். ஆனால் மற்ற நாய்களுடன் சேர்ந்துண்ணும் தன்மை அதனிடமில்லை. காகம் எத்தித் திருடும் தன்மையுடையது. ஆனால் தன்னினத்துடன் கலந்து உறவாடி உண்ணும் இயல்புடையது.

மனிதனிடம் இத்தன்மைகளுடன் மேலான குணம் இருக்க வேண்டும். ‘யான்பெற்ற இன்பம் இவ்வையகம் பெறுக’ என்றாங்கு கிடைத்தற்கரிய பேரின்ப வெள்ளமாகிய தேனாமிரத்தைக் காகம் கலந்துண்பது போல உலக மக்களுடன் சேர்ந்து உண்டு மகிழ வேண்டுமெனத் தாயுமான சுவாமிகள் கூறுகின்றார்.

உலக போகம் கட்டாயம் கசப்பைத் தரக்கூடியது. இளமை என்றும் நில்லாது. விரைவில் மூப்புப், பினி, சாக்காடு ஆகியவை மக்களை அணைக்கக் கூடியவையாகும். எனவே தான் ‘காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக் கொள்ள வேண்டும்’ என்ற பழமொழி யைப்போல இந்த உடம்பு மதுமையடைந்து நோய்வாய்ப்பட்டு உயிரை விடுவதற்கு முன்னே இறைவனை நினைந்து வழிபட்டு இறவாப் பெருநிலையடைய வேண்டுமென்பதை இங்கு தாயுமானவர் வற்புறுத்துகின்றார்.

இரு நன்பர்கள் இருந்தார்கள். இவர்கள் நன்பர்களாக இருந்தாலும் குணங்களில் வேறுபாடு உடையவர்கள். ஒருவன் மதுப்பிரியன் மற்றவன் சிவப்பிரியன். இருவரும் ஒவ்வொருநாளும் தங்களின் அனுபவங்களைக் கலந்துரையாடுவார்கள்.

ஒருநாள் மதுப்பிரியன் சிவப்பிரியனை மது அருந்த வருமாறு அழைத்தான். மதுவின் குணாதிசயங்களை விமர்சனம் செய்து ‘இன்று மட்டும் என்னுடன் வந்துவிடு’ என்று மதுப்பிரியன் சிவப்பிரியனைக் கெஞ்சினான். சிவப்பிரியன் மதுப்பிரியனின் வேண்டுகோளை மறுத்து ‘இன்று மட்டும் என்னுடன் சிவன்கோவிலுக்கு வா, அங்கு உன் மதுவிலும் பார்க்க இனிமையான மதுவை அருந்துவாய், அது தெவிட்டாத் தேனாக இருக்கும்’ என சிவத்தின் பெருமைகளையும் குணாதிசயங்களையும் சிவப்பிரியன் விமர்சித்தான்.

சிவப்பிரியனின் வேண்டுகோளை மதுப்பிரியன் மறுக்கவே இருவரும் தத்தம் பிரியர்களிடம் சென்றனர். மதுப்பிரியனுக்கு (கள்) அன்று புளித்தது. அதனால் அவன் கள்ளிலும் மேலான சிவத்தை நினைத்தான். சிவப்பிரியனுடன் செல்லாத தவறை நினைந்து வருந்தினான். சிவன் கோவிலில் நடக்கும் பூசை முதலியவற்றை மனக்கண்ணால் கண்டான், சிவன் கோவிலுக்குச் சென்ற சிவப்பிரியனின் மனம் சிவக்காட்சியில் பதியவில்லை. கட்குடித்தவனிடம் ஓடியது. தனது நண்பன் குடிபோதையில் அடையும் இன்பத்தை நினைந்தான், இதனால் இருவரும் இருவேறு பலனையடைந்தார்கள். கட்குடியன் சிவப்பேற்றையும், சிவப்பிரியன் பாவத்தையும் அடைந்தார்கள்.

- ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர்

இருபிறப் பினராம் பறவைக என்னி இமையவர் முனிவர் உள்ளாம் மரைமல்க் கிடமாய் மலமெலாம் மண்ணி மண்ணுநல் வினையினால் விளங்கி திரமதாய்த் தெளிவாய் நிரந்தர வானந்தத் தேக்கமாஞ் சிவசிந்தையோடை மருவறுச் சேர்தி மன்வளவரசே மருவலை அற்பநீர் நிலையே.

என மனமாகிய அரச அன்னமே நிரந்தர ஆனந்தமாகிய நீருக்கு நிலையானதும் தேவர் முனிவர்களின் உள்ளாக் கமலங்களுக்கு உறையுளா யிருப்பதும் தெளிவுடையதும், நல்ல பிராமணர்களால் போற்றப்பட்டதும் பாவங்களைப் போக்குவதும் புண்ணியத்தைப் புலப்படுத்துவதும் நிலையுள்ளதுமான சிவத்தியான மென்னும் மலர்த் தடாகத்தைச் சார்ந்திருப்பாயாக. சிறியோரைச் சேர்தல் என்னும் சிறுசிறு ஏரிகளுக்கு அலைவதால் வருகின்ற சிரமத்தை ஏன் அடைகின்றாய்.

- சிவானந்தலகரி

‘அடியார் உள்ளத்துள் உள்ளாய்’

வெள்ளத்துள் நாவற்றி யாங்குன்
 னருள்பெற்றுத் துள்பத்தி னின்றும்
 விள்ளக்கி லேணை விடுதிகண்டாய்
 விரும்பும் அடியார்
 உள்ளத்துள் ஸாய்மன்னும் உத்தர
 கோசமங் கைக்கரசே
 கள்ளத் துளோற் கருளாய்களி
 யாத களியெனக்கே.

பெருகி வருகின்ற நீரினுள்ளே இருந்துகொண்டு நீரைப் பருகாமல் நாவுலர்ந்து, தண்ணீர்த் தாகத்தால் தவிப்பது போன்று உன்திருவருள் வெள்ளத்தினுள்ளே நின்று கொண்டு அதன் பெருமையை அறியாது துன்பத்தை அனுபவிக்கின்றேன். அறப் போகங்களை விட்டு விலகி இருக்க முடியவில்லை. அப்படிப்பட்ட என்னை நீ ஒதுக்கித் தள்ளி விடாது உன்மீது அன்பு கொண்ட சிவனடியாருடன் சேர்த்துத் திருவருள் புரிவாயாக, என்று வேண்டிப் பிரார்த்தனை செய்கின்றார் மணிவாசகப் பெருமான்.

சிவனடியார் திருக்கூட்டத்தினுள் என்றும் இறைவன் கூடியிருப்பவர், அத்தகைய திருக்கூட்டத்தில் என்னையும் சேர்த்து அருள்புரிய வேண்டும். அடியார்க்கெளியவன் சிவபெருமான் என்பதை மணிவாசகப் பெருமான் சிந்திக்க வைக்கின்றார்.

கறந்தபால் கன்னலொடு நெய்கலந்தாற் போலச்
 சிறந்தடியார் சிந்தனையுள் தேனுாறி நின்று.

- சிவபுராணம்

பண்ணிடைச் சுவைகள் பாடி
 ஆடிடும் பக்தர்க் கெல்லாம்
 கண்ணிடை மணியர் போலும்
 கடவுர்வீ ரட்ட னாரே.

- அப்பர் சவாமிகள்

சேவின்நேர் அனைய கண்ணார்
 திறம்விட்டுச் சிவனுக் கண்பாய்ப்
 பாலும் நற் றயிர்நெய் யோடு
 பலப்பல ஆட்டி யென்றும்
 மாலினைத் தவிர நின்ற
 மார்க்கண்டற் காகவன்று
 காலனை உதைப்பர் போலும்
 கடவூர்வீ ரட்ட னாரே

எனத் தாண்டக வேந்தர் இறைவன் அருள் புரியுமாற்றை இவ்வாறு
 பாடி மீண்டும்

சலமிலன் சங்கரன் சார்ந்த வர்க்கல்லால்
 நலமிலன் நாடொறும் நல்கு வான்னலன்
 குலமில ராகிலுங் குலத்திற் கேற்பதோர்
 நலமிகக் கொடுப்பது நமச்சி வாயவே

என்றும் எம்பெருமான் அடியவர்கட்குச் சுகத்தைச் செய்பவன்,
 என்றும் பாடியுள்ளார்.

திருக்காளத்தி மலையில் இருந்த குடுமித் தேவருக்குச்
 சிவகோசரியார் பக்தி சிரத்தையோடு ஆகம விதிப்படி பூசைசெய்து
 வழிப்பட்டு வந்தார். கண்ணப்ப நாயனார் அதற்கு மாறாக ஆனால்
 மிக்க அன்புடன் பூசைசெய்து வழிபட்டார். கண்ணப்பநாயனாரின்
 வழிபாட்டை எம்பெருமான் விரைவில் ஏற்றுக் கொண்டார்.
 கண்ணப்ப நாயனாரின் அன்பு கண்ணைத் தோண்டி இரத்தம்
 வடிந்த இறைவனின் கண் ணுக்கு வைக்கும் அளவு
 காணப்பட்டமையால் ஏழநாட்களில் கண்ணப்ப நாயனார் இறைவன்
 அருகிற் சென்றார். இதனை மணிவாசகப் பெருமான்,

கண்ணப்பன் ஓப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபின்
 என்னப்பன் என்னொப்பில் என்னையும் ஆட்கொண்டருளி
 வண்ணப் பணித்தென்னை வாவென்ற வான்கருணைச்
 சுண்ணப் பொன்றீற்றற்கே சென்றுதாய் கோந்தும்பீ

எனப் பாடுகின்றார்.

நெக்கு நெக்கு நினைப்பவர் நெஞ்சளே
புக்கு நிற்கும்பொன் னார்சடைப் புண்ணியன்
பொக்கு மிக்கவர் பூவும் நீருங்கொண்டு
நக்கு நிற்பவர் அவர்தமை நாணியே.

- அப்பர் சவாமிகள்

‘எவன் துன்பத்திலும் இன்பத்திலும் சமமானவனோ ஓடு, கல்,
பொன் இவற்றைச் சமமாய்ப் பாவிப்பவனோ, விருப்பையும்
வெறுப்பையும் ஒன்றாய்க் காண்பவனோ, திடசித்த முடையவனோ
தன்னையிகழ்வதையும் புகழ்வதையும் ஒன்றாகக் கொண்டவனோ,
மித்திரனிடமும் சத்துருவிடமும் சமமானவனோ, ஆசைப்பட்டு
ஆரம்பிக்கும் எல்லாக் கருமங்களையும் விட்டவனோ அவனே
குணாதீதன் என்று சொல்லப்படுகிறான்’ என்பது பகவத் கீதை.

‘எவன் விருப்புள் அனைத்தையும் ஆத்மாவினிடத்துப்
பார்க்கின்றானோ, இருப்புள் அனைத்திடத்தும் ஆத்மாவைப்
பார்க்கின்றானோ, அப்பொழுது அவன் எதையும் வெறுப்பதில்லை.
எப்பொழுது இருப்புள் அனைத்தும் ஆத்மாவாக ஆகிவிட்டதோ
அப்பொழுது ஒற்றுமையைக் கண்ட அவனுக்கு மயக்கமேது?
துக்கமேது?’

- உபநிடதம்

15

‘ஒளி வந்த பூங்கழல்’

களிவந்த சிந்தையொ டுன்கழல்
 கண்டுங் கலந்தருள
 வெளிவந்தி லேனை விடுதிகண்டாய்
 மெய்ச்சுடருக் கெல்லாம்
 ஒளிவந்த பூங்கழல் உத்தர
 கோசமங் கைக்கரசே !
 எளிவந்த எந்தைபி ராணைன்னை
 யானுடை என்னப்பனே.

ஒளியைத் தருகின்ற மூலப்பொருளே, அனைத்திற்கும் பிரகாசத்தை அளிக்கும் ஞானச்சுடர் போன்றவனே என்னை உன்மயமாக்குவதற்கு நீ எழுந்தருளியதை நான் மகிழ்ச்சியோடு பார்த்தேன். ஆனால் உன்னோடு கலந்து உவகைகொள்ள இவ்வுலக போகவாழ்வை விட்டுவர நான் ஆயத்தமில்லை. அத்தகைய என்னை நீக்கிவிட நீ நினைவுகொள்ள வேண்டாம்.

பற்று என்பது பொல்லாத தொற்றுநோயாகும். பற்றைப் பற்றிப் பிடிப்பதனால் இறைவனின் பூங்கழல்களை ஒருநாளைக்கு ஒருநொடிப் பொழுதாயினும், இமையளவேனும் சிந்திக்க முடியாது வாழுகின்ற மக்கள் இன்று மலிந்துள்ளார்கள்.

ஓயாது வேலை, வேலையென்று உலகவாழ் வில் முழுகிக்கிடக்கும் மக்கள் மீண்டும் பிறப்பிறப்பிற்கு ஆளாகின்றனர். வீட்டில் வேலையெதுவும் இன்றிச் சாய்பிட்டு வந்தமகனைப் பெற்றோர் வைதனர். இதனைப் பொறுக்கமாட்டாத மகன் “எனக்கு உலக வாழ்வு வெறுத்துவிட்டது. அதனால் நான் காசிக்குப்போய்ச் சந்நியாசம் எடுத்துத் துறவற வாழ்வு வாழுப்போகிறேன்” என்று கூறி வெளியே சென்றான்.

இந்த இளம் வயதில் என்மகனுக்கு வாழ்வு வெறுத்து விட்டதெனப் பெற்றோர் ஆச்சரியப்பட்டனர். கவலையும் அடைந்தனர். ஏதோ எமது மகன் வேலையில்லையென்ற விரக்தி இல்லாது சந்நியாசம் எடுத்துத் துறவற வாழ்வு வாழுவது கூடப் புண்ணியம் என்று பெற்றோர் பேசாது இருந்தனர்.

சிலநாட் சென்றபின்னர் அவர்கட்டு ஓர் கடிதம் வந்தது. நான் இங்கு ஓர் வேலையில் அமர்ந்துள்ளேன். நல்லவேதனம்

வருகின்றது. சொந்தமாக வீடு, காணி வாங்கியுள்ளேன் உடனே வரவும் என எழுதி விமான் அனுமதிச்சீட்டும் அனுப்பியிருந்தான்.

வேலையில்லையென்று துறவுட்டு இருந்தவன் வேலை கிடைத்ததும் துறவுநிலையை வெறுத்துப் போகவாழ்வை விரும்பின்தாக இந்திகழ்ச்சி கற்பிக்கின்றது.

சங்கராச்சாரியார் சிறுபையனாக இருந்தபோது தாயிடம் சென்று “அம்மா நான் சந்தியாசம் எடுக்கப்போகிறேன் விடை தாருங்கள்” என்று கேட்டார். “வேண்டாம் மகனே நீ எனக்கு ஒரேபிள்ளை உன் வாழ்வை நான் பார்க்கவேண்டாமா” என்று வருந்தி இனிமேல் இவ்வாறு கூறக்கூடாதெனச் சத்தியமும் சங்கராச்சாரியாரிடம் கேட்டுக்கொண்டார்.

ஒருநாள் தாயும் மகன் சங்கராச்சாரியாரும் குளிக்கக் கங்கை ஆற்றிற்குச் சென்றனர். மகன் நடு ஆற்றிற்குச் சென்று விட்டான். முதலையென்று மகனை விழுங்கிக் கொண்டு இருந்தது. அதாவது சங்கரரின் இடுப்பளவும் முதலையின் வாய்க்குள் அகப்பட்டுக் கொண்டிருந்தபொழுது “அம்மா” என்று கதறினார். தாயும் “மகனே” என்று கதறினார். “அம்மா என்னை வேண்டுமானால் சந்தியாசம் எடுக்க அனுமதி தாருங்கள் அப்போதுதான் இந்த முதலை என்னை விடும், என்னுயிர் மீது விருப்பமிருந்தால் உடனடியாக விடை தாருங்கள்” எனத் தன் கையிரண்டையும் மேலே உயர்த்திக் கொண்டு கேட்டார். தன் ஒரே புதல்வன், பலகாலம் தவமிருந்து சிவனது கிருபையால் பிறந்த அருமை மகன் எப்படியாவது உயிருடன் பிழைத்தாற் போதுமென்ற சிந்தனையுடன் சங்கரரின் தாயார் நீ சந்தியாசம் எடுத்து உயிருடன் வாழ விரும்புகிறேன்” என்று கூறியதும் முதலை விழுங்குவதை நிறுத்தியதாக ஆதி சங்கரரின் வரலாறு கூறுகின்றது.

போற்றியென் வாழ்முதலாகிய பொருளே

புலர்ந்தது பூங்கழற் கிணைதுணை மலர்கொண்டு
ஏற்றி நின்திருமுகத் தெமக்கருள் மலரும்
எழில்நகை கொண்டு நின்திருவடி தொழுவோம்

என்று மணிவாசகப் பெருமான் எம்பெருமானைக் காலைப்பொழுதில் இவ்வாறு வணங்குகின்றார்.

பாடிமால் புகழும் பாதுமே யல்லால்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்

தேடிந் யாண்டாய் சிவபுரத் தரசே
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
 யூடுவ துன்னோ டுவப்பது முன்னை
 யுணர்த்துவ துனக்கெனக் குறுதி
 வாடுனேன் இங்கு வாழ்கிலேன் கண்டாய்
 வருகவென் றருள் புரியாயே.

இறைவனுடைய திருப்பாதங்களைச் சென்னியிற் குட்டிய
 மணிவாசகப் பெருமான், எம்பெருமானின் திருவடிகளைப் புகழ்ந்து
 இப்படிப் பாடுகின்றார்.

எந்தநா ஞனக்கடிமை யாகுநாலோ?

எந்நாலோ கதிவரும்நாள் எனிய னேன்றன்
 சிந்தைநா ஈதுவரைக்கும் மயங்கிற் றல்லால்
 தெளிந்த துண்டோ? மொனியாய்த் தெளிய
 தந்தநாள் முதலின்பக் கால்சற் றல்லால் (வோசொல்
 தடை யறவா நந்தவெள்ளாந் தானே பொங்கி
 வந்தநா எலில்லை மெத்த வலைந்தேன் உன்னை
 மறவாவின் பத்தாலே வாழ்கின் றேனே.

- தாயுமானவர்

வீணே அலைகின்ற நெஞ்சைப் பார்த்து மணிவாசகப்
 பெருமான் “நீ நெடுநாள் வாழவேண்டுமாயின் இறைவனுடைய
 பாதமலர் குடி அவன்புகழ் பாடி அவனைத் தேடுதல் வேண்டும்.
 அப்படி நீ செயற்படா விடின் பின்நெஞ்சு போல்வாய் என்ற
 கருததுப் புலப்பட,

ஆடுகின்றிலை கூத்துடையான் கழற்கன்பிலை என்புருகிப்
 பாடுகின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய்கிலை பணிகிலை
 பாதமலர்
 குடுகின்றிலை குட்டுகின்றதுமிலை துணையிலி பின நேஞ்சே
 தேடுகின்றிலை தெருவுதோ றலறிலை
 செய்வதொன்றறியேனே

என்று பாடுகின்றார்.

16

'அன்னை அப்பன்'

என்னையப் பாவஞ்ச லென்பவ
 ரின்றிநின் ஹெய்த்தலைந்தேன்
 மின்னையொப் பாய்விட் டிடுதிகண்
 டாய்வமிக் கின்மெய்யே
 உன்னையொப் பாய் மன்னு முத்தர
 கோசமங் கைக்கரசே
 அன்னையொப் பாயெனக் கத்தளோப்
 பாயென் னரும் பொருளே.

நன்றாக ஆராய்ந்து சீர்தாக்கிப் பார்க்குமிடத்து உலகின் உண்மைப் பொருளாக இருப்பவர் நீயேயாகும். உனக்கு ஒப்புவமை கூறக்கூடிய எப்பொருளும் இன்மையால் நீயே உனக்கு ஒப்பாவாய். அத்தகைய நீ எனக்குத் தாய்தந்தையாக இருக்கின்றாய். என்னுடைய துன்பநிலையைப் பார்த்து அப்பா நீ ஏன் வருந்துகின்றாய். ஏன் பயப்படுகின்றாய் என்று அன்பு ஆதரவு காட்டி இன்மொழி பேசுவோர் யாருமில்லை. அத்தகைய என்னைக் கைவிட்டு விடாதே.

தடித்தவோர் மகனைத் தந்தை யீண்டடித்தால்
 தாயுடன் அணைப்பள் தாயடித்தால்
 பிடித்தொரு தந்தை யணைப்பன் இங்கு எனக்கும்
 பேசிய தந்தையும் தாயும்
 பொடித்திரு மேனி யம்பலத் தாடும்
 புனிதா நீ யாதலா லென்னை
 அடித்தது போதும் அணைத்திடல் வேண்டும்
 அம்மை யப்பா இனியாற் ரேனே.
 - வடலூர் வள்ளலார்

தனது மகன் குற்றம் செய்தபோது தந்தை அடிக்கப் போகும்போது மகனில் அடிவிழாது தாய் அணைத்துப் பாதுகாப்பாள். அதேமகனின் குற்றத்தைப் பொறுக்க முடியாத தாய் அடிக்கப் போகும்போது, தந்தை மகனை அணைத்து தாய் அடியாது விலக்கி விடுவார்.

எனக்கு தாய்தந்தை நீயாக இருக்கும்போது அடிக்கலாமா? இனியாவது அடியாது விடு எம்பெருமானேயென்று வடலூர் வள்ளலார் தில்லைநடராசப் பெருமானை வேண்டுகின்றார்.

பெற்றதும் பிள்ளைக்குணங்களை யெல்லாம்
பெற்றவர் அறிவரே யல்லால்
மற்றவர் அறியார் என்றனை யீன்ற
வள்ளலே மன்றிலே நடிக்கும்
கொற்றவ ஓரென் குணாத்தவ நீதான்
குறிக்கொண்ட கொடியனேன் குணங்கள்
முற்றுநன் கறிவா யறிந்துமென் றனைநீ
முனிவுதென் முனிவு தீர்த்தருளே.

“நல்ல பிள்ளையோ அல்லது கெட்ட பிள்ளையோ வென்று அறியும் தன்மை பத்துமாதமும் சுமந்து பெற்றதாயன்றி வேறு யாருக்கும் அறிதல் இயலாத காரியமாகும். அதுபோன்று என்னைப் பெற்ற இறைவனே என் குணங்களை நீ நன்கறிவாய். அவ்வாறு அறிந்தும் என்னைக் கோபித்துத் தண்டிக்கலாமா, ஆதலால் கோபம் தீர்த்து என்னை ஆள்வாய்” என மீண்டும் வடலூர் வள்ளலார் எம்பெருமானை வேண்டிப் பிரார்த்தனைகள் செய்தார்.

அப்பன் நீ அம்மை நீ ஜைனும் நீ
அன்புடைய மாமனும் மாமியும் நீ
என்றும்

அத்தாவன் னடியேனை அன்பா லார்த்தாய்
அருள்நோக்கில் தீர்த்தநீ ராட்டிக்கொண்டாய்
எத்தனையும் அரிய நீ எளியை யானாய்
என்னையான்டு கொண்டிரங்கி யேன்றுகொண்டாய்
பித்துனேன் பேதையேன் பேயேன் நாயேன்
பிழைத்தனகள் எத்தனையும் பொறுத்தா யன்றே
இத்தனையும் எம்பரமோ ஜை ஜையோ
எம்பெருமான் திருக்கருணை இருந்த வாரே

என்று அப்பரடிகள் எம்பெருமானின் திருவருளினை உறவுமுறையாற் புகழ்ந்து பாடுகின்றார்.

“ஏதாவது இலக்கமின்றிப் பூச்சியங்களைப் போட்டால் அவற்றிற்கு மதிப்புக் கிடையாது. ஏதாவது ஓர் இலக்கத்தை முன்னுக்கு எழுதிப் பின்னே பூச்சியங்களை எழுதினால் அவற்றிற்கு மதிப் பிருப்பது போல முதற் கடவுள்! பின்பு உலகம் என்று இருத்தல் வேண்டும்” என சிறி ராமகிருஷ்ணபகவான் அருளியுள்ளார்.

நன்றாகச் சிந்தித்துப் பார்க்கும்போது இவ்வுன் உடலைத் தருபவர்கள் எமது பெற்றோர் எப்பவோ ஒருநாளைக்கு இவ்வுடல் அழியும் உடலைத் தந்தவர்களின் உடலும் அழிந்துவிடும். ஆனால் எமக்குத் தேடுதற்காரிய ஞானத்தை அளிப்பவர் நித்திய வஸ்துவாகிய எம்பெருமானேயாவர். அவரே எமது அன்னையும் அப்பனும் என்று வணங்கும்போது எல்லாவுயிர்களும் எமது சகோதரர்களாகும்.

சிபிச் சக்கரவர்த்தி, மனுநீதி கண்ட சோழன் ஆகியோர் பிறவுயிர்களையும் தம்முயிர் போலப் போற்றி அரசாண்டமையால் இன்றும் அவர்கள் மக்கள் உள்ளத்திலும் நெஞ்சிலும் உறைந்து வாழ்கின்றார்கள்.

ஓரு சிறிய புறாவிற்காக தன்னையே தியாகம் செய்ய முன் வந்தார் சிபிச் சக்கரவர்த்தி. பசுவின் கன்றைத் தேர்ச்சில்லால் கவனமின்றி மகன் நெரித்தமையால் மனுநீதி கண்ட சோழன் தானே தன்மகனைத் தேர்ச்சில்லால் நெரித்துக் கொன்றார். இவர்களின் செயற்காரிய செயலைக் கண்ட எம்பிரான் இறந்த அவர்களை மீட்டு கொடுத்தானல்லவா?

திருஞானசம்பந்தர் தந்தையுடன் சென்றபோது தந்தை குளக்கட்டில் அவரை இருத்தி விட்டுக் குளித்தார். தந்தையைக் காணாத சம்பந்தர் ஞானத் தந்தையை நோக்கி அம்மே அப்பாவென்று ஆழ எம்பெருமான் ஞானப்பால் கொடுக்கவில்லையா?

'இகபரமாய் இருப்பவன் இறைவன்'

பொருளே தழியேன் புகலிடமே
நின்புகழ் இகழ்வார்
வெருளே யெனவிட் டிடுதிகண்
டாய்மெய்ம்மை யார்விழுங்கும்
அருளே யணிபொழில் உத்தர
கோசமங் கைக்காரே
இருளே வெளியே யிகபர
மாகி யிருந்தவனே.

எப்பொழுதும் இருந்தபடி இருக்கும் உண்மைப் பொருளே! ஆதரவு இல்லாத எனக்கு ஆதரவாய் இருப்பவனே! உன்னை நினைப்பவர்க்கு அச்சமுட்டுபவனே! மெய்ப்பொருள் உணர்ந்த ஞானியர் விரும்பும் ஞானாமிர்தமே! அஞ்ஞானமாகிய இருளும் மெஞ்ஞானமாகிய ஒளியும் போன்றவனே! உலகமாகவும் அதற்கப்பாலான உலகமுமாக இருப்பவனே! என்னைக் கைவிட்டு விடாதே.

இறைவன் எங்கும் எரியுறு நீர்போல வியாபித்துள்ளனர். எங்கும் நிறைந்து இருக்கும் இறைவனை அப்பர் சுவாமிகள் இப்படிப் பாடுகிறார்.

விறகிற் தீயினன் பாலிற் படுநெய்போல்
மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியான்
உறவு கோல் நூட்டு உணர்வு கயிற்றினால்
முறுக வாங்கிக் கடையமுன் நிற்குமே.

இறைவன் விறகில் தீயாக இருக்கிறான் பாலில் நெய்யாகவும் காணப்படுகின்றான். விறகை விறகாகப் பார்க்கும்போது நெருப்புக் காணப்படுவதில்லை. நெருப்பை பற்றவைத்தவுடன் விறகிற் றீயாகக் காணப்படுகின்றான். இறைவன் பாலில் இருந்து நேரடியாக நெய் எடுக்க முடியாது. பாலில் மறைந்து இருக்கும் நெய்யை எடுக்க வேண்டின் பாலை நன்றாகக் காய்ச்சி, ஆறவைத்து, உறையிட்டு

மறுநாள் மத்தினால் கடையும்போதுதான் நெய்யெடுக்க முடிகின்றது. அதுபோல மனம் பக்குவம் அடைந்தால் இறைவனைக் காணமுடியும் என்பதை இத்தேவாரம் விளங்கவைக்கின்றது.

இரண்ணிய கசிபு அகங்காரம் மிக்கவன். அதனால் தேவர்கள் முதற்கொண்டு எல்லாருமே ‘இரண்ணியாயநம்’ என்ற பின்பே எக்காரியத்தையும் செய்து வந்தனர். ஆனால் பிரகலாதனன் மட்டும் இரண்ணியாயநம் என்று கூறாமல் ‘நாராயணாய நம்’ என்று கூறிவந்தான். இதனை அறிந்த இரண்ணியன் ஆத்திரமடைந்து ‘உனது நாராயணன் எங்கு இருப்பான்’ என்று பிரகலாதனைக் கேட்டான். பிரகலாதன் ‘நாராயணன் தூணிலும் இருப்பான் துரும்பிலும் இருப்பான்’ என்று கூறினான்.

பிரகலாதனன் கூறிய வசனங்கள் இரண்ணியகசிப்புக்கு ஆத்திரமுட்டவே, பக்கத்தில் இருந்த தூணை உதைத்து ‘இதிலும் இருப்பனா?’ என்றதும், நாராயணன் நரசிங்க அவதாரமெடுத்து இரண்ணியகசிப்புவை உதைத்துக் கொன்றதாக விஷ்ணு புராணங்கள் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

அங்கிங் கெனாதபடி யெங்கும் பிரகாசமா
யானந்த பூர்த்தி யாகி
அருளொடு நிறைந்ததெதது தன்னருள் வெளிக்குளே
யகிலாண்ட்கோடி யெல்லாம்
தங்கும் படிக்கிச்சை வைத்துயிர்க் குயிராய்த்
தழழுத்ததெதது மனவாக்கினில்
தட்டாமல் நின்றதெதது சமயகோடி களெல்லாம்
தந்தெய்வ மெந்தெய்வமென்
றெங்குந் தொடர்ந்தெததி வழக்கிடவும் நின்றறெது
எங்கணும் பெருவழக்காய்
யாதினும் வல்லவொரு சித்தாகி யின்பமா
யென்றைக்கு முள்ளதுமேல்
கங்குலபக வறநின்ற வெல்லையுள தெது அது
கருத்திற் கிஶைந்தது எது
கண்டன வெலா மோன வுருவெளிய தாகவும்
கருதி யஞ்சலி செய்குவாம்.

- தாயுமானவர்

வானாகி மண்ணாகி வளியாகி யொளியாகி
யூனாகி உயிராகி யுண்மையுமாய் இன்மையுமாய்க்
கோனாகி யானெனதென் றவரவரைக் கூத்தாட்டு
வானாகி நின்றாயை என்சொல்லி வாழ்த்துவேனே.

- மணிவாசகப் பெருமான்

எம்பெருமான் ஜம்பூதங்களாயும் ஊனாயும், உயிராயும் எங்கும்
பரந்திருப்பதை இவ்வாறு கூறுகின்றார்.

வடிவெல வாம்நின் வடிவெவன வாழ்திடாக்
கடிய னேனுமுன் காரணாங் காண்பேனோ
நெடிய வானவா வெங்கும் நிறைந்தொளிர்
அடிகளே அரசே அருள் அத்தனே.

எல்லாப் பொருள்களிலும் உள்ளும் புறமுமாய்க் கலந்து
நின்று அவைகளைக் காரியப்படுத்தி அவைகளேயென்று
சொல்லும்படி இறைவன் எங்கும் சர்வவியாபியாக இருக்கின்றான்.
இவ்வுண்மைகளை அறிந்தவரே எம்பெருமானின் முதன்மையைக்
காண வல்லவர்கள் அவ்வாறு காண முடியாதவர்கள் பிதற்றித்
திரிவார்கள்.

இருக்கின்ற தெண்டிசை யண்டம் பாதாள
முருக்கொடு தன்னடு வோங்கவில் வண்ணக்
கருக்கொண்டு வெங்கும் கலந்திவன் றானே
திருக் கொண்றை வைத்த செஞ்சடை யானே.

- திருமந்திரம்.

18

‘விற்றுக்கொள் ஒற்றிவை’

இருந்தென்னை யாண்டுகொள் விற்றுக்கொள்
 ஜொற்றிவை யென்னினல்லால்
 விருந்தின னேனை விடுதிகண்டாய்
 மிக்க நஞ்சமுதா
 அருந்தின னேமன்னு முத்தா
 கோசமங் கைக்கரசே
 மருந்தின னேபிறவிப் பிணிபட்டு
 மடங்கினார்க்கே.

தேவர்களை வாழ்விப்பதற்காக நஞ்சை அமுதாக ஏற்ற எம்பெருமானே, பிறவிப் பெருங்கடலுள் அழுந்துபவர்கட்டுத் தெப்பமாக நின்று கரைசேர்ப்பவனே, எனக்கு முன்னே எழுந்தருளி வந்து என்னை விற்றுக்கொள் அல்லது ஒற்றிவை என்று சொல்வதன்றி வேறு நான் என்ன செய்யக் கடவேன்? உன் அருளுக்கு விருந்தினனாய் வந்திருக்குமென்னை வெறுமனே விட்டுவிட வேண்டாம்.

திருப்பாற் கடலில் தேவர்களும், அசுரர்களும் தேவாமிரதம் எடுப்பதற்காக மேருமலையை மத்தாகவும் வாசகி என்னும் பாம்பைக் கயிறாகவும் வைத்துக் கடைந்தார்கள். வாசகி என்னும் பாம்பு வேதனை பொறுக்க முடியாது நஞ்சைக் கக்கியது. அந்நஞ்சு தேவர்களையும் அசுரர்களையும் தூரத்தியது.

நஞ்சின் கொடுமையைத் தாங்கமுடியாத தேவர்களும், அசுரர்களும் எம்பெருமானைச் சரண் அடைந்தார்கள். எம்பெருமான் அவர்கள் மீது கருணைகொண்டு அந்த நஞ்சை ஏற்றார் என்பது புராணக் கதையாகும்.

எம்பிரானைச் சரணடைந்தால் தீங்கெதுவும் இல்லை. அவன் ஆன்மாக்களை ஆளுகின்றமையால் ஆண்டவன் என்ற நாமத்தை உடையவன். தன்னை நம்பினோரையும் பூரணமாய் சரணாகதி அடைந்தோரையும் ஆட்கொள்வான்.

திருக்கைலாய் மலையில் எம்பெருமானும், எம்பெருமாட்டியும் வீற்றிருந்தனர். எம்பெருமானுக்கு மலர் எடுத்து மாலை தொடுக்கும் பணியைச் சுந்தரர் செய்துவந்தார். எம்பிராட்டிக்கு மலரெடுத்து மாலை தொடுக்கும் பணியை கமலினி, அநிந்தினி ஆகிய இருவரும் செய்துவந்தனர்.

ஒருநாள் நந்தவனத்தில் மூவரும் ஒருவரை ஒருவர் சுந்திக்க நேர்ந்தது. சுந்தரர் கமலினிமீதும், அநிந்தினிமீதும் காதல் கொண்டார். அவ்வாறே அவ்விரு பெண்களும் சுந்தரர்மீது காதல் கொண்டனர். இச்செய்தியைச் சிவபெருமான் ஞானதிருஷ்டியால் அறிந்து “சுந்தரா நீ மாதர்மீது மையல் கொண்டாய் ஆதலால் பூவுலகு சென்று அவர்களுடன் இன்பம் துய்த்துப் பின்னர் இவ்வண் வருக” வென்றார். “நான் மண்ணிலே பிறந்து மயங்கும்போது என்னைத் தடுத்தாள்” வேண்டுமெனச் சுந்தரர் கேட்டுக் கொண்டார். எம்பெருமானும் அதற்கு அருள் செய்தார்.

அதன்பின்னர் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருவாரூரில் பிறந்து நரசிங்கமுனையாரால் வளர்க்கப்பட்டார். சகல கல்வி, சாஸ்திரங்கள் யாவும் அந்தணின் விதிப்படி கற்றுக் கிருமனை வயதை அடைந்தார்.

சடங்கவி சிவாச்சாரியாரின் மகளைத் திருமணங்கு செய்ய நிச்சயிக்கப்பட்டது. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் மணமகன் கோலத்தில் மணமகள் வீட்டில் மணவறையில் வந்து எழுந்தருளி இருந்தார். அங்கே ஓர் சிவனடியார் வந்தார். இச்சிவனடியார் வேறுயாருமல்லர். முன்பு சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் வேண்டிக் கொண்டபடி தக்க நேரத்திற் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரை ஆட்கொள்ள வந்த சிவபெருமானேயாவர். அம்மறையவர் திருமணப் பந்தலிலே நின்ற மற்ற மறையவரைப் பார்த்து

ஆவதிது கேண்மின் மறையோர் என்னடி யான்இந்
நாவல்நகர் ஊரானிது நான்மொழிவ தென்றான்
தேவரையும் மாலயன் முதல் திருவின் மிக்கார்
யாவரையும் வேறுடிமை யாவுடைய எம்மான்.

“அக்காலம் உன் தந்தை தன்தந்தை ஆள் ஒலை ஈந்ததால் இக்காரியத்தை இன்று நடத்துவதை விட்டு, எனக்குப் பணிசெய்ய வாரும்” என்றார். இவ்வாறு எம்பெருமான் ஏன் கூறவேண்டும்?

முன்னமேயே சுந்தரமுர்த்தி நாயனார் தன்னை எம்பிரானிடம் பூரணமாக ஒப்படைத்தார். தன்பக்தனின் வேண்டுகோளின்படி எம்பெருமான் ஆட்கொள்ள இவ்வாறு வேடந்தாங்கி ஆட்கொண்டார்.

வேண்டத் தக்கது அறிவோய் நீ
வேண்ட முழுதும் தருவோய் நீ
வேண்டும் அயன்மாற் கரியோய் நீ
வேண்டி யென்னைப்ப் பணிகொண்டாய்
வேண்டி நீ யாது அருள் செய்தாய்
யானும் அதுவே வேண்டின்ல்லால்
வேண்டும் பரிசொன் றுன்டென்னில்
அதுவும் உன்றன் விருப்பன்றே

என்றும்

அன்றே என்றன் ஆவியும்
உடலும் உடைமை எல்லாமும்
குன்றே யனையாய் யென்னை
யாட்கொண்ட போதே கொண்டிலையோ
இன்றோர் இடையூ றெனக்குண்டோ
எண்டோள் முக்கண் எம்மானே
நன்றே செய்வாய் பிழைசெய்வாய்
நானோ இதற்கு நாயகமே.

நாயிற் கடையாம் நாயேனை
நயந்து நீயே யாட்கொண்டாய்
மாயப் பிறவி யுன்வசமே
வைத்திட் டிருக்கு மதுவன்றி
யாயக் கடவேள் நானோதா
என்ன தோவிங் கதிகாரங்
காயத்திடுவாய் யுன்னுடைய
கழற்கீழ் வைப்பாய் கண்ணுதலே
என்றும் மணிவாசகர் கூறுகின்றார்.

“அன்னிய ரல்லராய் என்னையே நினைந்து யாண்டும் உபாசிக்கும் நித்திய தவசிக்கு சுகத்தை நான் செய்கின்றேன்”
- பகவத்கீத

‘வல்வினைக் காடு’

மடங்கவென் வல்வினைக் காட்டைநின்
 மன்னரூட் தீக்கொளுவும்
 விடங்கவென் றன்னன விடுதிகண்
 டாய்யென் பிறவியை வே
 ரோடுங்களைந் தாண்டுகொள் உத்தர
 கோசமங் கைக்கரசே
 கொடுங்கரிக் குன்றுரித் தஞ்சவித்
 தாய் வஞ்சிக் கொம்பினையே.

தாருகா வனத்து இருவிகளால் விடப்பட்ட மிகவும் கொடுமையும், மலைபோன்றதுமான யானையின் தோலையுரித்துப் போர்த்த எம்பெருமானே! என்னை வருத்தும் இக்கொடிய வினைகளாகிய காட்டை உனது ஞானக்கிணியினால் அழித்து என்னைப் பிழித்திருக்கும் பிறவிப் பினியை நீக்கியருள்வாய்.

நீதிக்கு மாறாக நடப்பன யாவும் தீவினைகள் ஆகும். வல்வினைக்காடு என்பது, வினைகளின் கூட்டத்தைக் குறிப்பது ஆகும். வினைகள் கூடக்கூடத் துன்பமும் கூடிக்கொண்டே போகும்.

ஒங்கி வளர்ந்த காட்டினுள்ளே கொடிய விலங்குகள் வாழுகின்றன. ஆறுலைக் கள்வரும் வாழ்கின்றார்கள். மிருகங்களும் கள்வரும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் தீமை செய்கின்றதை நாம் அறிவோம். அதுபோல எம்முடன் கூட வாழுகின்ற ஜம்புலன்களும், மும்மலங்கள், முக்குணங்களில் சாதவீகந் தவிர்ந்த மற்ற இரண்டும் சேர்ந்து வினைகளை வளர்த்து வருகின்றன. இவ்வினைகள் முனையிடும் போதே அழித்துவிட வேண்டுமானால் இறைவழிபாடு வேண்டும்.

இறைதொண்டைச் சிரமேற் கொண்ட மணிவாசகப் பெருமான் பாண்டியனின் பொன்னை எம்பெருமானின் கோயிற்பணிக்கு அளித்தார். இதனையறியாத பாண்டியன் மணிவாசகப் பெருமானைப் பலவாறாகத் தண்டித்தான். இத்தண்டனைகளைப் பொறுக்க

முடியாமல் மணிவாசகப் பெருமான்

தொல்லையோர் இருவர் தேடும்
சோதியே யாது செய்வேன்
தில்லையோர் பரவ நிற்ற
தெய்வமே யாது செய்வேன்
இல்லையோ கருணை நின்பால்
இன்றென யடிமை கொண்டா
யல்லையோ தமியேன் இன்னல்
அறிதியோ வறிந்தி ஸையோ.

பரித்திர ணாரியே யான
பான்மை கண்டியேன் தன்னை
வருத்தின ரிதனை மாற்ற
வல்லநீ வாரா யென்னிற்
தரித்தனை விடத்தை யென்னும்
தன்மையும் புரங்கண் மூன்றால்
எரித்தது மென்கொ லோவென்
றிரங்கினர் எவர்க்கு மிக்கார்.

தனது பக்தனின் இன்னலைக் கண்ட எம்பெருமான், மதுரை
நகரை அழிக்க வைகை நதியை ஏவினார். மதுரைமா நகர்
வைகை நதியினால் அள்ளுண்டு சென்றது. இதனை அறிந்த
பாண்டியன் தனது மந்திரிமாரை நோக்கி

ஆதியாங் கடவுள் எந்தை
யாலவா யமலன் மங்கை
பாதியான் சிறந்த பூசை
பண்டையிற் குறைந்த துண்டோ
நீதியாந் தவத்தின் மிக்கார்
நெஞ்சகம் புழங்க மண்மேற்
தீதுயாஞ் செய்த துண்டோ
செப்புமின் அமைச்ச ரென்றான்.

அதற்கு அமைச்சர்கள்

விளங்கின மறிசேர் சென்னி
 வித்தகர் பத்த ரான
 வளந்திகழ் வாதவூர்
 வருந்திய வளப்பி ணீக்கி
 யுளங்கொள மகிழ்ச்சி செப்பி
 னுறுபுன லூர் கொ ஸாதென்
 றளந்தறி வறிந்து கூறி
 யாங்கவர் தொழுது நின்றார்

எனக் கடவுண்மா முனிவர் கூறுகின்றார்.

தொண்ட ராகித் தொழுது பணிமினோ
 பண்டை வல்வினை பற்றற வேண்டுவீர்
 விண்டவர் புரமுன் றொரு மாத்திரைக்
 கொண்ட வன்னுறை யுங்குட மூக்கிலே.

- அப்பர் தேவாரம்

இப்பிறவியில் வறுமை நோய் முதலிய துன்பங்களால்
 வருந்துவதன் காரணம் முன்பிறவியிற் செய்த தீவினையாகும்.
 இப்பிறவியில் செல்வம், நோயின்மை ஆகிய தன்மையோடும் கல்வி
 கேள்விகளிற் சிறந்து விளங்கக் காரணம் பூர்வ ஜென்மத்திற்
 செய்த புண்ணியமாகும்.

அறநெறி பிழைத்து விட்டால் தனக்கு மட்டுமல்ல
 அந்நாட்டிற்கே கெடுதியுண்டாகுமென மகான்கள் கூறியுள்ளார்கள்.

கலியுக ஆரம்ப காலத்தில் ஓர் முனிவர் துவாரகை நோக்கி
 விரைவாக நடந்து சென்றார். அப்போது அங்கு நின்ற இடைச்
 சிறுவளைாருவன் வயிற்றில் இரும்பு உலக்கையை வைத்துக்
 கட்டிக் கொண்டு “எனக்கு என்ன குழந்தை பிறக்குமெனக்”
 கேட்டான். சிறுவனின் குறும்பைக் குறிப்பாலுணர்ந்த முனிவர்,
 ஆத்திரமடைந்து “இன்னும் பத்துமாதத்தின் பின்னர் ஓர்
 இரும்புலக்கை பிறக்கும். இவ்வுலக்கையாலே யாதவ குலம்
 நாசமாகும்” என்று சபித்துவிட்டுச் சென்றார்.

பத்து மாதத்தின் பின் இரும்புலக்கை பிறந்தது. யாதவர்கள் பயந்து அவ்வுலக்கையை மண்லாக இராவி நடுக்கடலுள் கொட்டி விட்டனர். ஆனால் அம்மணல் அலையினால் அள்ளப்பட்டுக் கரையில் வந்து புல்லாக முளைத்தது.

யாதவர்கள் விழாக் காலங்களில் மது அருந்துவது இயல்பு. அப்போது நடந்த மாரியம்மன் விழாவிற்கும் குடித்தார்கள். இதனால் குரோதம் உண்டாகியது. உடனே கரையிலே நின்ற புதர்களைப் பிடிட்டுக் கூருவருக்கொருவர் அடித்துக் கொன்றார்கள். யாதவர் குலம் முனிவரின் சாபப்படி அழிந்து விட்டது. தற்செயலாக வந்த ஒரு வேடன் அங்கு காணப்பட்ட புற்களை எடுத்துப் பார்த்தான். நல்ல வலிமையுள்ளதாகக் காணப்பட்டன. எடுத்து அம்பறாத தூணியில் வைத்துக் கொண்டு வரும்போது, மரத்தின் கீழ் ஏதோ ஆடுவதைக் கண்டான். குருவியென நினைந்து கொண்டு வந்த புல்லொன்றினால் எய்தான்.

வேடன் கிட்டச் சென்று பார்த்தான். கிருஷ்ணபகவானின் கால் விரலில் அவன் எது புல் காணப்பட்டது. அப்போதுதான் வேடன் தான் விட்ட தவறையுணர்ந்து வருந்தினானெனப் பாரதத்தில் கூறப்படுகின்றது.

விளையாட்டாக யாதவச் சிறுவன் விட்ட தவறு யாதவ குலத்தையே அழித்துவிட்டது.

அக்கால மக்கள் தருமத்தைப் பேணினர். அதர்மங்கள் நாட்டில் வளரவிடாது பாதுகாத்தனர். வினைகள் பலபல காரணங்களால் வளருந்தனமையானவை. இவைகளை விபரித்துக் கூறுவதானால் கட்டுரை மிகவிரியும்.

ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர் விதிக் கப் பட்டவை விலக்கப்பட்டவை என்ற வரிசையில் மக்கள் செய்யக்கூடிய கர்மங்களையும் செய்யக்கூடாத கர்மங்களையும் விளக்கிப் பாலபாடத்திற் கூறியுள்ளார்.

20

‘கொம்பரில்லாக் கொடியானேன்’

கொம்பரில் லாக்கொடி போல் ஆலு
 மந்தனன் கோமளமே
 வெம்புகின் ரேணை விடுதிகண்
 டாய்வின்னார் நண்ணுகில்லா
 உம்பருள் ளாய்மன்னும் உத்தர
 கோசமங் கைக்கரசே
 அம்பாமே நிலவே அனல்
 காலெடாப் பானவனே.

தேவர்களாலும் அறிய முடியாததும், எட்டாததும் ஆன பரம் பொருளே! பஞ்சபூதங்கள் ஆனவனே எப்பொழுதும் இளமையாக இருப்பவனே! பற்றிப் பிடிக்கும் கொழுகொம்பற்ற கொடி கழல்வது போன்று நான் மனம் தடுமாறித் தவிக்கின்றேன். அப்படிப்பட்ட என்னைக் காத்துக் கருணைசெய்வாய்.

மணிவாசகப் பெருமான் தன்னைக் கொடியாகவும், எம்பெருமானைக் கொம்பாகவும் உருவகித்துக் கூறுகின்றார். காற்று வீசும்போது கொம்பில்லாத கொடி அங்குமிங்கும் அசைந்து, அசைந்து ஆடுகின்றது. அதன் கொழுந்துகள் நிலத்திலே விழுந்து துவண்டு போகின்றன. வெயிலிற் துவண்ட கொழுந்துகள் காய்ந்து விடுகின்றன. எனவே கொடியைப் பாதுகாக்கக் கொம்பர் தேவைப்படுகின்றது.

ஜம்புலன்களாகிய காற்றும், மும்மலங்களாகிய சூறாவளியும் கொடிபோன்ற உயிரைச் சித்திரவதை செய்யாது இவ்வுயிர் இறைவனாகிய கொம்பரைப்பற்றி இருக்க வேண்டும் என்ற சிந்தனையை மணிவாசகப்பெருமான் தூண்டி விடுகின்றார்ல்லவா?

காவிக் கமலக் கழலுடன்
 சேர்த்தென்னைக் காத்தருள்வாய்
 தூவிக் குலமயில் வாகனனே
 துணையேது மின்றித்
 தாவிப் படரக் கொம்பர்
 இல்லாத் தனிக் கொடிபோற்

பாவித் தனிமனம் தள்ளாடி
வாடித் துதிக்கின்றதே

என அருணகிரிநாதர் நிலையை முருகப்பெருமானுக்கு இவ்வாறு கூறுகின்றார்.

அருணகிரிநாதர் தனது இளமைக் காலத்தைத் தகாத வழிகளிற் கழித்துவந்தார். தமக்கையார் இவருடைய நடைமுறைகளை அறிந்து வீட்டை விட்டுத் தூரத்தினார்.

தொழுநோயும் அருணகிரிநாதரை ஆட்கொள்ள அருணகிரிநாதர் முருகன் கோபுரத்தின் மேலே இருந்து கீழே குதித்து இறக்க முயன்றார். பூர்வ புண்ணியப் பலன்போலும் முருகப்பெருமான் அருணகிரிநாதரை ஆட்கொண்டார்.

சோஷமுந்த அன்றிலைப்போல் துயரமானேன்
தோகைமயில் வாயில் அகப்பட்ட சர்ப்பமானேன்
காடுகளில் இனம்பிரிந்த கலைகளானேன்
கருங்கடலிற் காற்றுடிக்கும் கப்பலானேன்
ஓடுகின்ற பாய்மரத்தின் காகமானேன்
உற்றார் ஒருவரில்லாப் பித்தனானேன்
பாடுபட நானறியேன் பழனிமலை வேலா
பச்சைசமயில் ஏறிவந்தென்னை இரட்சிப்பாயே.

இவ்வாறு துணையெதுவும் இல்லாத ஒரு பக்தர் தன்னிலை பற்றிப் பாடுகின்றார்.

பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றைப்
பற்றுக பற்று விட்டஞ் - திருக்குறள்

பாண்டியனின் கட்டளையை நிறைவேற்ற இயலாமையால்,
குறைவிலா நிறைவாகிய எம்பெருமானை நோக்கிப் பிட்டு விற்றுச் சீவனம் செய்யும் செம்மனச்செல்வி

தாயுமிலை தந்தையிலை தமருமிலை தமியேனைப்
பேயுடன் நின்றாலும் பிரித்தறிய வொண்ணாது

தீயதென திலம்பாடு என்சிந்தையில் வெந்துயர்தீர் நீயருளா தொழினுயிர் நீப்பேன் மற்றென் செய்கேன்

என்று கண்ணீர்மழை இருகண்களாலும் கொட்ட இவ்வாறு பாடுகின்றார்.

ஒரு ஊரில் சிறுவன் ஒருவனிருந்தான். அவன் அடர்ந்த பெரிய காட்டைக் கடந்தே அடுத்த ஊரில் கல்விகற்க வேண்டி இருந்தது.

கண்ணன் என்ற சிறுவன் தாயை நோக்கி “அம்மா எனக்குப் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகப் பயமாக இருக்கின்றது. காட்டிற்குள் போனதும் அதிக பயமாக இருக்கின்றது. எத்தனை நாளைக்குத் தனித்துப் பயந்து, பயந்து போவது” என்று அழுதான்.

“அழுதே என் செல்லக்கண்ணா, காட்டிற்குள் செல்லும்போது பயமாக இருந்தால் உன் அண்ணா கண்ணனைக் கூப்பிடு. அவன் எப்போதும் உனக்குத் துணையாக வருவான்” என்று தாய் சொன்னாள்.

கண்ணனும் தாயின் சொல்லை நம்பிக்காட்டின் ஊடாக செல்லும்போது அதிக பயம் வந்தது. “கண்ணா, கண்ணா” என்று கூப்பிட்டான், கண்ணனைக் காணவில்லை. “அண்ணா கண்ணா அண்ணா கண்ணா” வென உரத்துக் கூப்பிட்டான். உடனே கண்ணபிரான் அங்கு வந்தார். “பயப்படாதே தமிப் பெப்போதும் கூப்பிடு நான் உன்னைக் கூட்டிச் செல்வேன்” என்று கூறினார்.

ஒருநாள் கண்ணனின் தாயார் “கண்ணா இப்போது உனக்குப் பயம் வருவதில்லையா” என்று கேட்டாள். “இல்லையம்மா அண்ணன் கண்ணன் எப்போதும் துணையாக வருவான். அதனால் பயமில்லை” என்றான். இறைவனின் துணையை எண்ணித் தாய் பூரிப்படைந்தாள்.

- ஸ்ரீராம கிருஷ்ணர்

எனவே எப்போதும் இறைவனையே நம்பியிருத்தல் வேண்டும்.

‘புலனால் அலைப்புண்டேன்’

ஆனெவெம் போரிற் குறுந்தா
 ரெனப்புல னாலலைப் புண்
 டேனெயெந் தாய்விட்டிடுதிகண்
 டாய்வினை யேன் மனத்துத்
 தேனையும் பாலையும் கன்னலை
 யும் அழு தத்தையு மொத்
 ஊனையும் என்பினை யும் உருக்
 காநின்ற ஒன்றையனே.

யானை கொடும்போர் செய்யும்போது அதன் காலடியில் அகப்பட்ட செஷி, கொடிகளும், அதன் அயலீலுள்ள பெருமரங்களும் அழிந்து போவது போல, ஜம்புலன்களின் தாக்குதலால் நான் பெரிதும் வருந்துகின்றேன். நீ ஞானஜோதி வடிவானவன் அடியேனின் உள்ளத்தினுள்ளே தேன், பால், கருப்பஞ்சாறு, அமிர்தம் போன்று பேரானந்தம் பெருக்கெடுத்து ஒளிர்ந்து ஊனையும், எலும்பையும் உருக்கி உன்வயமாக்கியவனே! ஜம்பொறிகளின் ஆதிக்கத்தில் என்னை விட்டுவிடாதே.

ஜவரொடுங் கூடாமல் அந்தரங்க சேவைதந்த
 தெய்வ அறிவே சிவமே பராபரமே.

நான் ஜம்புலன்கள் செல்லும் இடமெல்லாம் செல்லாமல் அடியேனைக் குருமர்த்தமாய் எழுந்தருளி வந்து அந்தரங்கச் சேவையைக் கொடுத்த தெய்வீகமான ஞானமே! சிவமே! என்று தாயுமான சவாமிகள் எம்பெருமானைத் துதிக்கின்றார்.

சுவை ஒளி யூறு ஒசை நாற்றும் என்று ஜந்தின்
 வகை தெரிவான் கட்டே உலகு.

- திருக்குறள்

சுவை வழிச் செல்வது மீன். இதனால் இது சிறு உணவிற்காகத் தூண்டிலில் அகப்பட்டு இறந்து விடுகின்றது. ஒளிப்புலனின் மிகுதியாக நாட்டமுடையது விட்டிற் பூச்சி. அது

விளக்கின் செஞ்சுடரின் நாட்டமுடையதாய்ப் பலமுறை பறந்து, பறந்து முடிவில் அச்சுடரில் விழுந்து மாண்டு விடுகின்றது. ஊறுப்பலனில் நாட்டமுடையது ஆண்யானை. இதற்கு முன்னால் பெண்யானையை விட்டதும், ஆண்யானை அப்பெண்யானையில் நாட்டங் கொண்டு பொறிக் கிடங்கில் விழுகின்றது. நாற்றப் புலனில் நாட்டமுடையது வண்டு. இது செண்பக மலரில் ஈடுபட்டு மாய்கின்றது. ஓசையில் அதிக நாட்டமுடையது அசுணப் பறவை. அசுணப் பறவையைப் பிடிக்க விரும்பியவர்கள் முதலில் வீணைக் கருவியை இசைப்பார்கள். இவ்விசையைப் பருக அசுணப் பறவைகள் கூட்டங் கூட்டமாக வந்ததும் பறையொலியை எழுப்பு வார்கள். அத்தனை அசுணப் பறவைகளும் மாண்டொழிகின்றன.

இவ்வாறு ஜந்து புலன்களும் உயிரினங்களை அழித்து விடுவதை உதாரணமுலம் கண்டோமல்லவா. எனவே புலன்களை நல்வழிப்படுத்த ஓயாது இறைசிந்தனை இருக்க வேண்டும்.

மயக்கமெனும் வனத்தலையும் மங்கை நல்லார்
மணிமுலையாம் மலைமருவும் மனம்போ மாறே
தயக்கமிலா தாசையெனுஞ் சாகை தோறும்
தாவும்மிக விரைந்தெங்கும் சபலமாகும்
இயற்கையதென் மனக்குரங்கிங் கிதனை நீதான்
இடையறா தெழும்பந்தி விலங்கில் மாட்டி
நயப்புளவென் நாயக நின்பணியில் நாட்டாய்
நயந்தபலிக் கபாலசிவ நந்தி தேவே.

- சிவானந்தலகரி

மணிவாசகப் பெருமான் இறைவனால் ஆளப்பட்ட பின்னும் தன்னிலைமை பற்றி இவ்வாறு கூறி இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்ற தன்மையை நாம் சிந்தித்துச் செயலாற்ற வேண்டும்.

ஜம்புலன்களும் மனதையும் உயிரையும் அங்குமிங்கும் அலைக்கழிப்பதாகக் கூறுகின்றார். உண்மைதான். ஆத்மீகச் சிந்தனையுடன் இருந்தால் இந்த உண்மை நன்கு புலப்படும்.

ஆலயம் செல்கின்றோம். ஆலயத்தில் பூசை, அபிடேகம், தீபாராதனை முதலிய நிகழ்ச்சிகள் நடக்கின்றன. இவைகளை

எல்லாரும் மனவொருமைப்பாட்டுடன் தரிசிக்கின்றார்களா?

காரணம்! அவர் களுடைய புலன் கள் பொறிவழிச் செல்வதாகும்.

இக்காலத்தில் ஆலயங்களில் பல்வேறு வகைகளில் மனதையும் புலன்களையும் ஈர்க்கக்கூடிய கடைகள் ஒருபுறம் காணப்படுகின்றன. வேறு ஒருபுறத்தில் களியாட்டங்கள் காணப்படுகின்றன. சுருங்கக் கூறுமிடத்தில் ஆலயங்கள் வியாபாரத் தலங்கள் போலக் காணப்படுகின்றன.

வீட்டிலிருந்து பக்திசிரத்தையோடு புறப்படுபவர்கள் வருகின்றபோது சோர்ந்து வருவதைக் காண்கின்றோம். ஏன்? ஆலயங்களில் காணப்படுகின்ற கடைகளில் உள்ள ஒரு சில பொருட்கள்கூட வாங்க வசதி இல்லையென்ற காரணமாகும். இப்படிப் பல காரணங்களுண்டு.

மேலும் ஆலயங்களில் தெய்வ சான்னித்தியம் இல்லாமற் போனதற்கு நியாயம் பலவுண்டு. பண்டைக்காலத்தில் தம்குறைகளைக் கூறி நிறைவெறும் இடங்களாக மட்டும் ஆலயங்கள் காணப்பட்டன. ஆலயத்தினுட் சென்றால் இறைவனைத் தீயானித்தல், நாம ஜெபம் செய்தல், புராணபடனம் செய்தல், தோத்திரம் பாடுதல் ஆகிய நிகழ்ச்சியை அன்றி வேறொதுவு மில்லாமையால், இறைவனின் சான்னித்தியம் மிகுந்து காணப்பட்டது.

ஜம்புலன்களும் ஒருமைப்பட்ட மனதுடன் ஆண்டவன் சந்நிதியில் நின்ற காலம் அருகி, புலன்களைந்தும் பொறிவழிச் சென்று ஆதமீக வாழ்வை மட்டுமன்றி உலக வாழ்வு கூடச் செவ்வனே வாழவிடாது இடையூறாக இருப்பதை மணிவாசகப் பெருமான் துல்லியமாக விளக்க புலனால் அலைப்புண்டேன்’ என்று தனக்குக் கூறுவது போல உலகோருக்குக் கூறுகின்றார்.

ஒன்பது வாயிலொரு மந்திரத்தால்
ஜம்புலக் கதவை யடைப்பதுங் காட்டி
ஆறாதாரத் தங்குச நிலையும்
பேறா நிறுத்துப் பேச்சுரையறுத்தே

இடைபாங் கலையின் எழுத்தறிவித்துக்
 கடையிற் கழுமுனைக் காபலமுங் காட்டி
 மூன்று மண்டலத்தின் முட்டிய தூணின்
 நான்றெழு பாம்பினாவி லுணர்த்தி
 குண்டலி யதனிற் கூடிய வசபை
 விண்டெழு மந்திரம் வெளிப்படவரத்து
 மூலாதாரத்தின் மூண்டெழு கனலைக்
 காலாலெழுப்பும் கருத்தறிவித்தே

என்பது ஒளவையாரின் பிரார்த்தனையாகும்.

22

‘வெண்மையனே விட்டிடுதி’

ஓண்மைய னேதிரு நீற்றையுத்
 தூளித் தொளிமிளிரும்
 வெண்மைய னேவிட் டிடுதிகண்
 டாய்மெய் யடியவர்கட்கு
 அண்மைய னேயென்றுஞ் சேயாய்
 பிறர்க் கறி தற்கரிதாம்
 பெண்மைய னேதூன்மை யாண்மைய
 னோயலிப் பெற்றியனே.

தியாகத்தின் சின்னமாகிய திருநீறு அணிந்து திகழும் ஞானச் சுட்டே! என்றும் சிவனடியாரின் உள்ளத்தில் உறைபவனே! மற்றவர்க்கு நீ தோன்றுவதில்லை. உன்னை முழுதும் யாருங் கண்டதில்லை. பெண்ணாய், ஆணாய் அலியாய் இருப்பவனும் நீயே! என்னைத் தகாதவன் என்று தள்ளி விடாதே! என்று எம்பெருமானை மணிவாசகப் பெருமான் வேண்டுகின்றார்.

தோலும் துகிலும் குழையும் சுருள்தோடும்
 பால்வெள்ளை நீறும் பகஞ்சாந்தும் பைங்கிளியும்

குலமும் தொக்க வளையும் உடைத்தொன்மைக் கோலமே நோக்கிக் குளிர்ந் தூதாய் கோத்தும்பீ

என மணிவாசகப் பெருமானே எம்பெருமானின் அர்த்தநாரீஸ்வர வடிவத்தை கூறி, இவ்வடிவத்திலும் எம்பெருமானின் பொன்மேனியில் பால் வெள்ளை நீறு காணப்படுவதாகக் கூறித் திருநீற்றிற்கு முக்கிய தத்துவம் அளிக்கின்றார்.

பூசுவதும் வெண்ணீறு பூண்பதுவும் பொங்கரவும்
பேசுவதும் திருவாயால் மறைபோலும் காணேடி
பூசுவதும் பேசுவதும் பூண்பதுவும் கொண்டென்னை
ஈசனவன் எவ்வுயிர்கும் இயல்பானான் சாழேலா.

ஆண்டவன் திருமேனிமேற் பூசுவது வெள்ளிய திருநீராகும். சீறுகின்ற பாம்பை அணிந்திருக்கின்றார். தெளிவில்லாத இரகசியத்தைப் பேசுகின்றார். இவற்றைப் பூசுவதும், பேசுவதும் செய்து என்ன பயன்? காரணம் அவற்றால் இறைவன் எல்லாவுயிர்கட்கும் அவற்றிற்குத் தக்க பயன் அளிக்கின்றான் என்பது மணிவாசகர் கருத்தாகும்.

பேசில்தாம் ஈசனே எந்தாய் எந்தை
பெருமானே என்று என்றே பேசிப்பேசி
பூசிற்றாம் திருநீறே நிறையப் பூசிப்
போற்றியெம் பெருமானே

என மணிவாசகப் பெருமான் பேசுவதானால் ஈசனுடைய வார்த்தைகள் பூசுவதானால் இறைவனுடைய திருநீறு எனக் கூறுகின்றார்.

அமலன், விமலன், நிர்மலன் என்றெல்லாம் பேசப்படுகின்ற இறைவன் தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாது தனக்குத்தானே தலைவனாக இருக்கின்றான். அத்தகைய எம்பெருமான் திருநீறு ஏன் பூசுகின்றான்! என்பது சந்தேகத்திற்கு இடமாகவுள்ளதல்லவா.

‘காடுடைய சுடலைப் பொடி பூசியென் உள்ளாங்கவர் கள்வன்’ எனத் திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி சுவாமிகள் எம்பெருமான் திருநீறு அணியும் காரணத்தைச் சூக்குமாக உணர்த்துகின்றார். சங்கார

காலத்தில் இறைவன் சுடலையில் உள்ள திருநீற்றைப் பூசித் தாண்டவம் செய்வதனால் உலகைத் தோற்றுவிப்பார்.

திருநீறு பூசுவது மும்மல நீக்கத்தையும் குறிக்கின்றது. தீட்சை பெற்று அதன்விதிப்படி பதினாறு இடங்களிலும் திருநீறு பூசுவதனால் மலநீக்கம், உடற்பிணி நீக்கம், பிழவிப்பிணி நீக்கம் ஆதியனவும் ஏற்படுகின்றன.

தனது தம்பி மருண்ணீக்கியார் புறசமயம் புகுந்து குலநோயால் வருந்திய காலத்தில் திலகவதியாரிடம் வந்தபோது திலகவதியார் பஞ்சாட்சர மந்திரமோதித் திருநீற்றைத் தம்பியாரிடம் கொடுத்தார். மருண்ணீக்கியார் அதனை அணிந்தபோது குலநோயின் வேகம் தணிந்தது. அதன் பின்னரே திருவீர்ட்டான ஆலயம் சென்று ‘கூற்றாயின வாறு விலக்ககலீர்’ எனப் பாடியதாகத் திருநாவுக்கரசு நாயனார் புராணம் கூறுகின்றது.

பாண்டியனின் வெப்பு நோயைத் தீர்க்கத் திருஞானசம்பந்த நாயனார் திருநீற்றை மருந் தாகப் பாவனை செய்து திருவாலவாயுறை நாதனைத் தொழுது திருநீற்றுப் பதிகம் பாடியதாகத் திருஞானசம்பந்தர் புராணம் கூறுகின்றது.

திருநீறு, விபூதி, பஷ்மம், என்பன யாவும் ஒரு பொருளைக் குறிக்கின்றன. பசுவின் சாணத்தை நீறாக்கி எடுப்பது திருநீறாகும். பசுவைக் கோமாதாவென அழைப்பார்கள். பசுவின் அங்கங்கள் தோறும் தேவதைகள் வாழ்வதனால் பசுவுக்குத் தினமதிப்புண்டு. மனிதன் எவ்வளவு தான் பக்தியை இறைவன் மேல் செலுத்தினாலும், அவன் தனது பக்தியுணர்ச்சி அன்புணர்ச்சி போன்றவற்றையல் லாமல் இறைவனுக்கு அவனுடைய பொருளைன்று எதுவும் கொடுக்க அவனால் இயலாது. ஆனால் பசு பஞ்ச கவ்வியம் என்ற பொருள்கைள இறைவனுக்குக் கொடுப்பதால் பசு மேலான பொருளாகின்றது.

பஞ்ச கவ்வியங்களில் ஓன்றுதான் சாணம். இச்சாணத்தைக் கரைத்துத் தெளித்தால் கிருமிகள் அழிகின்றன. இச்சாணத்தைக் காயவைத்து ஆகமவிதிப்படி ஏரித்து அதன் நீறைப் பக்குவப்படுத்தி அணிவதால் ஆத்மீக லாபம் கிடைக்கின்றது. விஞ்ஞான முறைப்படி

திருநீறு கிருமி நாசினியாக இருந்து உடற்பினியையும் நீக்குகின்றது.

திருநீறு செய்மறைகளை மிகவும் தெளிவான நடையில் ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர் சைவ வினாவிடையில் விளக்கியுள்ளார். ‘நீறில்லா நெற்றி பாழ்’ என்பது ஒளவைப் பிராட்டியின் அமுத வாக்காகும். திருநீற்றின் பெருமையை அறிந்த பண்டைத் தமிழ் சைவ மக்கள் திருநீற்றைப் பொன்போலப் பேணி அணிந்தனர். கொடியவிடம் தீண்டினாலும், கொடிய நோய் ஏற்பட்டாலும் திருநீற்றை மருந்தாக நம்பி அணிந்தமையால் இலகுவில் செலவின்றி அவற்றால் விடுபட்டனர்.

23

‘வெற்றடியேன்’

பெற்றது கொண்டு பிழையே
பெருக்கிச் சுருக்குமன்பின்
வெற்றடி யேனை விடுதிகண்
டாய்விடி லோகெகடுவேன்
மற்றடி யேன்தன்னைத் தாங்குநர்
இல்லையென் வாழ்முதலே
உற்றடி யேன்மிகத் தேறிநின்
ரேனெனக் குள்ளவனே.

அருமை பெருமையாகக் கிடைத்த மானுட உடம்பைக் கொண்டுலக வாழ்க்கையில் மிகுதியாக ஆசைப்பட்டுக் கடவுள் பக்தியைக் குறைத்துப், போலிப்பக்தி வாழ்க்கை வாழும் என்னை விட்டு விடுவாயோ? அப்படி என்னைச் சிலவேளை விட்டுவிடு வாயாகில் நான் அழிந்துபோவேன். உன்னை முன்னிட்டே என்னால் இதுவரை வாழமுடிந்தது. உன்னைச் சார்ந்திருந்து உன்மய மாவதற்கான தெளிந்த நிலையைப் பெற்றுள்ளேன்.

வெறுமை + அடியேன் = வெற்றடியேன் எனவரும். ஒன்றுமில்லாத அடியேன் என்பது பொருளாகும்.

தனித்திரு, விழித்திரு, பசித்திரு என்பது வள்ளலாரின் அனுபவ மொழியாகும். தனித்திரு என்றால் சமூகத்தை விட்டு விலகி இருப்பதென்று சிலர் பொருள் கொள்வார்கள். இக்கருத்தை நினைத்து வள்ளலார் இப்படிக் கூறுவில்லை. புலன்வழிச் செல்லாது இருத்தல் என்பதைக் குறிக்கின்றார்.

விழித்திரு என்பது நித்திரை செய்யாதிருப்பது என்று பொருள்படாது. அறிவோடு இருத்தல், அவதானமாக இருத்தல் என்பவற்றைக் குறிக்கின்றது. பசித்திரு என்பது இறைவனைப் பற்றியவற்றை அறிய முனைந்திருப்பதாகும்.

இத்தன்மைகளில் எதுவுமின்றி உலகபோகங்களில் நாட்டமுடையோர் யாவரும் வெறுமையானவர்கள் என்பதை ‘வெற்றியேன்’ எனக் கூறுகின்றார் மணிவாசகப் பெருமான்.

இறைவனைத் தவிர்ந்த மற்றைய யாவும் என்றோ ஒருநாள் அழிந்தவிடும். எனவே இறை சம்பந்தமற்ற எது இருந்தாலும் அவைகள் நித்தியமான பொருள்களல்ல என்பதைச் சூக்குமமாகப் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

எனவே மனிதப்பிறவி எடுத்த ஒவ்வொருவரும் அநித்தியமான உடம்பால் நித்தியப்பொருளைத் தேடவேண்டும் என்ற கருத்தினைச் சிந்தனைக்கு அளித்த மணிவாசகப் பெருமானின் கருணையை விளக்கச் சொல் பொருள் இல்லையென்றுதான் கூற வேண்டும்.

ஞான வாழ்வினை நாடிய மக்கள் நற்பண்புகளைப் பெருக்கி வந்தனர். அவைகளை நித்திய கருமலித்தியாகவே செய்துவந்தனர். தியானம் இருத்தல், ஜெபம் செய்தல், தொண்டு பணிபுரிதல், தியாக மனப்பாங்கு யாவும் இறைவாழ்வை அளிக்கும் செயல்களாகும். இவைகளை மக்கள் அனுட்டித்து வந்தனர். உதாரணமாகக் கர்னன் கொடையிற் சிறந்தவன். அதனால் பாரதப் போரில் அருச்சனனால் விடப்பட்ட அம்புகள் கர்னனின் உடம்பு முழுதும் தைத்தும் அவனுடைய உயிர் பிரியாது இருந்தமைக்குக் காரணம் கர்னன் செய்த கொடையாகும். இதன் காரணமாகத் தரும தேவதை அவனுடைய உயிரை வெளியே போகவிடாது காத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

இதனையறிந்த கண்ணன், கர்னனிடம் சென்று தானம் கேட்டபோது, ‘எதனை நான் தானமாகத்தர’ முடியுமெனக் கர்னன் கவலைப்பட, முன்செய்த தானங்களின் பலனையே தானமாகத் தரும்படி கண்ணபிரான் கேட்டுவாங்கிய பின்பே கர்னின் உயிர் பிரிந்ததாகப் பாரதத்தில் வருகின்றது. எனவே நற்செயல்கள் யாவும் மக்களைப் பாதுகாக்கும் அரண்களாகும்.

எனவேதான் பண்டைக்காலத் தமிழ் மன்னர் முதற்கொண்டு சைவ சமயத்தவர்கள், வைணவ, சாக்த மதம் என்று கூறப்படுகின்ற அறுவகைச் சமயத்தவர்களும் ஆலயங் கட்டுவித்தல், புனருத் தாரணம் செய்தல், பாடசாலை போன்ற பொதுத் தாபனங்களை அமைத்து நிலங்களையும் அளித்து நிறைவுள்ள மக்களாக வாழ்ந்து மறைந்த அடிச்சுவடுகள் இன்றும் காணப்படுகின்றன.

“அழிவதும் அழியாததும் தோன்றியிருப்பதும் ஒடுங்கி யிருப்பதும் ஆகிய நிலைகள் இந்த ஞாலத்தின்கண் நன்கு இணைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. இந்த ஞாலத்தை அருளியிருப்பவன் இறைவன். இறைவனை அறிந்து கொள்ளாத ஆத்மா உலக இன்பங்களில் ஆசைவைத்து அவைகளோடு கட்டப்படுகின்றது. ஆனால் ஈசனை அனுபூதியில் அறியுங்கால் அவன் பாசபந்தங்கள் அனைத்தினின்றும் விடுதலை அடைகின்றான்” என்பது உபநிடத் திடத்தேசமாகும்.

மின்னை யன்னபொய் வாழ்க்கையே நிலையென மெய்யா முன்னை நான்மறந் தெவ்வண முய்வண முரையாய்
முன்னை வல்வினை வேரற முடித்தென்றும் முடியாத்
தன்னைத் தன்னாடி யார்க்கருள் புரிந்திடும் தக்கோய்.

- தாயுமானவர்

பொய்யா யினவெல்லாம் போயகல வந்தருளி
மெய்ஞான மாகி யிளிர்கின்ற மெய்ச்சுடரே
எஞ்ஞான மில்லாதேன் இன்பப் பெருமானே
அஞ்ஞானந் தன்னை அகல்விக்கும் நல்லறிவே.

- மாணிக்கவாசகப் பெருமான்

எனவே நாம் வெறுமையான வாழ்வெது, நிறைவான வாழ்வெதுவென்று உணர்ந்து, அவ்வழி நடந்து நித்திய வஸ்துவாகிய எம்பெருமானின் கருணையைப் பெறவேண்டும். இது மனித வாழ்வின் பயனாகும்.

‘மெள்ளனவே மொய்க்கும் ... எறும்பு’

உள்ளனவே நிற்க இல்லன
 செய்பு மையல்துழுனி
 வெள்ளன் அலேனை விடுதிகண்
 டாய்வியன் மாத்தடக்கைப்
 பொள்ளல்நல் வேழத் துரியாய்
 புலன்னின்கட் போதலொட்டா
 மெள்ளனவே மொய்க்கும் நெய்க்குடந்
 தன்னை எறும்பெனவே.

‘நெய்க்குடம்’ எங்கிருந்தாலும் அதனை மோப்பம் பிடித்த எறும்புள் அதனைத் தேடிச் சென்று மொய்த்துத் தாழும் அழிந்து நெய்க்குடத்தின் நெய்யையும் கெடுத்துவிடுவதுபோல, ஜம்பொறிகள் என்னை உன்னிடம் வரவிடாது தன்னிச்சைப்படி இழுத்துச் சென்று உடலைத் தேய்க்கின்றன. ஜம்புலன்களின் இச்சைப்படியே செல்ல உடந்தையாக இருக்கின்ற நான் மெய்பொருளாகிய உன்னை நாடித் தேடி வருகின்றேனில்லை. உலக போகத்தில் மயங்கிப் பொய்யானவற்றைத் தருகின்ற வீண் பேச்சையே பெருக்கிக் கொண்டு வாழுகின்றேன். அப்படிப்பட்ட என்னைக் கைவிட்டுவிடாதே.

“இந்திரிய சுகத்தால் தோன்றிய போகங்கள் துன்பத்திற்குக் காரணமாக உள்ளன. குந்தியின் மைந்தா! ஆதியந்தமுடைய அவைகளால் ஞானிகள் துன்புறுதல் இல்லை”யென இந்திரியங்களை விளக்கிப் பகவத் கீதையில் கிருஷ்ண பகவான் கூறுகின்றார்.

‘உனக்குத் தீர்க்க ஆயுள் தருகின்றேன். போகப் பொருள் தருகின்றேன்’ எனக் கூற்றுவன் தன்னிடம் வந்த நசிகேசனிடம் கூறியபோது, நசிகேசன் “ஓ, கூற்றுவா போகங்கள் யாவும் நிலையற்றவை, மனிதனின் இந்திரியப் பொலிவை எல்லாம் தேய்ப்பவை. மேலும் தீர்க்காயுள் என்பதும் அற்பமானதே” என்று கூறியதாகக் கடோப உபநிடதம் கூறுகின்றது.

புலன்கள் ஜந்தால் ஆட்டுண்டு போது போக்கிப்
 புறம் புறமே திரியாதே போது நெஞ்சே
 சலங்கொள் சடைமுடியுடைய தலைவா என்றும்
 தக்கன்செய் பெருவேள்வி தகர்த்தா யென்றும்
 இலங்கையர் கோன்சிரம் நெரித்த இறைவா என்றும்
 எழிலாரு ரிடங்கொண்ட எந்தா யென்றும்
 நலங்கொள்ள என்தலைமேல் வைத்தாய் என்றும்
 நாடோறும் நவின்றேத்தாய் நன்மை யாமே.

- அப்பர் தேவாரம்

பாண்டு தனது சேனைகளுடன் காட்டுக்கு வேட்டையாடச் சென்றான். எங்குமே வேட்டையாட ஒரு மிருகமும் கிடைக்கவில்லை. கடைசியாகத் தூரத்தில் இரு மான்களின் தலைகள் தெரியவே அம்புகளைத் தொடுத்துவிட்டான். அப்போது மனிதனின் அவலக்குரல் கேட்டது. பாண்டு கிட்டச் சென்றபோது ரிஷியும் ரிஷபத்தினியும் மரணப்படுக்கையில் இருந்து கொண்டே, “நீயும் எங்களைப் போன்று சிற்றின்பததில் இருக்கும்போது மன்றை சுக்கல் நூறாக வெடித்து இறக்கக் கடவாய்” எனச் சாபம் போட்டார்கள்.

இதனால் பாண்டுவும் குந்தியும் இளைய மனைவியும் துறவறம் மேற்கொண்டு வனத்தில் வாழ்ந்தார்கள். பாண்டுவுக்குப் புத்திர பாக்கியம் இல்லையெனினும் குந்திதேவி முனிவர் ஒருவருக்குப் பணி விடை செய்து பெற்ற மந்திரங்களால் ஜந்து புத்திரர்களைப் பெற்றாள்.

ஊழ்வினை வந்து உறுத்தப் பாண்டுவுக்குச் சிற்றின்ப வேட்கை உணர்ச் சியும் மேலிட்டது. இதனால் இளைய மனைவியைப் புணர்ந்தமையால் ரிஷியின் சாபமும் பலிக்க, மன்றை சுக்கு நூறாகி இறந்ததாகப் பாண்டுவின் வாழ்க்கை வரலாறு கூறுகின்றது.

யாராவது நூறு யாகம் செய்தால் இந்திரப் பதவி கிடைக்கும் என்ற செய்தியை அறிந்த நகுஷன் என்பவன் நூறு யாகங்களைச் செய்தான். இதனால் அவனுக்கு இந்திரப்பதவி கிடைத்தது.

இந்திரப்பதவி கிடைத்த நகுஷனைக் கெளாவிப்பதற்காகச் சப்த ரிஷிகள் நகுஷனின் பல்லக்கைச் சுமந்து சென்றார்கள்.

விரைவில் இந்திராணியை அடைய வேண்டுமென்ற ஆசையால் “சர்ப்ப சர்ப்ப” என்று சப்த ரிஷிகளைத் தூண்டவே ஆத்திரமடைந்த அகத்திய முனிவர் நகுஷனைச் சர்ப்பமாகக் (பாம்பாகக்) கடவாய் என்று சபித்தார்.

எனவே புலன்கள் ஆசையைத் தூண்டினால் அது முடிவைத் தரும் என்பதை இவ்வுதாரணங்கள் மூலம் அறிகிறோமல்லவா.

‘மனம்போன போக்கெல்லாம் போகவேண்டாம்.’ புலன் வழிச்சென்றோ அல்லது புலன்களின் உந்தலுக்கு ஆட்பட்டு நடப்பதாலோ பற்று வளருகின்றது. இதனால் பிறவிப்பினிக்கும் பழிபாவத்திற்கும் ஏதுக்கள் கிடைத்து விடுகின்றன.

சிறு குடிசையில் வாழ்ந்த மீனவப்பெண் ஓரளவு திருப்தியோடு கஞ்சிகுடித்து வாழ்ந்தாள். ஒருநாள் பேசும் தெய்வீக மீனைச் செம்படவன் பிடித்தபோது அந்தமீன் என்னைக் கொல்லாமல் விட்டுவிடு வேண்டியவரம் தருவேன் எனக்கூறியது. இதனைத்தன் மனைவியிடம் கூறினான்.

மனைவி முதலில் குடிசையை மாளிகையாகக் கேட்கும்படி கூறினாள். அவ்வாறு நிகழ்ந்தது. பின்னர் அரண்மனையாகும்படியும், தான் அரசியாக இருக்கவும் கேட்பித்தாள். அதுவும் நிகழ்ந்தது. பின்னர் அவளின் ஆசை அளவிற்கு மீறவே குரியனுக்கும் அரசியாக இருக்க விரும்பினாள். இவ்விருப்பம் நிறைவேறவில்லை. முடிவில் அவள் பழைய குடிசையில் வாழ நேர்ந்தது. அந்தளவில் புலன்கள் கொடியவையாகும்.

எனவே மனிவாசகப் பெருமானின் கூற்றை உணர்ந்து சிந்தித்து நடப்போமாக.

‘எறும்பிடை நாங்கூழி’

எறும்பிடை நாங்கூழி எனப்புல
 னாலாபிப் புண்டலந்த
 வெறுந்தமி யேனை விடுதிகண்
 டாய்வெய்ய கூற்றொடுங்க
 வழுங்கடிப் போதவை யேயுணர்
 வற்றவ ரும்பரும்பர்
 பெறும்பத மேயடி யார்பெய
 ராத பெருமையனே.

‘நறுமணமுடைய மலர்போன்ற உனது திருவடிகள் கொடுங் கூற்றுவனையும் நடுநடுங்கச் செய்யும் வல்லமை கொண்டனவாகும். அத்தன்மை பொருந்திய திருவடிகளை அல்லும் பகலும் தியானஞ் செய்தும் அடையப்பெறாத தேவர்கள் இருக்கச் சிவனடியார்கள் சிந்தித்தும், தியானஞ் செய்தும் உன்னை இலகுவாக அடைந்து பேரின்பம் அனுபவிக்கின்றனர். நீயும் அத்தகைய சிவனடியார்களை விட்டு நழுவிப்போகாது இருக்கின்றாய். சிறுமையானவற்றைச் சிந்தித்துத் தேய்ந்துபோகும் என்னைக் கைவிடாதே. எறும்புகளால் அரிக்கப்படும் நாங்கூழைப்போல நானும் இந்திரியங்களால் அரிப்புண்டு வருந்துகின்றேன்’ என மணிவாசகப் பெருமான் எம்பெருமானை வேண்டுகின்றார்.

மழைக்காலத்தில் நாங்கூழிப் புழுவைக் காண்கின்றோம். அது உயிரோடு இருக்கும்போதே அப்புழுவைப் பல எறும்புகள் அரித்து உண்கின்றன. பலபக்கமும் இழுத்துச் செல்கின்றன. காரணம் நாங்கூழிடம் வலிமை இல்லாமையோகும். அதுபோல வலிமை சிறிதும் இல்லாத உயிரைப் புலன்கள் வலிந்துவந்து தமது இச்சைப்படியே இழுத்துச் சென்று அதனை மாயச் செய்கின்றன என்று விளக்கந்தருகின்றார் மணிவாசகப் பெருமான்.

ஆங்காரமும் அடங்கார் ஓடுங்கார் பரமானந்தத்தே தேங்கார் நினைப்பும் மறப்பும் அறார் தினைப்போதளவும் ஓங்காரத் துள்ளொளிக்குள்ளே முருகன் உருவங்கண்டு தூங்கார் தொழும்பு செய்யார் என்செய்வார் யமதூதருக்கே.

கோழிக் கொடியன் அடிபணியாமல் குவலயத்தே
 வாழக் கருதும் மதியிலிகாள் உங்கள் வல்வினைநோய்
 ஊழிப் பெருவலி உண்ண வொட்டாது உங்கள்
 ஆழப் புதைத்து வைத்தால் அந்தமெல்லாம் வருமோ நும்
 அடிப்பிறகே

எனப் புலன்வழிப்பட்டுத் திசைதடுமாறி நடப்போரை விழித்துக்
 கூறிய அருணகிரிநாதர்

“மின்னே நிகர் வாழ்வை விரும்பிய யான்
 ஏன்னே விதியின் பயனிங் கிதுவோ”

என்றும்

“மெய்யே யென வெவ்வினை வாழ்வை யுகந்து
 ஜேயோ அடியேன் அலையத் தகுமோ”

என்றும்

“பாழ்வாழ் வெனும் இப்படு மாயையிலே
 வீழ்வாய் எனஎன்னை விதித்தனையே”

என்றும்

“விதிகாணும் உடம்பை விடா வினையேன்
 கதிகாண மலர்க்கழல் என்றருள்வாய்”

என்றும்

தனது இறைவாழ்வின் குறுக்கேவந்து இடர்களைத் தருவன
 எவையென்றும், ஏன் அவ்வாறு நிகழ்கின்றன என்றும் இப்படி
 வருந்தி முருகப் பெருமானிடம் அனுபுதி வாயிலாகக் கூறுகின்றார்.

ஒருநாள் ஒரு வழிப்போக்கன் காட்டுவழியாகச் சென்று
 கொண்டிருந்தான். வெய்யில் கடுமையாக இருந்தது. பசியும்
 அளவுக்கு மீறுவே, அவன் “அப்பாடா” என்று அங்கு காணப்பட்ட
 மரத்தின் நிழலில் இருந்துவிட்டான்.

“இப்போது அறுசுவை உணவிருந்தால் நன்றாகப் பசிதீரச்
 சாப்பிடலாமென்” நினைத்தான். அவ்வாறே அழகிய பொற்
 தட்டத்தில் அறுசுவை உணவு வந்தது. நன்றாகச் சாப்பிட்டான்.
 ‘உண்டகளை தொண்டருக்கு முண்டு’ என்ற பழமொழி போல
 இப்போது நித்திரை செய்யப்பட்டு மெத்தையும் எனது அசத்தீர்க்
 கால்கை பிடிக்க அழகிய பெண்களும் இருந்தால் நன்றாக,

உறங்குவேன்” என்று நினைத்தான். அவன் நினைத்தபடி அங்கு பட்டு மெத்தையும், பெண்களும் நின்றார்கள். அவன் கட்டிலிற் படுத்தான். பெண்கள் கால்கையைப் பிடித்தார்கள். அவன் நன்றாக உறங்கிவிட்டான்.

சிறிது நேரத்தில் விழித்தான். தான் தனிமையில் இருப்பதை உணர்ந்தான். “ஜூயோ இந்த இடத்தில் தனிமையாக இருக்கின்றேன். சிலவேளை என்னைப் புலி பிடித்தால் என்செய்வேன்” என்று நினைத்தான். அவ்வாறு புலிவந்து அவனைப் பிடித்துத் தின்று விட்டது.

இதற்கெல்லாம் காரணம் அவன் கற்பக மரத்தின்கீழ் இருந்தமையாகும். அவன் அதனை உணரவில்லை. அவனுடைய புலன்கள் உணர்த்தியவற்றை விரும்பிக் கேட்டான். முடிவில் மரணத்திற்கும் ஆளானான்.

· ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணர்

வாழ்கின்றாய் வாழாத நெஞ்சமே வல்வினைப்பட்ட
டாழ்கின்றாய் ஆழாமற் காப்பானை யேத்தாதே
குழ்கின்றாய் கேடுணக்குச் சொல்கின்றேன் பல்காலும்
வீழ்கின்றாய் நீயவலக் கடலாய வெள்ளத்தே.

இப்படி மணிவாசகப் பெருமான் புலனால் துன்பப்பட இடங் கொடுக்கின்ற மனதை நொந்து, நொந்து வருந்துகின்றார்.

வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மடநெஞ்சும்
தாழ்த்தச் சென்னியும் தந்த தலைவனை
குழ்த்த மாமலர் தூவித் துதியாதே
வீழ்த்த வாவினை யேன்நெடுங் காலமே.

இப்படி அப்பர் தன் நெஞ்சோடு புலம்பிக் கூறுகின்றார்.

ஜம்புலன்களின் இச்சையின்வழி நடப்பதனால் ஏற்படுகின்ற இன்னல்களைச் சுட்டிக்காட்டி, இவ்வின்னல்களில் இருந்து விலக இறைவன் தாள்களும், சிந்தனைகளும் உதவுகின்றன என்பதை அனுபூதியிற் கண்ட மணிவாசகாரின் இவ்வாசகம் நன்கு புலப்படுத்துகின்றது.

‘பெருநீர் அறச்சிறுமீன் துவண்டாங்கு’

பெருநீர் அறச்சிறு மீன்துவண்
 டாங்கு நினைப்பிரிந்த
 வெருநீர்மை யேனை விடுதிகண்
 டாய்வியன் கங்கை பொங்கி
 வருநீர் மடுவுள் மலைச்சிறு
 தோணி வடிவின் வெள்ளளக்
 குருநீர் மதிபொதி யுஞ்சடை
 வானக் கொழுமணியே.

பெரிய கங்கை பொங்கி வரும்போது அதன்நீர்ப் பெருக்கில் தடுமாறுகின்ற தோணி போன்று தென்படுகின்ற, வெள்ளளாறிறத்தோடு திகழ்கின்ற, திங்களைச் சடாமுடியில் அணிந்திருக்கும் சிதாகாசச் செழுஞ்சடரே! நான் விடுவிக்கும் முறையீட்டைக் கேட்பீராக் மடுவில் உள்ளநீர் வற்றும்போது சிறுமீன்கள் துடிதுடித்து இறப்பது போல அடியேனும் உனதருள் இன்மையாக வாடித் துடிதுடிக் கின்றேன்.

எனவே இறையருள் மனிதனின் இருதயம் போன்றது. இருதயம் இல்லாவிடில் மனிதன் கணநேரமும் உயிர்வாழ முடியாதவாறுபோல, இறையருள் இல்லாவிட்டால் மனிதன் வாழ்மாட்டான் என்பதை மனிவாசகப் பெருமான் சிந்திக்க வைக்கின்றார்.

மனிவாசகப் பெருமான் பெருநீரை இறையருளுக்கும், சிறுமீனை உயிருக்கும் உவமித்துக் கூறுகின்றார். நிறைந்த நீர் இல்லாவிடின் மீன்கள் அதிகநாள் உயிரோடு இருக்க மாட்டா. அதுபோல இறைவனின் திவ்விய கருணைக் கடாட்சம் இன்றி மனிதன் நொடிப் பொழுதேனும் உயிர்வாழ முடியாதென உவமான உவமேயத்தோடு கூறுகின்றார்.

இறைவனின் கருணையை விய்ந்தும் போற்றியும் மனிவாசகப் பெருமான் திருவாசகம் முழுதும் பாடியுள்ளார்.

தாயாய் முலையைத் தருவானே
 தாரா தொழிந்தாற் சவலையாய்
 நாயேன் கழிந்து போவேனோ
 நம்பி இனித்தான் நல்குதியே
 தாயே யென்றுன் தாளனடந்தேன்
 தயாந் என்பா லில்லையே
 நாயேன் அடிமை உடனாக
 ஆண்டாய் நான்தான் வேண்டாவோ

என்றும்

என்னால் அறியாப் பதம்தந்தாய்
 யான தறியாதே கெட்டேன்
 உன்னால் ஒன்றும் குறைவில்லை
 உடையாய் அடிமைக் காரென்பேன்
 பன்னாள் உன்னைப் பணிந்தேத்தும்
 பழைய வடியா ரொடுங் கூடா
 தென்காயகமே பிற்பட்டிந்
 கிருந்தேன் நோய்க்கு விருந்தாயே

என்றும் பாடியுள்ளார்.

“எம்பெருமான் அருள்கூரந்து நின்றபோதும் அதனை உணராது வீணாகக் காலம் கழித்து விட்டேன்” என்று மணிவாசகப் பெருமான் வருந்துகின்றார்.

ஒருநாள் பாண் டியன் உப்பரிகையில் உலாவிக் கொண்டிருந்தபோது சுகந்தம் ஒன்று பாண்டியனின் நாசியைத் துளைத்தது. இச்சகந்த வாசனை எவ்வாறு வந்தது என்று அறிய விரும்பிய பாண் டியன் முரசறிவித்து, “இதனைத் தெளிவாக்கும் புலவர்களுக்குப் பொற்கிழி வழங்குவது” எனக் கூறிப் பொற்கிழியை அரண்மனை வாசலிற் தொங்க விட்டான்.

இதனைக் கண்ட ஏழ்மையே வடிவான தருமி எனும் அந்தனை மதுரைச் சொக்கநாதனிடம் முறையிட்டான். பக்தர்களின் குறைகளை நீங்கும் எம்பெருமான்.

“கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத் தும்பி
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ”

என்று தொடங்கும் செய்யுளை யாத்துத் தருமியிடம் கொடுத்தார். தருமி அதனைப் புலவர்கள் மத்தியில் பாண்டியன் முன்னே வாசித்தான். எல்லோரும் வரவேற்றார்கள். ஆனால் நக்கீர் அப்பாடற் பொருளில் வழுவிருப்பதாகக் கூறி அப்பாடலை மறுத்துவிட்டார்.

இச்செயலைத் தருமி மூலம் எம்பெருமான் அறிந்தார். பாண்டியனின் அரண்மனைக்கு வந்து நக்கீரரோடு வாதாடும் நேரத்தில் தன் நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டனார். “நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டிலும் குற்றம் குற்றமே” என்று நக்கீர் கூறியபோது வெகுண்ட எம்பெருமான் நக்கீரரை நெற்றிக் கண்ணாற் சுட்டுப் பொற்றாமரை வாவியில் விழும்படி செய்து, மீண்டும் நக்கீரனுக்கு அருள்புரிந்தார்.

இத்தன்மை வாய்ந்த நக்கீர் ஆழுபடை வீடுகளுக்குச் செல்லத் தலயாத்திரை செய்து கொண்டிருந்தார். ஒருநாள் ஓர் தடாகத்தில் மூழ்கி விட்டுத் தியானத்தில் இருந்தார். ஏதோ சத்தம் கேட்டது. விழித்துப் பார்த்தார். தடாகக் கரையில் இருந்த ஆலமரத்தின் இலையொன்று, பாதி நீரிலும் பாதி நிலத்திலும் காணப்பட்டது.

பின்னர் நீரில் இருந்த பாதி மீனாகவும் கரையில் இருந்த பாதி பறவையாகவும் மாறின. மீனைப் பறவை இழுக்கப் பறவையை மீன் இழுக்கவுமான வேடுக்கை நடந்தது. இதனைக் கண்ட நக்கீரன் சிரித்துவிட்டார்.

உடனே பூதம் ஒன்று தோன்றி நக்கீரரைப் பிடித்துக் கொண்டுபோய் ஓர் குகைக்குள் அடைத்துவிட்டது. ஏற்கனவே நக்கீரரைப் போல் தவறுவிட்ட தொழாயிரத்துத் தொண்ணாற் றொன்பது முனிவர்கள் அக்குகையில் பூதத்தால் அடைப்பட்டுக் காணப்பட்டார்கள். இப்போது நக்கீரருடன் ஆயிரமாகின.

நக்கீரரைக் கண்ட மற்றமுனிவர்கள் நக்கீரரை நச்சரித்தார்கள்.

“இதுவரை நாங்கள் பூதத்தின் சாப்பாட்டைச் சாப்பிட்டோம். இனிப் பூதம் உன்னால் எங்கள் எல்லாரையும் சாப்பிடப் போகின்றது” என்றார்கள்.

நக்கீரர் உடனே முருகப் பெருமானை நினைந்துத் திருமருகாற்றுப்படையைப் பாடினார். முருகப் பெருமான் நக்கீரின் திருமருகாற்றுப்படைப் பாடலில் கருணை கொண்டு பூதத்தை உதைத்துக் கொன்றதாக நக்கீரர் வரலாறு கூறுகின்றது.

இக்கதை மூலம் இறைவனின் அருளின்றிக் கணநேரமும் உயிர்வாழ முடியாதென்பதை அறிய முடிகின்றது.

27

‘குன்றிடைச் சென்று ... விடுதி’

கொழுமணி யேர்நகை யார்கொங்கைக்
 குன்றிடைச் சென்று குன்றி
 விழுமடி யேனை விடுதிகண்டாய்
 மெய்முழுதும் கம்பித்
 தழுமடி யாரிடை யார்த்துவைத்
 தாட்கொண் டருளி யென்னைக்
 கழுமணி யேயின்னுங் காட்டுகண்
 டாய்நின் புலன்கழலே.

அழகிய பெண்களில் மாயவலைக்குள் அகப்பட்டு அழிந்து போக எத்தனிக்கும் அறிவிலியாகிய என்னைக் காப்பாற்ற மாட்டாயா? உன்னை நினைந்துருகி அன்பால் உடல் முழுதும் நடுநடுங்கி அழுகின்ற சிவனடியார்களோடு என்னைச் சேர்த்து வைக்கமாட்டாயா? குற்றமற்ற மணிபோன்றவனே! உனது ஞானவடிவை எனக்குக் காட்டியருள்வாய்.

தினைத்தனை யுள்ளதோர் பூவினில் தேன்னுண்ணாதே நினைத்தொறும் காண்தொறும் பேசுந்தொ றும்எப்போதும் அனைத்தெலும் புள்ளெங ஆணந்தத் தேன் சொரியும் குனிப்புடை யானுக்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பீ.

பூவிற் காணப்படும் மிகவும் சிறிய துளிதேனை எடுப்பதற்குத் தேன் வண்டு பல மலர்களைத் தேடி அலைகின்றது. ஆரவாரம் செய்கின்றது. இதனைக் கண்ட மணிவாசகப் பெருமான் அத்தேன் வண்டின் மீது பேரிரக்கம் கொண்டு அதனை எம்பெருமான் மீது இவ்வாறு ஆழ்ந்தப்படுத்தி எம்பெருமானிடம் அனுப்புகின்றார்.

அத்தகைய மணிவாசகப் பெருமான் பெண்களால் ஆன்மீக வாழ்வு, இறைவாழ்வு கெடுகின்றது என்று கூறுவதற்குக் காரணம் என்ன?

மணிவாசகப் பெருமான் மட்டும் பெண்களைக் குறைகூற வில்லை. பட்டினத்தடிகள், தாயுமானவர் போன்ற பல அருளார்களும் குறைகூறிச் சென்றுள்ளார்கள்.

“பழுதுண்டு பாவையர் மோக விகாரப் பரவையிடை
விழுகின்ற பாவிக்குத் தன்தாட் புனையை வியந்தளித்தான்”

“ஆலம் படைத்த விழியார்கண் மால்கொண்டவர் செயிந்திர
சாலம் படைத்துத் தளர்ந்தனயே”

என்று தாயுமானவர் கூறுகின்றார்.

“கூர்வேல் விழிமங்கையர் கொங்கையிலே
சேர்வேன் அருள்சேரவும் எண்ணுமதோ”

“சிங்கார மடந்தையர் தீநெறி போய்
மங்கா மலைனக்கு வரந்தருவாய்”

என்று பெண்களை அருணகிரிநாதர் பெருங்குறை கூறுகின்றார்.

பெண்கள் இதனைத் தீவிரமாகச் சிந்தித்துச் செயற்படக் கடமைப்பட்டவர்கள். பெண்களால் ஏன் இத்தகைய இடையூறு நேரவேண்டும். பெண்களிடம் தெய்வீகத் தன்மைகள் அனுவானவு மில்லையா? என இன்னோரன்ன வினாக்களை எழுப்பினால் பதிலாகப் பெண்களிடம் தெய்வீகத் தன்மையும், ஆத்மீகமும் உண்டு எனக் கிடைக்கின்றது.

பக்த அனுசியா தெய்வ மாதர்களைவிடத் தெய்வத் தன்மையாக வாழ்ந்த வரலாற்றைவிட, பக்த கௌரி, பக்தமீரா போன்றவர்களின் வரலாறுகளும் உண்டு.

பாண்டி நாட்டின் சாம்ராச்சியம் சமண சமயத்தில் ஆழ்ந்த போது மீண்டும் சைவம் தழைக்கத் தனியரசியான பாண்டிமாதேவி முன் னின்ற வரலாறு பெண் களின் ஆத்மீக வாழ்விற்கு அணிகலனாகக் காணப்படுகின்றது. இவைகள் எல்லாவற்றையும் விடப் பெரிய பூராணக் காவியம் சிறந்து மிளிர நாயன்மாரின் நாயகிமானு ஒத்துழைத்ததாகப் பெரியபூராணத்திற் காண்கின்றோம்.

பெண்களைப் பல இடங்களில் மணிவாசகப் பெருமானே புகழ்ந்தும் பாடியதை நாம் திருவாசகத்திலுள்ள திருவெம்பாவை, திருவம்மானை, திருப்பொன்னாஞ்சல் போன்ற பதிகங்கள் மூலம் அறிகின்றோம்.

அப்படியிருக்கச் சில இடங்களில் ஏன் மணிவாசகப் பெருமான் பெண்களை நோக வேண்டும்? காரணம் உண்டு. சிலவற்றைக் குறிப்பாகப் பார்ப்போம்.

பெண்கள் எல்லாரும் ஒருமாதிரியாக இருப்பதில்லை. சில பெண்கள் ஆசை மிக்கவர்கள். அதனால் தாம் எடுத்த பிறவியின் நோக்கத்தையும் மனிதத் தன்மையையும் மறந்து விடுகின்றார்கள். இயற்கை அழகோடு செயற்கை அழகையும் சேர்த்துத் தம்மை மிகைப்படுத்துவதை உலகமே குறைக்குவதை நாம் இன்றும் அவதானிக்க முடிகின்றது.

பெண்களைப் போற்றிய அவதார புருஷர்களும் உண்டு. பூராணகாலத்தில் புனிதவதியாரின் தெய்வத் தன்மையைக் கண்ட பரமதத்தன் புனிதவதியாரைத் தெய்வமாகப் போற்றினார்.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் அன்னை சாரதாமணியைச் சக்தியாக வைத்துப் பூசனை செய்தார். இன்றுகூட நவராத்திரிக் காலங்களில் முன்று முதல் ஒன்பது வயதுக்குட்பட்ட பெண்களைச் சக்தியாகப் பாவனை செய்து சக்கர பூசை செய்து வருகின்ற வழக்கமுண்டு.

ஆணவ மலத்தையும் பெண்ணாக உருவகிப்பாரும் உளர். ஆணவ மல மேலீட்டால் மனிதன் மனிதனாக வாழ முடியாது. அது யாருடைய அறிவுரையும் கேளாது தன்னிச்சைப்படி ஆன்மாவை ஆட்டிப்படைப்பதால் ஆன்மா பித்தாகின்றது.

28

‘பொய் நெறிக்கே ... விடுதி’

புலன்கள் திகைப்பிக்க யானும் திகைத்
திங்கொர் பொய்ந் நெறிக்கே
விலங்குகின் ரேணைவிடுதி கண்டாய்
விண்ணும் மண்ணு மெல்லாய்
கலங்கமுந் நீர்நஞ் சமுதுசெய்
தாய்கரு ணாகரனே
துலங்குகின் ரேணடி யேனுடை
யாயென் தொழுகுலமே.

கருணைக் தடலே! வானுலகும் மண்ணுலகும் பயந்து நடுங்கும்படி கடலில் எழுந்த நஞ்சை அமிர்தமாய் ஏற்றுக் கொண்டாய். பிறரின் நல்வாழ்விற்காக அதை அழுதுசெய்தாய். நிலைதடுமாறிக் கலங்குகின்ற என்னையும் காத்தருள்வாய். நான் உனக்கே உரியவன். என்னை உடையவனாகிய நீ எனக்கு விருப்பமான தெய்வமாவாய். உன்னை அடைந்து உன்னோடு இருக்கவேண்டிய நான் புலன்களினால் ஈர்க்கப்பட்டு அதனால் திகைப்படைந்து. பொய்யான வழிகளில் விரைந்து சென்று கொண்டிருக்கன்றேன். அப்படிப்பட்ட என்னைக் கைவிட்டுவிடாதே.

இந்த மனமானது காற்றுக்குச் சமனாகும். காற்றுடிக்கும் திசையெல்லம் மரங்களின் இலைகள் ஆடுவதுபோல் மனம் போகிற இடமெல்லாம் புலன்களும் செல்கின்றன. உயிரும் செல்கின்றது.

ஓரு நினைவுவந்தால் உறுதியாக நின்று செயற்கரிய செயலைச் செய்கின்ற அதே மனம் அச்செயலை அணுவளவு நேரத்திற் சீர்குலைத்தும் விடுகின்றது. மலையின் உச்சிக்கு உயர்ப்போவது போல மனமும் உயர்ந்து செல்லும். சில நேரங்களில் அது சடுதியாகக் கீழிறங்குவதுமுண்டு.

தெய்வீக வாழ்வுதான் உறுதியென நம்பிய சிலர் துறவு வேடங் கொள்கின்றார்கள். தவமும் செய்கின்றார்கள். ஆனால் அவர்களின் மனம் திரிபுட வஞ்சக வாழ்வு வாழவே இத்துறவு

வேடங்களைப் போலியாக அணிந்துள்ளதைத் திருவள்ளுவரின் திருக்குறளில் காணமுடிகின்றது.

வஞ்ச மனத்தான் படிற்றொழுக்கம் பூதங்க
ளைந்தும் அகத்தே நகும் என்றும்

வானுயர் தோற்றும் எவன்செய்யுந் தன்நெஞ்சந்
தானறி குற்றப் படின் என்றும்

வலியில் நிலைமையான் வல்லுருவும் பெற்றும்
புலியின் தோல் போர்த்துமேய்ந் தற்று என்றும்

தவமறைந் தல்லவை செய்தல் புதன்மறைந்து
வேட்டுவன் புட்சிமிழ்ந் தற்று என்றும்

நெஞ்சில் துறவார் துறந்தார்போல் வஞ்சித்து
வாழ்வாரின் வன்கணா ரில் என்றும் கூறுகின்றார்.

மக்கள் தம்மனதை உறுதிப்படுத்தும் பொருளில் ஈடுபடுத்தாது
உறுதியற்ற பொருட்களில் பற்றுவைத்துப் படுகின்ற அவதியைக்
கண்ணுற்ற பட்டினத்தடிகள்

அன்ன விசார மதுவே விசாரமது வொழிந்தாற்
சொர்ன விசாரம் தொலையா விசாரம் நற் தோகையரைப்
பன்ன விசாரம் பலகால் விசாரம் இப்பாவி நெஞ்சுக்
கென்ன விசாரம் வைத்தாய் கச்சி யேகம்பனே
என்றும்

கையொன்று செய்யவிழி யொன்று நாடக்
கருத்தொன் றெண்ணப்
பொய்யொன்று வஞ்சக நாவொன்று
பேசப்புலால் கமழு
மெய்யொன்று சாரச் செவியொன்று
கேட்க விரும்பும் யான்
செய்கின்ற பூசையெல் வாறு
கொள்வாய் வினைதீர்த் தவனே

என்றும் நகைச்சவையாக உள்ளதை உள்ளவாறு கூறுகின்றார்.

கண்ணுண்டு காணக் கருத்துண்டு
நோக்கக் கசிந்துருகிப்
பண்ணுண்டு பாடச் செவியுண்டு
கேட்கப் பச்சிலையால்
எண்ணுண்டு சாத்த எதிர்நிற்க
ஈச னிருக்கையிலே
மண்ணுண்டு போகுதையோ கெடுவீர்
இந்த மானிடத்தே.

என்றும் வருந்துகின்றார்.

வெய்யாய் தணியா யியமான னாம்விமலா
பொய்யா யினவெல்லாம் போயகல வந்துருளி
மெய்ஞ்ஞானமாகி மிளிர்கின்ற மெய்ச்சுடரே
எஞ்ஞான மில்லாதேன் இன்பப் பெருமானே

என்றும்

பொய்யாய் செல்வத்தே புக்கழுந்தி நாடோறும்
மெய்யாக் கருதிக் கிடந்தேனை யாட்கொண்ட
ஐயாவென் னாருயிரே யம்பலவா வென்றவன்றன்
செய்யார் மலரடிக்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ

என்றும் மணிவாசகப் பெருமான் எம்பெருமானை வேண்டுகின்றார்.

‘குலங்களைந் தாண்டருள்’

குலங்களைந் தாய்களைந் தாயென்னைக்
 குற்றம் கொற்றச் சிலையாம்
 விலங்கலெந் தாய்விட் டிடுதிகண்
 டாய்பொன்னின் மின்னுகொன்றை
 அலங்கலந் தாமரை மேனியப்
 பாவொப்பி லாதவனே
 மலங்களைந் தாற்கழல்வன்றயி
 ரிற்பொரு மத்துறவே.

‘பொன்போன்று மின்னுகின்ற அழகிய கொன்றைமாலை அணிந்தவனே! அழகிய செந்தாமரை போன்ற திருமேனியை உடைய எனது அரசே! உனக்கு நிகர் என்றுகூற ஒப்புவுமை இல்லாதவனே! தயிரிற் கடைகின்ற மத்துப் பொருந்தியவுடனே, தயிர் சுழல்வது போன்று என்னைப்பற்றிய பந்தபாசங்கள், ஜம்புலன்களால் நான் பெரிதும் வருந்துகின்றேன். என்னுடைய வேதனைகளைல்லாம் ஓழிக்கவல்ல பிரானே! மேருமலையை வில்லாக வளைத்த எம்பெருமானே! என்னை உனக்குப் புறம்பாகச் செல்லவிடாது ஆட்கொள்வாயாக’ என மணிவாசகப் பெருமான் எம்பெருமானை வேண்டுகின்றார்.

அறிந்த பொருளைக் கொண்டு, அறியாத பொருளை அறிமுகம் செய்து விளக்குவதுபோன்று மணிவாசகப் பெருமானார் தனது துன்பத்தை எல்லாம் அறிந்த எம்மெருமானுக்குக் கூறுவது போன்று உலக மக்களுக்குத் தெளிவுபடுத்திச் சிந்திக்கவைக்கின்ற சாதுரியம் போற்றத்தக்கதாகும்.

தயிர்க்கட்டி, மத்து, சுழற்சி ஆகிய அறிந்த மூன்று பொருட்களை உவமானமாக மணிவாசகப் பெருமான் கையாண்டு உயிர், புலன்கள், துன்பம் ஆகிய அறியாத (காணப்படாத) பொருட்களை விளக்கஞ் செய்கின்றார்.

தயிர்க்கட்டியை மத்து உடைத்துக் கடைகின்றபோது,

தயிரானது ஒருவித ஒலியை எழுப்பி மிகவேகமாகச் சுழல்கின்றது. இதுபோல ஜம்புலன்கள் என்னும் மத்தால் உயிராகிய தயிரை உடைத்துத் துன்பப்படுகின்ற நிகழ்ச்சி தயிர் மத்தினால் கடையப்படும்போது ஏற்படுகின்ற நிகழ்ச்சி போன்றதாகும்.

சாதிவெறியை ஊக்குவிக்கும் நிகழ்ச்சியும் தீங்கையே விளைவிக்கும் ஆதலால் இதை மனிவாசகப் பெருமான் வெறுக்கின்றார்.

இறைவனால் அருளப்பட்ட ஆன்மாக்களின் சாதியை இறைவன் வகுத்தானா? அல்லது மனிதனே வகுத்தானா? என்ற சந்தேகம் எல்லாரிடமும் இருந்து வருகின்றது.

ஆனால் வேதங்களை நான்காக வகுத்த வியாசபகவான் சாதியையும் நான்காக வகுத்தார் என்றும் அந்தணர், அரசர், வணிகர், சூத்திரர் என்பதே அந்த நான்கு சாதியென்றும் கருதினர்.

ஒரு சில பெரியார்கள் ஒருமனிதனிடமே இந்த நான்கு சாதிக்குரிய தொழிற்பாடுகள் இருப்பதனால் சாதி இல்லை என்று கூறுவதுமுண்டு.

ஒரு மனிதனின் தலைப்பகுதி கல்விக்குரிய பகுதி. எல்லாவற்றையும் அறியும் நிலைக்களாக அமைந்து தேவையானவர்களுக்குத் தேவையானவற்றைக் கொடுக்க உதவுவது தலையாகும். அதனால் தலை அந்தணரின் தன்மையாகின்றது.

நெஞ்சு, தலை நினைத்தவற்றையும், கேட்டனவற்றையும் செயற்படுத்துவதில் ஆர்வமுடையது. அதனால் அது அரசர் இனத்தை சேர்ந்ததாகின்றது. வயிறு சாப்பாட்டு வகைகளையேற்றுப் பற்பல அங்கங்களுக்கும் பரிமாற்றம் செய்கின்றது. இதனால் இது வணிக இனத்தைச் சேர்ந்தது. கால்கள் ஏவியவற்றைச் செய்யும் சூத்திரன் இனத்தைச் சேர்ந்தமையால் சூத்திரன் என்றும் அழக்கப்படுவதாகக் காரணம் கூறுவார்கள்.

“பிறப்பொக்கு மெல்லா வழிர்க்குஞ் சிறப்பொவ்வா

செய்தொழில் வேற்றுமை யான்”

என்றும்

“மேலிருந்தும் மேலல்லார் மேலல்லார் கீழிருந்தும் கீழல்லார் கீழல் வாவர்” என்றும்

“அந்தணர் என்போர் அறவோர் மற்றெவ்வயிர்க்கும் செந்தண்மை பூண்டொழுக லால்” என்றும்

“வெள்ளத் தனையமலர் நீட்டம் மக்கள்தம் உள்ளத் தனைய உயர்வு” என்றும்

வள்ளுவப் பெருந்தகை சாதிக்கு வரைவிலக்கணம் கூறியுள்ளார். ஒளவையார் சாதிபற்றி இப்படிக் கூறுகிறார்.

சாதி யிரண்டொழிய வேறில்லைச் சாற்றுங்கால் நீதி வழுவா நெறிமுறையில் - மேதினியில் இட்டார் பெரியோர் இடாதோர் இழிகுலத்தோர் பட்டாங்கில் உள்ளபடி.

நந்தனார் பிறப்பில் இழிந்த குலத்தவர் இதனால் தில்லைவாழ் அந்தணர் முதற்கொண்டு பிறமக்கஞும் நந்தனாரை ஆலயத்தின் உள்ளே செல்லவிடாது தடுத்தனர். ஆனால் நந்தனார் இறை பக்தியில் மிகுந்தவர். அதன் காரணமாக ஓவ்வொரு நாளும் தில்லையிற் சென்று தரிசனம் செய்ய வேண்டுமென்று விரும்பினார். ஆனால் எச்மானன் நந்தனாரைச் சிதம்பரம் செல்லவிடாது வேலைகளைக் கூட்டித் தட்டைசெய்து வந்தான்.

கட்டாயம் நாளை சிதம்பரம் செல்ல வேண்டும் என்று எச்மானிடம் நந்தனார் கூறியபோது, எச்மானன் மிகப்பெரிய வயலைக்காட்டி, “உனது இறைபக்தியால் இன்றிரவு உழுது விதைத்து அறுவடைசெய்து நெல்லைத்தந்துவிட்டு நாளை போகலாம்” என்றான்.

நந்தனார் தன் குறையை எம்பெருமானிடம் முறையிட்டார். வேண்டுவார் வேண்டுவதை ஈயும் எம்பெருமான். தனது அனுக்கிரகத்தினால் அன்றிரவு வயல் உழுது பண்படுத்தி நெல்விதைத்து அறுவடைசெய்து நெல்மணியாக்கினார்.

அதன் பின்னர் நந்தனார் சிதம்பரம் சென்று அக்கினியில் மூழ்கி நடராசப் பெருமானைத் தரிசித்ததாகப் பெரியபூராணத்திற் காணப்படுகின்றது.

எம்பெருமானின் அருளுக்கு முன்னே குயவன், பறையன், வண்ணான் என்ற எல்லாச்சாதி முதற்கொண்டு வேடன்வரை விலங்கு, பறவை, பூச்சிவரை யாவும் சமனாகும் என்பதைப் பூராணங்கள் இதிகாசங்கள் மூலம் அறிகின்றோம்.

சங்கநிதி பதுமநிதி இரண்டுந் தந்து
தரணியொடு வாணாளத் தருவரேனும்
மங்குவார் அவர்செல்வம் மதிப்போம் அல்லோம்
மாதேவர்க் கேகாந்த ரல்ல ராகில்
அங்கமெல்லாம் குறைந்தமுகு தொழுநோயராய்
ஆவுரித்துத் தின்றுழலும் புலைய ரேனும்
கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க் கண்பராகில்
அவர்கண்டீர் நாம்வணங்குங் கடவுளாரே.

- திருநாவுக்கரசர்

சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா - குலத்
தாழ்ச்சி உயர்ச்சி சொல்லல் பாவம்
நீதி உயர்ந்த மதிகல்வி அன்பு
நிறைய உடையவர்கள் மேலோர்.

- பாரதியார்

சாதிகுலம் பிறப்பென்னும் சுழிபட்டுத் தடுமாறும்
ஆதமிலி நாயேனை யல்லல் அறுத்தாட்கொண்டு
பேதைகுணம் பிறருருவம் யானெனதென் னுரை மாய்த்துக்
கோதிலமு தானானைக் குலவுதில்லை கண்டேனே.

- மணிவாசகர்

30

'தீக்கதுவக் கலங்கி ... விடுதி'

மத்துறு தண்டயி ரிற்புலன்
 தீக்கதுவக் கலங்கி
 வித்துறு வேனை விடுதிகண்
 டாய்வெண் டலையிலைச்சிக்
 கொத்துறு போது மிலைந்து
 குடர்நெடு மாலைசுற்றித்
 தத்துறு நீறுட னாரஞ்செஞ்
 சாந்தணி சக்ஷையனே.

எல்லாம் வல்ல எம்பெருமானிடம் மணிவாசகப் பெருமான் தனது ஆறாத்துயரை இவ்வாறு எடுத்து இயம்புகின்றார். மத்தினால் தயிர் உடைந்து கரைக்கப்படுகின்றபோது குடு கிளம்புகின்றது. அச் சூடினால் தயிரானது குழிழ்விட்டுக் கடையப்படுவதை நன்கு உற்றுக் கவனித்த மணிவாசகப் பெருமான் புலன்களினால் தனக்கு ஏற்படுகின்ற தாங்கவொண்ணா வேதனையை “மத்துறு தண்டயிரிற் புலன் தீக்கதுவக் கலங்கி வித்துறுவேனை” என்று உவமித்துக் கூறுகிறார். இத்தகைய துன்பம் நீங்க வேண்டுமாயின் புலன்களின் ஈர்ப்புச் சக்திக்கு ஆளாகாது இறைவாழ்வை மேற்கொண்டு தவவாழ்வு வாழ வேண்டும்.

ஒடுங்கும் பிணிபிறவிக் கேடென்றிவை
 யுடைத்தாய் வாழ்க்கை ஓழியத்தவம்
 அடங்கும் இடங்கருதி நின்றீர் எல்லாம்
 அடிகளடி நீழற்கீழ் ஆளாம் வண்ணம் என்றும்

சாநாஞும் வாநாஞும் தோற்றுமிவை
 சலிப்பாய் வாழ்க்கை யொழியத்தவம்
 அமா றுறியா தலமந்துநீர்
 அயர்ந்துங் குறைவில்லை என்றும்

திருஞோனசம்பந்த சவாமிகள் திவினைகள் நீங்குவதற்கு வழிகளை வகுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

“கர்மத்தைக் கொண்டு அடைகிற உலகங்களை ஆராய்ந்து பிரமநிஷ்டன் அவைகளில் நின்றும் விலக வெண்டும். கர்மத்தைக்

கொண்டு கர்மத்திற்கு அப்பாற்பட்டதை அடையமுடியாது. பிரமானத்தின் பொருட்டு அவன் சில்லை பாவனையோடு வேதங்களை நன்கு அறிந்தவனும் பிரம்ம ஞானியுமாகிய குருவையே அடைய வேண்டு” மென முண்டேகோப நிஷ்டம் கூறுகின்றது.

ஆவியொடு காய மழிந்தாலும் மேதினியிற்
பாவியென்று நாமம் படையாதே - மேவியநீர்
வித்தார முங்கடம்பும் வேண்டாம் மடநெஞ்சே
செத்தாரைப் போலத் திரி.

‘காதற்ற ஊசியும் வாராதுகான் கடைவழிக்கே’ என்ற வாசகத்தைப் படித்த தனவந்தரான பட்டினத்தடிகள் உலகபோக வாழ்வை ஒருநொடியிற் துறந்தார். தன்செல்வ மெல்லாவற்றையும் தானதரும் செய்தார். இறைவழிபாட்டில் ஒழுகித் தாம் கண்ட அனுபவத்தை மேற்கண்டவாறு உலகிற்குக் கூறினார்.

இறையருளைச் சேரவிடாது தடுப்பது செருக்கு. இத்தகைய செருக்கு ஆணவத்தால் மட்டுமல்ல கல்லியினாலும், பணத்தினாலும் ஜம்புல வேட்கையினாலும் ஏற்படுகின்றது. இச்செருக்கை வேருடன் களைய வேண்டுமானால் செத்தவரைப் போலத்திரிய வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகின்றார் பட்டினத்தடிகள்.

விச்ச தின்றியே விளைவு செய்குவாய்
விண்ணும் மண்ணக முழுதும் யாவையும்
வைச்ச வாங்குவாய் வஞ்சகப்பெரும்
புலைய னேனையுன் கோயில் வாயிலிற்
பிச்ச னாக்கினாய் பெரிய வன்பருக்
குரிய னாக்கினாய் தாம்வ ஸாத்ததோர்
நச்ச மாமர மாயி னுங்கொலார்
நானும் அங்குனே யுடைய நாதனே.

வஞ்சகம் நிறைந்த கடையவனேனை வலிந்து ஆண்ட எம் பெருமானே! என்னைச் சிவனியார்க்கெலாம் உரியவனாக்கினாய். நான் நச்ச மாமரத்திற்குச் சமமானவன் தான். தன் பிள்ளைபோல வளர்த்த நச்சுக்கமரத்தை யாரும் வெட்டுவதில்லை. அதுபோல நீயும் என்னை வலியவந்து ஆண்டாய்; பிள்ளைபோல வளர்த்தாய்; கொல்ல மாட்டாயல்லவா? என நெஞ்சம் நெக்குருக வேண்டு கின்றார் மணிவாசகப் பெருமான்.

31

‘விச்சையன்’

சச்சைய னேமிக்க தண்புளல் விண்கால் நிலநெருப்பாம்
விச்சைய னேவிட் டிடுதிகண் டாய்வெளி யாய்க்கரியாய்
பச்சைய னேசெய்ய மேனிய னேயொண் படவாவக்
கச்சைய னேகடந் தாய்தடந் தாள அடற்காரியே.

அனைத்துலகும் இயங்கி உயிர்வாழ அடிப்படையாயுள்ள
மெய்ப்பொருளே! ஜம்புதங்களாகவும் காணப்படுவனே! வியப்புக்கு
உரியவனே! பலவர்னாங்களிலும் தோற்றமளிப்பவனே! பாம்பைக்
கச்சையாக இடையிற் கட்டியிருப்பவனே! பெரிய கால்களை
உடைய வலிய யானையைக் கொன்றவனே! நிலையற்ற
இவ்வுலகில் என்னை வாழவைத்துப் பெரிதும் துன்பப்படுத்தாதே.

நானார் என்னுள்ள மார்ஞானங் களார் என்னை யார் அறிவார்
வானோர் பிரான் என்னை யான்டிலனேல் மதிமயங்கி
ஊனாருடை தலையிலுண் பலிதே ரம்பலவன்
கேனார் கமலமே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ.

“தேவாதி தேவனாகிய எம்பெருமான் என்னை ஆட்கொள்ளாது
விட்டிருப்பானாகில் எனக்கு ஒரு மதிப்போ அல்லது கெளரவமோ
இல்லை. என்னை மதிக்கும்படி புத்திகூறுவார் யாருமில்லை. மாமிசம்
பொருந்திய பிரம்ம கபாலத்தில் பிச்சை யேந்தி உண்கின்ற
எம்பெருமானது அமிர்த வடிவத்தைக் கோத்தும்பீ நீ ஊதிப்
பாடுவாயாக” என மணிவாசகப் பெருமான் வீணே பாடியுழலும்
மானிடர்க்குக் கூறுவதுபோல அரச வண்டிந்துகுக் கூறுகின்றார்.

விச்சையன் என்றால் விந்தைக்குரியவன் என்பது பொருள்.
எம்பெருமான் தனது அன்பர்களைத் தடுத்தாள விந்தை,
விந்தையான வடிவங்கள் கொண்டார் என்பதைத் திருவிளையாடற்
புராணமூலம் அறிகின்றோம்.-

வளைந்தது வில்லு விளைந்தது பூசல்
உளைந்தன முப்புர முந்தீபற
வொருங்குடன் வெந்தவா றுந்தீபற.

ஆட்டின் தலையை விதிக்குத் தலையாகக்
சூட்டிய வாபாடி யுந்தீபற
கொங்கை குலுங்கநின் றுந்தீபற.

பாலக னார்க்கன்று பாற்கட லீந்திட்ட
கோலச் சடையற்கே யுந்தீபற
குமரன்றன் தாதைக்கே யுந்தீபற.

இவ்விதம் எம்பெருமானின் அருட்செயல்களை வியந்து போற்றிய
மணிவாசகப் பெருமான்

வானாகி மண்ணாகி வளியாகி யொளியாகி
யூனாகி யுயிராகி யுண்மையுமாய் இன்மையுமாய்
கோனாகி யானெனதென் றவரவரைக் கூத்தாட்டு
வானாகி நின்றாயை என்சொல்லி வாழ்த்துவனே

என்றும் போற்றுகின்றார்.

மண்ணும் நீ விண்ணும் நீ மதிகடல் ஏழும் நீ
கண்ணும் நீ கண்ணுளோடும் பாவைநீ
நண்ணு நீர்மை பாதம் நின்ற பாதம்
நண்ணுமா றருளிடவே.

- சிவபாக்கிய சித்தர்

மிகவும் பழைய கால மக்கள் கடவுள் நம்பிக்கையில்
மிகுந்தவர்களாகக் காணப்பட்டார்கள். அதனால் அவர்கள்
இயற்கைத் தெய்வங்களை வணங்கினார்கள். இயற்கைக்குப் பயந்து
பணிந்து மிகவும் அவதானமாக நடந்தார்கள்.

மண்ணைப் பூமாதேவியென்று வணங்கினார்கள். பூமா
தேவிக்குப் பாரமாக நடக்கக் கூடாதென்று நினைத்தமையால்
பாவமான செயல் எதையும் செய்யத் தயங்கினார்கள். பொதுவாகப்
பெண்கள் பூமியில் நடக்கும்போதும் பொருட்களை வைக்கும்போதும்
ஒலியெழுப்பாது நடந்தனர்.

காலப்போக்கில் இயற்கைத் தெய்வங்கட்கும் மேலான ஒரு

பொருள் இருப்பதைத் தமது அனுபவத்திற் கண்டு அதற்குக் கட்டுப்பட்டு நடந்தனர். இதனால் தீயசக்திகள் நாட்டையும் வீட்டையும் அனுகவிடாது தெய்வ சக்தி காப்பாற்றி வந்தது.

இன்று விஞ்ஞானப் பொறியிற் காணுகின்ற அரிய சக்திகளை அன்றைய மக்கள் இறைவழிபாட்டின் மூலம் பெற்றனர். இறைவனை முழுமனதுடன் போற்றிய முனிவர்கள் காண்பதெல்லாம் சிவமாகவும் சக்தியாகவும் கண்டனர். கல்லைக் கற்கண்டாக்கினார்கள். தன்னீரின் மேல் நடந்தார்கள். ஆகாயத்தில் பறந்தார்கள். விண்ணுலகமெங்கும் திரிந்தார்கள்.

எனவே எம்பெருமானின் திருவருள் மக்களைத் தெய்வமாக்கி வந்தது. பூரண நம்பிக்கையினால் தாம்பெற்ற பேரினப் நிலைகளை மக்கள் பெற நூல்களை ஏணிப்படிகளாகவும் அன்றயை முனிவர்கள் வைத்தனர்.

நவநாகரிக வாழ்வும் விஞ்ஞான விந்தைகளும் மனிதனின் கண்ணை மறைத்தமையால் இன்று தெய்வ சாநித்தியத்தை அடைவது அருமையாகிவிட்டது. கேவலம் ஓர் சிறு புழுவிற்கு இருக்கின்ற சக்தி விஞ்ஞானப் பொறிக்கு இல்லையென்பதை மனிதன் சிந்தித்தால் இறையுணர்விற்குக் கட்டுப்பட்டு நடப்பான்.

உலகில் முன்று பங்கும் நீர், ஒருபங்கு நிலம். ஆனால் வானளாவ எழுந்து சினந்து வருகின்ற அலை கரையை அண்மித்ததும் தாயை அணைக்கும் சேயாகி நிலமகளை முத்தமிட்டுச் செல்கின்ற அரிய செயல்கூட இறைவனின் அன்பு ஆணையாகும்.

கண்ணநீர் பாலென் றிப்பி
கூடர் வெள்ளி யென்று கானல்
உண்ணுநீர் நதியென் றாடி
மணியென்றே உணர்வார் போல
அண்ணலே இணையி லத்த
நினையொழித் தமரர் தம்மை
மண்ணவர் மருளாங் கீசர்
என்மதித் தேத்து வாரே.

- சிவானந்தலகரி

‘தொடற்காரியவன்’

அடற்கரி போலைம் புலன்களுக்
 கஞ்சி யழிந்தவென்னென
 விடற்கரி யாய்விட் டிடுதிகண்
 டாய்விழுந் தொண்டர்க்கல்லால்
 தொடற்கரி யாய்சுடர் மாமணி
 யேசுடு தீச்சுழலக்
 கடற்கரி தாயெழு நஞ்சமு
 தாக்குங் கறைக்கண்டனே.

மேலான தொண்டற் கல்லாது மற்றவர்களால் காணப்பதற்காரிய எம்பெருமானே! ஞானஜோதிப் பிழம்பாகக் காணப்படுவனே! வடவாழுக்கின்யையே நிலைதடுமாறச் செய்து, கடலின் கண் எழுந்த நஞ்சை அமுதமாய் ஏற்ற நீலகண்டனே! வலிய யானைகள் போன்ற ஜம் புலன் களுக் கஞ்சி மனந் தடு மாற்றத் துடன் இருக்கின்றேன். உனக்கு வேற்றாளாய்ப் பிரிந்திருக்க இயலாத என்னைக் கைவிட்டுவிடாதே.

மனதாலும், வாக்காலும், வேறு எவற்றாலும் அடைய முடியாதவன் எம்பெருமான். தேவர்களாலும் மூவர்களாலும் அறிதற்காரியவன் எம்பெருமான். அத்தகைய எம்பெருமான் அடியவர்க்கு எனியவன் சிற்றும்பலவன் என்று அழைக்கப்படுகின்றார்.

“வேதங்கள் ஜயா வேனவோங்கி ஆழந்தகன்ற நுண்ணியன் எம் பெருமான்” அத்தகைய எம் பெருமானை அன்பினால் கட்டிவிடலாம்.

அன்பெனும் பிடியுள் அகப்படும் மலையே
 அன்பெனும் குடில்புகு மரசே
 அன்பெனும் வலைக்குட் படும்பரம் பொருளே
 அன்பெனும் காத்தமர் அமுதே
 அன்பெனும் கடத்துள் அடங்கிடும் கடலே
 அன்பெனும் உயரொளிர் அறிவே

அன்பெனும் அணுவுள் அமைந்த பேரோளியே
அன்புருவாம் பரமசிவனே.

- வடலூர் வள்ளலார்

பக்தி வலையில் அகப்படும் எம்பெருமான் பழங் குடில்களையே தனது கோயிலாகக் கொண்டவன். அன்பர்களின் நலனையே எப்போதும் நாடுபவன். சிவனடியார்களின் சிந்தையில் தேனாக இனிப்பவன். இதனாலேதான் சிவனடியார் பூசையை சைவமக்கள் என்றும் நிகழ்த்தி வருகின்றார்கள்.

நாரதமுனிவர் ஒருநாள் கண்ணபிரானிடம் சென்றார். கண்ணபிரான் ஏதோ ஒரு சிமிழைத் திறப்பதும் மூடுவதுமாக இருந்தார். இதனைக்கண்ட நாரதர் “சவாமி உங்களையும் விடப் பெரிய அரிய பொருளேதாவதும் இவ்வுலகில் உண்டோ? அப்படி இருக்கத் தாங்கள் இச்சிறிய சிமிழைத் திறப்பதும் மூடுவதுமாக இருக்கின்றீர்களே” என்றார்.

“என்னைவிட உயர்ந்த பொருள் ஒன்று இந்தச் சிமிழில் உண்டு. அதுதான் தொண்டர்களின் பாதத்தூளி” என்றார் கிருஷ்ணபகவான். இவ்வாறு பத்தர்கட்கு பெருமையை அளிப்பதில் அவர் எளிமையாகின்றார்.

ஒருமறை ஒரு பாகவதர் ஓர் பணக்காரன் வீட்டில் கோவிந்த சங்கீர்த்தனம் செய்து கொண்டிருந்தார். இதனைக் கேட்க ஏராளமான பக்தர்கள் கூடியிருந்தார்கள். இதுதான் நல்ல தருணமென்று திருடுவதற்குத் திருடனும் அங்கு வந்திருந்தான். ஆனால் திருடனின் கண்களுக்குத் திருடுவதற்குரிய எப்பொருளும் கிடைக்காமற் கண்ணபிரான் செய்துவிட்டான்.

பாகவதர் என்னதான் சொல்கின்றார் என்று அக்கொள்ளைக்காரன் உன்னிப்பாகக் கேட்டான். பலராமனும் கண்ணபிரானும் விலைமதிப்பிட முடியாத நவரத்தின நகைகளை அணிந்துகொண்டு ஆயர்பாடிச் சிறுவருடன் ஆவினங்களை மேய்க்கச் செல்லும் காட்சியை அப்பாகவதர் வர்ணித்துக் கொண்டிருந்தார். கொள்ளைக் காரனுக்கு ஒரே ஆனந்தம். பல நாளைக்கும் கொள்ளையடித்துத் தேடமுடியாத இப்பொருட்களை இச்சிறுவர்களிடம் ஒரே நாளிற்

பிடுங்கிவிடலாம் என்று நம்பினான். பாகவதர் சொல்வது கதை. ஆனால் இதனை உண்மைச் சம்பவமென அப்போதைக் கொள்ளைக் காரன் நினைத்தான். எப்படியும் பாகவதரிடம் கத்தியைக் காட்டி உண்மையை அறிய வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தோடு பிரசங்கம் முடியும்வரையும் காத்திருந்தான்.

பிரசங்கம் முடிந்துவிட்டது. கோவிந்தனுக்குப் பூசை ஆராதனை நடந்தது. பின்னர் எல்லாருக்கும் பிரசாதம் வழங்கினர். பாகவதருக்குச் சிறுபொருளும் அன்பளிப்புச் செய்யப்பட்டது. எல்லோரும் தத்தம் வீடுநோக்கிப் புறப்பட்டனர். பாகவதரும் தனது முடிச்சு மூட்டையுடன் புறப்பட்டார்.

பாகவதரின் பின்னே பதுங்கிப் பதுங்கிக் கொள்ளைக்காரனும் வந்தான். ஓர் இடத்தில் வந்ததும், 'ஏ பாகவதரே நீ பிரசங்கத்தில் கூறிய சிறுவர்களின் அடையாளங்களை இன்னும் தெளிவாகக் கூறு. அவர்களை எங்கே மடக்கலாம் என்றும் கூறிவிடு. நான் கொள்ளையடிக்கும் நகைகளில் உனக்கும் பங்கு தருவேன். கூறாவிட்டால் இதோ பார் கத்தி' என்று கூரிய பளபளக்கும் கத்தியைக் காட்டினான்.

பாகவதர் முதலில் நடுங்கினார். பின்னர் கொள்ளையனின் பேதைமைக்கு இரங்கி அவனைத் தன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றார். கொண்டு போனவற்றை அப்படியே வைத்துவிட்டுக் கிருஷ்ணனின் லீலைகள் என்னும் நாலையெடுத்துப் பலராமனின் வர்ணனை, கிருஷ்ணனின் வர்ணனைகளை மிகவும் தெளிவாக வாசித்தார். கொள்ளைக்காரன் அவர்களின் அழகைக் கற்பனையிற் கண்டு மகிழ்ந்தான்.

பாகவதர் வாசித்த குறிப்பின் படியே வடக்கே சென்றான். ஒரு புதர், பக்கத்தில் புன்னை மரம் அருகே கண்ணன் பலராமன் என்ற கற் பனையுடன் நின்றான். என்ன ஆச் சரியம் வைரநகைகளுடன் கிருஷ்ணன் காட்சி தந்தான். கொள்ளைக்காரன் கண்ணனுடன் பேசி நகைகளை அபகரித்தான்.

தான் எடுத்த ஒப்பந்தத்தின்படி பாகவதர் வீட்டுக்குச் சென்று ஒரு பங்கு நகைளைப் பாகவதருக்குக் கொடுத்தான். பாகவதர்

தன் கண்களையே நம்பவில்லை. புத்தகத்தில் காணப்படும் வெறும் கற்பனை உண்மைச் சம்பவமாக வருவதற்குக் கொள்ளைக்காரனின் நம்பிக்கை என்பதை உணர்ந்த பாகவதர் கொள்ளைக்காரனுடன் காட்டுக்கு வந்தார். கொள்ளைக்காரனுக்குத் தெரிந்த கண்ணன் பாகவதரின் கண்களுக்குப் புலப்படவில்லை. பாகவதருக்காகக் கொள்ளைக்காரன் கண்ணபிரானைப் பலமுறை வேண்டினான். தனது கைகளைப் பாகவதரின் கைகளோடு சேர்த்துக் கொண்டான். இதன்பின்னரே கண்ணபிரானின் காட்சி பாகவதருக்குக் கிடைத்தது எனக் கிருஷ்ண லீலையில் வருகிறது.

கொள்ளைக்காரன், வரலாற்றை உண்மைச் சம்பவமென்று நம்பினான். பாகவதர் நூல் வரலாறு என நம்பினார். இதனால் பாகவதரால் எளிதில் கண்ணனைக் காணமுடியவில்லை. எனவே பக்தர் கட்கு இறைவன் எனியவன் என்பதை இக்கதை தெளிவாக்குகின்றது.

தந்ததுன் தன்னைக் கொண்டதென் தன்னைச்
சங்கரா யார்கொலோ சதுரர்
அந்தமொன் றில்லா ஆனந்தம் பெற்றேன்
யாதுநீ பெற்ற தொன்றென்பால்
சிந்தையே கோயில் கொண்ட எம்பெருமான்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
யெந்தையே யீசா வுடலிடங் கொண்டாய்
யானிதற் கிலனோர் கைமாறே.

- திருவாசகம்

‘களையாய் குதுகுதுப்பே’

கண்டது செய்து கருணைமட்
 டுப்பரு கிக்களித்து
 யிண்டுகின் ரேனை விடுதிகண்
 டாய்நின் விரைமலர்த்தாள்
 பண்டுதந் தாற்போற் பணித்துப்
 பணிசெயற் சூவித்தென்னைக்
 கொண்டெனைந் தாய்களை யாய்களை
 யாய குதுகுதுப்பே.

“ஏந்தையே உனது அருளாகிய தேனைப்பருகி அகங்காரம் அடைந்து மனதில் தோன்றிய வாறெல்லாம் மதம்பிடித்துத் திரிகின்ற என்னைக் கைவிடவேண்டாம். மனம் நிறைந்த உனது மலர்த்தாளை முன்பு கொடுத்தருளியது போன்று இப்பொழுதும் கொடுத்தருள்வாயாக! உனது திருத்தொண்டு செய்ய அழைத்து உனக்கே ஆளாக்கிக் கொள்வாய். என்பால் வெறுக்குந் தன்மையுள்ள குதுகுதுப்பை நீக்கியருள வேண்டும்” என்று மணிவாசகப் பெருமான் எம்பெருமானை விந்யமாக வேண்டுகின்றார்.

எனவே இறைவன் விரும்பும் மகிழ்ச்சி இறைவன் வெறுக்கும் மகிழ்ச்சியென இரண்டுவகையுண்டென மணிவாசகப் பெருமானின் வாசகம் வகுத்துக் காட்டுகின்றது.

ஆனால் இறைவன் விரும்புகின்ற மகிழ்ச்சியை எல்லாரும் நாடுவதில்லை. அதனை அருளாளர்களும் பெரியவர்களும் மட்டுமே நாடுகின்றார்கள். இறைவனால் வெறுக்கும் மகிழ்ச்சியைப் பாமர மக்கள் மட்டுமல்ல படித்துவிட்டோம் என்று என்னும் அறிவற்றவர்களும் விரும்புகின்றார்கள்.

தெய்வீக வாழ்வினால் ஏற்படுகின்ற மகிழ்ச்சி இறைவனால் விரும்பப்படுகின்ற மகிழ்ச்சியாகும். உலகபோக வாழ்வைப் பெருக்கி நல்ல உள்ளங்கள் வருந்த, வெதும்ப வாழ்கின்ற வாழ்வின் மகிழ்ச்சியை இறைவன் வெறுக்கின்றான்.

“கணவன், மகன், உடல் இவையெல்லாம் மாயையே. அவை மாயையால் ஏற்பட்ட பந்தங்களே. அவற்றினின்றும் உன்னை விடுவித்துக் கொண்டாலன்றி நீ விடுதலை அடையமாட்டாய். இவ்வுடலின் மீதுள்ள பற்றும் இவ்வுடலையும் அதனுள்ள ஆன்மாவையும் ஒன்றெனக் கருதும் மனப்பாங்கும் மறைய வேண்டும். குழந்தாய் இவ்வுடல் எனப்படுவது எரிந்தபின் மூன்று இறாத்தல் சாம்பலேயன்றி வேறால். பின் அதைப்பற்றி ஏன் அவ்வளவு ஆடம்பரம். உடல் எவ்வளவு பெரியதாக இருந்த போதிலும் அதன் முடிவு மூன்று இறாத்தல் சாம்பலேதான்” என உடலை அலங்கரிப்பதில் வீண் பொழுதைக் கழிக்கும் பெண்களுக்கு உடல் நிலையாமை பற்றி இவ்வாறு சாரதாமணி அன்னையார் அருளியுள்ளார்.

ஒருவரைச் சாதுவாகும்படி தூண்டியதாகத் தூய அன்னை சாரதாமணி தேவியாரைக் குற்றும் சாட்டி “மணம் புரிந்து கொண்டு இல்வாழ்க்கையிலீடுபடுதலும் ஒருவரை மாதர்கோட்பாடே” என்று கூறிய ஒரு பெண்மணியை நோக்கித் தூய அன்னையார் பின்வருமாறு கூறினார்:

“பெண்ணே! நான் சொல்வதைக் கேள். இவர்களொல்லாம் தெய்வீகக் குழந்தைகள். முகரப்படாத மலர்களைப் போலத் தூய்மையான வாழ்வை அவர்கள் நடத்துபவர்கள். இதைவிட மேன்மையானதும் பேரானந்தமானதுமான இன்பத்தைத்தர எது உள்ளது. இம் மண்ணுலக வாழ்வு எத்தகைய இன்பத்தைத் தரும் என்பதை நீயே உணர்ந்திருக்கிறாய். இவ்வளவு நாட்களாக என்னிடம் கற்றது யாது? இகவாழ்வின் மீது அவ்வளவு பற்றான மகிழ்ச்சியா? ஏன் இந்த மிருகத்தனம். எவ்விதமான இன்பத்தை அதனின்றும் துய்கின்றாய். ஏதேனும் ஒரு தூய இலட்சிய வாழ்வைக் கருத உனக்கு இயலாதா? இப்போது நீ உன் கணவனுடன் சகோதர சகோதரி வாழ்வை நடத்த உன்னால் முடியாதா? கீழ்த்தரமான வாழ்வு வாழ இவ்வளவு இச்சையா? உலகத்தின் இன்ப துன்பமே எனது எலும்பை உருக்கி வருகிறது.”

பாவஞ் செய்யாதிரு மனமே - நாளைக்

கோபஞ் செய்தே யமன்

கொண்டோடிப் போவான்

பாவஞ் செய்யாதிரு மனமே.

நல்ல வழிகளை நாடு - எந்த
நானும் பரமனை நத்தியே தேடு
வல்லவர் கூட்டத்திற் கூடு
வள்ளலை நெஞ்சிலே வாழ்த்திக் கொண்டாடு.

நல்லா ரினக்கமும் நின்பூசை நேச ஞானமுமே
யல்லாது வேறுநிலை யுளதோ.

- பட்டினத்தார்

கானலை மாண்தீர் எனவே கண்டு செல்வம்போல்
காசினி வாழ்வினை மூடர் கண்டு களிப்பார்
மேனிலை கண்டார்கள் வீம்பு பேசிடார்
மெய்யன் பாதம்நாடு வாயென்று ஆடாய் பாம்பே.

- பாம்பாட்டிச் சித்தர்

ஒருநாள் திருப்பாற் கடலில் பரந்தாமன் பாம்பணையிற்
படுத்திருந்தார். பாம்பணையிற் பள்ளி கொண்ட பரந்தாமனின்
பாதங்களை வருடிக்கொண்டிருந்த பூமாதேவி “சவாமி தாங்கள்
யார்மீது மட்டற்ற அன்பு வைப்பீர்கள்” என்று கேட்டாள். “யார்
பூமாலை தொடுத்துப் பாமாலை பாடி என்னை மகிழ்விக்கின்
றார்களோ அவர்கள் மீது மட்டற்ற அன்பு கொள்வேன்” என்று
பரந்தாமன் பகர்ந்தான்.

இதனை அறிந்த பூமாதேவி வில்லி புத்தாரில் பெரியாழ்
வாருக்கு கோதை நாச்சியராகப் பிறந்தாள். பரந்தாமனுக்குப்
பூமாலை துளசி மாலை தொடுத்துப் பாமாலை பாடி எல்லோரும்
காணப் பரந்தாமனையே வரித்த நிகழ்ச்சி நாலாயிரத் திவ்வியப்
பிரபந்தத்திற் காணப்படுகின்றது.

**‘வாழைப் பழத்தின் மனம்
கனிவித் தாண்டருள்’**

குதுகுதுப் பின்றிநின் ரென்குறிப்
 பேசெய்து நின்குறிப்பில்
 விதுவிதுப் பேனை விடுதிகண்
 டாய்விரை யார்ந்தினிய
 மதுமதுப் போன்றெனை வாழைப்
 பழத்தின் மனங் கனிவித்
 தெதிர்வதெப் போது பயில்விக்
 கயிலைப் பரம்பரனே.

திருக்கையிலாய மலையின் கண் வீற்றிருக்கின்ற எம்
 பெருமானே எல்லார்க்கும் மேலானவனே! உன்னைச் சார்ந்திருப்
 பதில் ஆவலின்றி என்மனதில் தோன்றியதை நான் செய்கின்றேன்.
 இத்தகைய முரண்பாடுடைய என்னை நீ கைவிட்டு விடாதே.
 தெளிந்த தேன் போன்றும், நன்றாகக் கனிந்த வாழைப்பழம்
 போன்றும் என்னை நீ பக்குவப்படுத்துவது எப்போது?

கர்மேந்திரியங்களை அடக்கி இந்திரிய போகங்களை
 அல்லது சுகங்களை மனதால் எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் மூடன்
 பொய்யொழுக்கம் உடையவன் என்று கூறப்படுகின்றான் என்பது
 பகவத்கீதை.

புறத்தே சிவவேடம், பேச்சில் சிவபுராணம், அகத்தில்
 பாவத்தொழில், செயலில் ஏமாற்றம் இவைகளைக் கருத்திற்
 கொண்டவர்களுக்குப் பகவான் இவ்வாறு பகர்ந்துள்ளார்.

வாழைப்பழம் காயாக இருக்கும்போது கயருகின்றது.
 பழமாகியதும் இனிமை தருகின்றது. வாழைப்பழம் போன்று
 எனது மனமும் இறைபக்தியில் கனிய வேண்டுமென்பதை
 “வாழைப்பழத்தின் மனங்கனிவித்து” என்று கூறுகின்றார் மணிவாசகப்
 பெருமான். “காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி” என திருஞான
 சம்பந்த மூர்த்தி நாயனாரும் பக்தர்களின் பக்குவ நிலையை

இவ்வாறு அருளுகின்றார்.

மனம் பக்குவமடையும் நிலையை முன்று பிரிவுகளில் அனுபவ மூலமாக அறிந்து கொள்ளலாம்.

தேங்காய், வாழைப்பழம், திராட்சைப்பழம் ஆகியவற்றுடன் பக்கதிநிலையை ஒப்பிடலாம். தேங்காய்ப் பால் மிகமிக இனிமையானது. எனினும் இதனை இலகுவில் பெற்று விடமுடியுமா? இல்லை. தேங்காய் மட்டையை வலிந்து உரிக்க வேண்டும். கடினமான சிரட்டை ஒட்டை உடைக்க வேண்டும். பின்னர் துருவ வேண்டும். அதன் பின்னரே பாலைப் பிழிந்து எடுக்க வேண்டும். மென்மையானதும் சுவையானதுமான இப்பாலைப் பெறப்பட்ட சிரமம் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. இதுபோல ஆணவ மூர்க்கம் கொண்டவர்களும் செயற்பட வேண்டும். தீய குணங்கள் தீயசெயல்களாகியவை நீங்க இறைதொண்டு புரிதல் வேண்டும். மக்கட்குச் சேவை செய்தல் வேண்டும்.

மெய்மையாம் உழைவச் செய்து
விருப்பெனும் வித்தை வித்திப்
பொய்மையாம் களையை வாங்கி
பொறையெனும் நீரைப் பாய்ச்சித்
தம்மையும் நோக்கிக் கண்டு
தகவெனும் வேலியிட்டுச்
செம்மையுள் நிற்பாராகில்
சிவகதி விளையுமன்றே.

- அப்பர் தேவாரம்

வாழைப்பழம் மிகவும் சுவையானது. இதனை உண்பதற்குத் தோலை மட்டும் உரித்தாலே போதுமானது. இத்தகைய பக்தியுடையவர்களை உலகிற் காண்பது அரிது. பூர்வ புண்ணிய வசத்தால் இந்நிலை ஒருசிலருக் குண்டாகின்றது.

திராட்சைப்பழம் உண்பதற்கு எந்தவித சிரமமும் இல்லை. அப்படியே வாயிற் போடுவது. இத்தகைய பக்திமான்களும் பூர்வீக புண்ணியத்தால் தோன்றி தமக்கும் நாட்டிற்கும் நன்மை செய்துள்ளார்கள்.

சிந்தனைநின் தனக்காக்கி நூயி னேன்தன்
 கண்ணினைநின் திருப்பாதப் போதுக் காக்கி
 வந்தனையும் அம்மலர்க்கே யாக்கி வாக்குன்
 மணிவார்த்தைக் காக்கியை புலன்களார
 வந்தனையாட் கொண்டுள்ளே புகுந்த விச்சை
 மாலமுதப் பெருங்கடலே மலையே யுன்னைத்
 தந்தனைசெந் தாமரைக்கா டனைய மேனித்
 தனிச்சுட்டேரே யிரண்டுமிலித் தனிய னேற்கே.

என மணிவாசகப் பெருமான் எம்பெருமானின் கருணையை இவ்வாறு வியந்து பாடுகின்றார்.

அன்பையும் விளைவித் தருட்பே ரொளியால்
 இன்பையும் நிறைவித் தென்னையும் நின்னையும்
 ஒருரு வாக்கியா னுன்னிய படியெலாஞ்
 சீருநச் செய்துயிர் திறம் பெற வழியா
 அருளாமு தளித்தனை யருணிலை யேற்றினை
 அருளாறி வித்தனை அருட்பெருஞ் சோதி.

- வடலூர் வள்ளலார்

35

‘என் படிறுகண்டு விட்டுவிடாதே’

பரம்பர னேறின் பழவடி
 யாரொடும் என்படிறு
 விரும்பர னேவிட் டிடுதிகண்
 டாய்மென் முயற்கறையின்
 அரும்பர நேர்வைத் தணிந்தாய்
 பிறவியை வாயரவம்
 பொரும் பெருமான் வினையேன்
 மனமஞ்சிப் பொதும்புறவே.

ஓன்றோடு ஓன்று இணங்காத வைகளும், வேறுபட்டவை களுமான சந்திரனும் சர்ப்பமும் உன்னிடம் சமபதவி பெற்று

உன்னை அழகு செய்கின்றன. எல்லாவற்றிற்கும் மேலானவனே அங்ஙனம் உனது அடியவர்களோடு பொய்யொழுக்கமுடைய என்னைச் சமனாக வைத்த நீ என்னைக் கைவிட்டுவிடாதே. இப்பிறவியானது ஜந்துதலை நாகத்திற்கு ஒப்ப ஐம்பொறிக்களின் வாயிலாக என்னைப் பயமறுத்துகின்றது. பாம்புக்குப் பயந்து எலியானது பொந்தில் பதுங்குவது போன்று கர்ம வடிவமாகிய என்மனம் ஐம்பொறி நாகத்தோடு சண்டையிட அஞ்சி உள்முக நோக்கு என்னும் பொந்தில் பதுங்கி விடுகின்றது.

ஒரு ஊரில் சோமகாந்தன் என்ற அந்தணன் ஒருவன் இருந்தான். ஆனால் இவனிடம் அந்தணர்களுக்குரிய ஒழுக்க மிருக்கவில்லை. மாறான ஒழுக்கத்தில் ஈடுபட்டு மனைவியையும் துன்புறுத்தி வந்தான். நிறையப் பொருள் இருந்தும் அவற்றைத் தீயவழியில் செலவழித்து வந்தான். மனைவி எத்னையோ புத்திசொன்னாலும் அவளின் புத்திமதிக்கு அடிகொடுத்தான். பெற்றோரையும் அவமதித்து வந்தான்.

சிலகாலம் செல்லப் பெற்றோர் இறந்தனர். பொருஞும் செலவழிந்துவிட்டது. ஒருநாள் வாழ்க்கைக்கே பெரிதும் திண்டாடனான். மனைவியும் மகனும் சோமகாந்தனை விட்டுப் பிரிந்தனர். பாவம் சோமகாந்தன் தனித்திருந்து வாழமுடியாது காட்டிற்குச் சென்று கொள்ளையர் கூட்டத்துடன் சேர்ந்து வழிப் போக்கரைத் துன்புறுத்தியும் கொலை செய்தும் கொள்ளையடித்தும் பெரும் பொருள் சம்பாதித்தான்.

ஒருநாள் சோமகாந்தன் வாழ்ந்த காட்டுவழியே ஓர் பிராமணனும் அவனுடைய கர்ப்பினிப் பெண்ணும் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். கொலைப் பாதகனாகிய சோமகாந்தன் அவர்களைக் கண்டு விட்டான். கொலை செய்வதற்காக நெருங்கினான்.

“ஐயா எங்களைக் கொல்ல வேண்டாம். எங்களின் உடைமை முழுவதையும் தருகிறோம். முன் ஒரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்தேன். சந்ததி இல்லாமலே அவள் இறந்து விட்டாள். ஓர் சந்ததிக்காக இரண்டாந்தாரமாக இவளைத் திருமணம் செய்தேன். இப்போது இவள் கர்ப்பினி. ஆகையால் எங்களைக் கொல்ல

வேண்டாம் என்று அப்பிராமணன் கொலைஞனை மன்றாடினான், கெஞ்சினான். இரக்கமே சிறிதும் இல்லாத அப்பாதகன் அவ்வேழைப் பிராமணனையும் கர்ப்பினிப் பெண்ணையும் கொலைசெய்து, அவர்களின் பொருட்களையும் அபகரித்துக் கொண்டான். உடனே அவனுக்குப் பிரமகத்தி தோஷமும் தொழுநோயும் பீடித்துக் கொண்டன.

நோயினாலும் பிரமகத்தி தோஷத்தினாலும் சோமகாந்தன் வருந்தினான். தனது மனைவியையும் மகனையும் தன்னிடம் வரும்படியும் தனக்குச் சேவை செய்யும்படியும் வருந்தி வருந்திக் கேட்டான். அவர்கள் சோமகாந்தனை அனுக மறுத்தனர்.

அவ்வழியால் வந்த பெரியார் ஒருவர் பொருட்களைத் தானதரும் செய்யும்படி புத்திமதி கூறினார். பாவவழியால் வந்த பொருட்களைத் தானமாக ஏங்க எவரும் சம்மதிக்கவில்லை. பின்னர் வேறோர் பெரியாரின் பணிப்பின்படி அக்காட்டில் இருந்த பழைய பிள்ளையார் கோயிலைப் புதுப்பித்துத் திருப்பணி செய்தான் சோமகாந்தன். எனினும் அவன் செய்த பாவமும் தீய ஒழுக்கமும் மறுபிறவியிலும் தொடர்ந்து அவனை வருத்தியது. பின்னர் பிள்ளையார் சதுர்த்தி விரதமிருந்து பாவமும் பழியும் அவனுக்கு நீங்கியபதெனப் பிள்ளையார் பூராணத்திற் காணப்படுகின்றது. எனவே தீயவொழுக்கம் என்றும் தீமையே விளைவிக்கும். தீயசிந்தனை, தீயசெயல், தீயபழக்கவழக்கம் ஆகியன ஓர் சமூகத்தின் துரோகிகள். எனவேதான் ஒரு சமூகம் முன்னேற அக்கால மக்கள் தவமிருந்து நல்லதனையரை அளித்ததுடன் நற்பழக்க வழக்கமும் பழக்கக்கூடிய குருகுல வாசத்தாவனங்களையும் நிறுவினர்.

‘இளமையிற் கல்வி சிலையில் எழுத்து’, ‘தொட்டிலிற் பழக்கம் சுடுகாடுமட்டும்’ என்றாற்போல மிகவும் சிறிய வயதிலே தமது குழந்தைகளை குருகுல நிலையங்களிற் சேர்த்துப் பன்னிரண்டு வருடம் அங்கு கல்விபயில் வைத்தனர்.

பாண்டவர், இராமர் முதலியோர் குருகுலக் கல்வியைப் பயின்றதாகப் பாரதம் இராமாயணம் ஆகியவற்றிற் காண்கின்றோம்.

பிள்ளைகள் வளருகின்ற குழந்தைக்கேற்ப அவர்களின் குணங்களும், பழக்கவழக்கங்களும் ஏற்படுகின்றது. மேலே இருந்து விழுகின்ற தண்ணீர் செம்மண்ணிலத்தில் விழுந்தால் செந்தியாகக் காணப்படுகின்றது. கடலில் விழுந்தால் உப்பாகக் கரிக்கின்றது. நல்ல நிலத்தில் விழுந்தால் நற்பயனைத் தருகின்றன. அதுபோல குழந்தைகளும் பழக்கவழக்கங்களை மாற்றி அமைக்கின்றன.

ஒரு கள்வன் திருடுவதற்காக அரசனின் அரண்மனைக்குச் சென்றிருந்தான். அப்போது அரசன் தனது மந்திரியாரை அழைத்து ஊரின் புறத்தேயுள்ள மரத்தின்கீழ் தவம்செய்கின்ற சந்தியாசி ஒருவனுக்குத் தனது மகளைக் கண்ணிகாதானம் செய்து கொடுக்கும்படி கட்டளையிட்டான்.

பெரும்பொருளை அடைய விரும்பிய கள்வன் கபடமாகச் சந்தியாசி வேடந்தாங்கி ஊரின்புறத்தே இருந்த மரத்தின் கீழிருந்த சந்தியாசிகளில் ஒருவனாகத் தானும் இருந்தான்.

மந்திரியார்கள் அங்குவந்து, கண்மூடித் தியானத்திலிருந்த ஒவ்வோர் சந்தியாசியையும் அரசனின் மகளைக் கண்ணிகாதானமாக ஏற்கும்படி அவர்களின் பாதங்களில் வீழ்ந்து கெஞ்சினார்கள். யாரும் அரசனின் மகளை ஏற்றுக்கொள்ள முன்வரவில்லை. கடைசியாகக் கபட சந்தியாசியையும் அரசனின் மகளைக் கண்ணிகாதானம் ஏற்கும்படி மன்றாடினார்கள். ஆனால் கபடசந்தியாசி அக்கணமே மனம்மாறி அரசனின் மகளைக் கண்ணிகாதானம் ஏற்க மறுத்துவிட்டான். கபட வேடத்திற்கே இத்தனை மரியாதையென்றால் உண்மையான வேடமென்றால் சொல்லவா வேண்டும். ஆண்டவனே வந்து உறவாடுவான் என நம்பி உண்மைச் சந்தியாசியாகி விட்டானெனச் சுவாமி விவேகானந்தரின் பிரசங்கக் கட்டுரை கூறுகின்றது.

நாடகத்தா லுண்ணடியார் போல்நடித்து நான்நடுவே
வீடகத்தே புகுந்திடுவான் மிகப்பெரிதும் விரைகின்றேன்
ஆடகச்சீர் மணிக்குன்றே யிடையறா அன்புனக்கென்
ஊடகத்தே நின்றுருகத் தந்தருள் எம்முடையானே.

என மணிவாசகப் பெருமான் இறைவனை வேண்டுகின்றார்.

36

'புலன் தீக்கதுவ வெதும்புறு வேணை விடுதி'

பொதும்புறு தீப்போற் புகைந்தெரி
 யப்புலன் தீக்கதுவ
 வெதும்புறு வேணை விடுதிகண்
 டாய்விரை யார்நறவந்
 ததும்புமந் தாரத்திற் றாரம்
 பயின்றுமந்தம் முரல்வண்
 டதும்புங் கொழுந்தே னவிர்ச்சடை
 வானத் துடலரைசே.

சிதாகாசத்தில் திகழும் பேராற்றல் படைத்த அரசே! பிரகாசிக்கின்ற உனது சடாமுடியில் மந்தாரமலின் செழுந்தேன் நறுமணத்தோடு சுரக்கின்றது. ஆதலால் அப்புவில் தேனுண்ண வரும் வண்டுகள் எடுத்தல், படுத்தல் இசைகளை உண்டாக்குகின்றன. வண்டுகள் உள்ளிடமிருந்து பெருவாழ்வு பெறுகையில் நானோ மரப்பொந்தில் தீப்பற்றி எரிவதுபோன்று உள்ளத்தினுள்ளே ஜம்பொறிகளினால் உண்டாக்கப்பட்ட ஆசையென்னும் காமத்தீயில் அகப்பட்டுத் துடிதுடிக்கின்றேன். அத்தகைய என்னை நீ காப்பாற்றி அருள வேண்டும்.

உள்ளம் கவர்ந் தெழுந்து ஓங்கு சினங்காத்துக்
 கொள்ளுங் குணமே குணமென்க - வெள்ளம்
 தடுத்த லரிதோ தடங்கரைதான் பேர்த்து
 விடுத்த லரிதோ விளம்பு.

- நன்னெறி

உள்ளத்தில் எழுகின்ற 'வெதும்பால்' விபரிக்க முடியாத தொன்றாகும். இவ்வெதும்பல் புலன்களின் ஆதிக்கத்தாலும் உடலபிமானத் தாலும் அகங்காரத் தாலும் உண்டாகின்ற உணர்ச்சியாகும். இதனை இலகுவில் தடுத்து நிறுத்துதல் முடியாத செயலாகும். ஆனால் இறைசம்பத்தினால் தடுத்து நிறுத்தலாம்.

சாத்வீக குணத்தைக் களஞ்சியமாகப் பெற்ற மணிவாசகப்

பெருமான் இராட்சத தாமச குணங்களால் ஏற்படுகின்ற ஆத்திரத்தின் ஆக்கிரமிப்பை மரம் எரிகின்றபோது மரப்பொந்தில் அகப்பட்ட மனிதன் உயிருடன் வாழ்முடியாதவாறு புலன்களால் வேகின்ற மனித உயிரும் பிழைப்பது அரிதாகின்றது என உவமிக்கின்றார்.

பச கன்று ஈனுகின்றது. மழை பெய்கின்றது. வீடு ஒழுகுகின்றது. சுவர் இடிந்து விழுகின்றது. மனைவி பிள்ளைப் பேறுக்காக அவதிப்படுகின்றாள். கடன்காரன் குறுக்கே வருகின்றாள். இத்தனையும் ஒருமனிதன் வாழ்வில் ஏற்படுகின்றபோது அவனுடைய துயரை அளவிடமுடியுமா?

எனவே இத்தகைய பேரிடர்களில் இருந்து விடுபடவேண்டு மாயின் மனதில் உறுதி வேண்டும். நித்தியமற்ற பொருளாசைகளை விடுவிக்க வேண்டுமாயின் நித்திய வஸ்துவாகிய இறைவனை இடையறாது சிந்திக்க வேண்டும் பிரார்த்திக்க வேண்டும்.

ஆன்றோர்கள் தாமரை இலைத் தண்ணீர் போன்று உலகில் வாழ்ந்தார்கள். இறைவனைச் சிந்தையில் இருத்தி அவனடியை வேண்டுதல் செய்யப் பயிற்சி பெற்று வந்தார்கள். பந்த பாசங்களாலும் உலக போகங்களாலும் கட்டுண்ணாது இருக்க ஒரேவழி இறைநாம ஜெபமாகும்.

இருபொழுது சந்திக்கும் நேரம் பிரம்ம முகூர்த்தமென்று அழைப்பார்கள். அதிகாலையிலும் மாலையிலும் இப்பிரம் முகூர்த்தம் நிகழும் காலமாகும். இந்நேரங்களில் நித்திய கருமங்களை முடித்து இறைவனை வேண்டுதல் செய்வது ஆன்றோர்களின் வழக்கம் மட்டுமல்ல சைவப்பண்புமாகும்.

இந்நேரங்களில் நித்திரை செய்தலும் அபத் தமான காரியங்களை நிகழ்த்துதலும் கூடாது. பாரதியார்கூட “காலை எழுந்ததும் படிப்பு, பின்பு கனிவு கொடுக்கும் நல்லபாட்டு, மாலைமுழுதும் விளையாட்டு என்று வழக்கப்படுத்திக் கொள்ளு பாப்பா” என்று கூறுகின்றார். இத்தகைய சாத்வீகப் பழக்க வழக்கங்கள் காலப் போக்கில் நிலையாமையுணர்த்தி அஞ்ஞானத்தை நீக்கி அறிவை வளர்க்கின்றன.

காலைநேரம் சாத்வீகத்தை வளர்க்கின்றது. இரவு முழுவதும்

தாமசகுணத்தில் தூங்கிவழிந்த மனிதனுக்குக் காலையில் எழுந்ததும் சாந்தகுணத்தை ஏற்படுத்துவதை அவரவர் நன்கு அனுபவமூலம் உணர்ந்து கொள்ள முடியும்.

அதிகாலை நேரத்தைச் சிலர் நித்திராதேவிக்குச் சொந்த மாக்கி அதன் சகத்தை அனுபவிப்பதில் இன்பந் துய்க்கின்றனர். உண்மையான அல்லது நிலையான இன்பசகமாக இது இருப்பதில்லை. முத்தவளின் சகவாசத்தைத் தந்து இளையவள் இலட்சமியின் சகவாசத்தைக் கெடுப்பது நித்திரையென்பதை உணர்ந்தால் அதிகாலை நித்திரைக்கு இடம் கொடுத்துப் பேரிடர்களைப் பெருக்கமாட்டார்களல்லவா?

37

‘சிறியேன் பிழைக்கு அஞ்சே வென்பாய்’

அரைசே யறியாச் சிறியேன்
 பிழைக்கு அஞ்ச வென்னின் அல்லால்
 விரைசேர் முடியாய் விடுதிகண்
 டாய்வென் ணாகைக் கருங்கண்
 திரைசேர் மடந்தை மணந்த
 திருப்பொற் பதப்புயங்கா
 வரைசேர்ந் தடர்ந்தென்ன வல்வினை
 தான்வந் தடர்வனவே.

உலக மாதாவாகிய உமாதேவியை எப்போதும் இடப் பாகத்தில் வைத்திருக்கும் இறைவனே! ஞானப்பிரகாசனே! இரண்டு மலைகள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து நெருங்குவதுபோல நல்வினையும், தீவினையும் சேர்ந்து என்னைத் துன்புத்துகின்றன. ஆதலால் அரசே! மனம்நிறைந்த விரிசடையை உடையவனே! எனது அறியாமையை நீக்கி ஆண்டருள்வாயாக!

பரமா! நின் பணியுமல்லாப் பயனும் இல்லாப்
 பவஞ்சமமேத பற்றியலை பாவியேனை
 உரியாய்! நின் உயரருளால் ஓம்பல் நன்றே
 ஒருவர்யார் எனையல்லால் உன்னால் ஆரும்

பரிசொரியர் உன்னைப்போல் யார் எனியார் தம்மைப் பாலிப்பார்! பணிமதியால் உலகம் முன்றில் பெருமான் யார் என்னைப் புரப்பார் பிரான்நீ யல்லால் பிஞ்ஞுகனே பசுபதியே பிரியேன் யானே.

எனச் சங்கராச்சாரியார் சிவானந்தலகரியில் எம்பெருமானை வேண்டிப் பாடுகின்றார்.

மன்மீது பிறந்த மனிதர்கள் மன்னின் வாசனையாலும் மாயையின் ஆதிக்கத்தாலும், பூர்வீகத் தொடர்பாலும் பிழைகளும் தவறுதல்களும் விடுதல் இயல்பு சிறியவர்களும் அறிவற்றவர்களும் அறியாதவிடுகின்ற தவறுதல்களுக்கும் பிழைகளுக்கும் இறைவனும் பெரியவர்களும் மன்னிப்பளிப்பார்கள். ஆனால் நன்கு கற்றவர்கள் ஆசை மிகுதியாலும், ஆட்சியின் காரணத்தாலும் சைவப் பண்பு களை நிராகரித்து விடுகின்ற தவறுகளையோ, பிழை களையோ, அல்லது குற்றங்களையோ இறைவன் மன்னிக்க மாட்டான்.

இறைவனுக்கு நைவேத்தியம் வைத்து வழிபடுகின்ற விதிகளை ஆலயங்களிலும் வீடுகளிலும் பொது இடங்களிலும் காண்கின்றோம். நைவேத்தியம் பாகஞ்செய்யும் பரிசாரகர்கள் தீட்சை பெற்றவர்களாக இருத்தல் வேண்டுமென்பது விதியாகும்.

இறைவனுக்கென்று செய்யும் நைவேத்திய விதி சரியாக, அமையாவிட்டால் அதனால் நாட்டிற்கே பெருங்கேடு என்பதை இறைவனுக்கென நைவேத்தியம் செய்யும் விதிநால் கூறுகின்றது.

இறைவனுக்குச் செய்யும் நைவேத்திய பாகலட்சனம் பற்றிச் சிறிது கவனிப்போம். பாத்திரத்தில் அரிசியையிட்டு வடித்தெடுத்த தண்ணீரை அவ்வரிசிக்கு ஒண்றரைக் கூறு அப்பாத்திரத்திலிட்டு, அங்க மந்திரங்களினால் ஆறுதரம் கழுவி, சத்தியோ சாத மந்திரத்தினால் கழுநீரையூற்றி விட்டு இருதயத்தினால் கல்வாரி அரிசியின் இருமடங்கு தண்ணீர் பூரித்துக் கவசத்தினால் மூடிப் பின்பு கோமயத்தினால் மெழுகப்பட்ட மடைப்பள்ளியிலே தரும அதர்மருபமாகிய இரண்டு கைகளையுடைய அடுப்பை அரிசி கொண்டு இருதயத்தினால் அர்ச்சித்து, பின்பு அப்பாத்திரத்தை வாமதேவதையினால் எடுத்து இருதயத்தினால் அடுப்பின் மேல் வைத்து அகோரத்தினால் அக்கினியிட்டு, தற்புருஷத்தினால் புழுக்கள் பூச்சிகள் ஏறும்புகள் இல்லாதனவும் பொறி பறவாதது

மாகிய விறுக்களிலே குழலைக் கொண்டேனும், தருப்பைப் புல்லைக் கொண்டேனும் வாயுவை உண்டு பண்ணி அக்கினியை எரியச் செய்து மயிர், உமி முதலியவைகள் கூடாமலும் அபக்குவம் அதிபக்குவம் ஆகாமலும் வேறு நிறமும் தூர்க்கந்தமும் வராமலும் நன்றாகச் சமைத்து இருதயத்தினால் இறக்கி முக்காலியில் வைத்து அன்னத்தினடுவே இருதயத்தினால் ஒரு பாத்திரம் வைத்துப் பாத்திரத்தின் கழுத்தடியில் நான்கு திக்கினும் தற்புருஷ முதலிய மந்திரங்களினால் விழுதி சாத்தவேண்டும். இவ்வாறு காமிகம் காரணம் முதலிய ஆகமங்களிற் காணப்படுகின்றது.

புகை மணமுள்ளதும் குழந்ததும் குளிர்ந்ததும் மயிர் புழுவுள்ளதும் பழையதுமாகிய அன்னத்தை நீக்க வேண்டும்.

நெவேத் தியத் தில் உமியிருந்தால் வறுமையும், கல்லுக்கிடந்தால் வியாதியும், மயிர் கிடந்தால் வறுமையும் வருமென சந்தான சங்கிதையில் காணப்படுகின்றது. நெவேத்தியம் பண்ணும் அன்னத்தில் மயிர் இருந்தால் மரணமும், புழு இருந்தால் பகைவராற் பீடையும் கல்லிருந்தால் பயிரழிவும் உமியிருந்தால் கிராமத்திற்குக் கேடும் ஊரியிருந்தால் சுரபீடையும் அதிபக்குவ மானால் வறுமையும் பக்குவமில்லாது இருந்தால் பிரசைகளுக்குக் கேடும் உண்டாகும். ஆறிய சாதமானால் பொருளாழிவும் அதிக சூட்டுடன் இருந்தால் துக்கமும் கருகலாயிருந்தால் சகல நாசமுமுண்டாமென்று காரணாகம் கூறுகின்றது.

இப்பாக லக்ஷணம் இறைவனுக்கு மட்டுமல்ல மாந்தருக்கும் உண்டு. அன்புடனும் பொறுமையுடனும் சாத்வீக சிந்தனையுடனும் எல்லாரையும் சிவமாகப் பாவித்து அவர்கட்கு உணவு பாகம்செய்தல் வேண்டும் என்பதும் விதியாக அமைந்துள்ளது.

ஒருநாள் ஒரு பெண் தனது வீட்டைப் பகவின் கோமயத்தால் மெழுகிக் கொண்டிருந்தாள். அவளிடம் நிறையச் சாத்வீக குணமும் இரக்க சுபாவமும் இருந்தன. யாருக்கும் எதையும் எப்போதும் அவள் இல்லையென்று சொல்வதில்லை.

அவள் மெழுகிக் கொண்டிருந்த நேரத்தில் ஓர் பிச்சைக்காரர் வந்து “பசிக்கிறது” என்று கூறினான். இப்பெண் பகவின் கோமயம் போக நன்றாகத் தன் இருக்கைகளையும் கழுவிவிட்டுப் பானையில் இருந்த பழைய சாதத்தைப் பிழிந்தெடுத்தாள். பழைய கறிகளையும்

சேர்த்துக் கொண்டு வந்து பிச்சைக்காரனின் பாத்திரத்தில் போட்டாள். மீண்டும் தன் கர்மத்தில் ஈடுபட்டாள்.

பிச்சைக்காரன் மிகவும் பசியுடன் இருந்தமையால் ஆவலுடன் அச்சாதத்தைப் பிசைந்து இருவாய் சாப்பிட்டான். மூன்றாம் வாயில் கோமயத்தின் துகள்கள் கரகரக்கவே “தூ” என்று துப்பி மிகுதியையும் கொட்டிவிட்டுச் சென்றான்.

பல புண்ணியங்களைச் செய்த இப்பெண் ஒருநாள் மரணமானாள். அவள் உயிர் சிவலோகம் செல்கின்றபோது பெரிய சாணி மலை காணப்பட்டது. அவளை மேலே செல்லவிடாது அம்மலை தடையாகக் காணப்பட்டமையால், அவள் இழிந்த பன்றி வடிவம் எடுக்க வேண்டிய நிலையேற்பட்டதெனப் பழைய வரலாறு மூலம் அறிகிறோம்.

இவ்வாறு பல தவறுகளை நாம் எது வாழ்வில் எதிர்நோக்கு கின்றோம். இவைகளை நாம் விலக்குவதற்கு இறைதியானம் கைகொடுக்கின்றது.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் “சங்கிலி நாச்சியாரை விட்டுப் பிரியேன்” என்று சத்தியம் பண்ணிய பின்னரே சங்கிலியாரைத் திருமணம் செய்தார். திருவாரூர்த் தேர்த்திருவிழாக் காண விரும்பித் தன் சத்தியத்தை மீறிச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் சென்றபோது அவருடைய கண்கள் மறைந்துவிடுகின்றன.

“பிழையுளன் பொறுத்திடுவர் என்றாடியேன் பிழைத்தக்கால் பழியதனைப் பாராதே படலமென்கண் மறைப்பித்தாய்” என்று பாடுகின்றார் சுந்தரர்.

சீலமின்றி நோன்பின்றிச் செறிவேயின்றி யறிவின்றித் தோலின் பாவைக் கூத்தாட்டாய்ச் சுழன்று விழுந்து கிடப்பேனை மாலும் காட்டி வழிகாட்டி வாரா வுலக நெறியேறக் கோலங் காட்டி யரண்டானைக் கொடியே னென்றோ கூடுவதே. - திருவாசகம்

“என்னிடம் நல்லொழுக்கமில்லை. விரதம் இல்லை. அடக்கம் சிறிதளவும் இல்லை. விவேகம் இல்லை. நான் வீணில் அலைந்து திரிவது தோல் பாவைக் கூத்தாகும். நான் கொண்டுள்ள மயக்கத்தை நீக்குவதற்கான உபாயத்தை நினைவுபடுத்தி நன்னெறி புகட்டியுள்ளாய். உன்திருக்கோலத்தைக் காட்டி முத்தி மார்க்கத் தையும் புகட்டியுள்ளாய். துன்மார்க்கத்தில் உழலும் நான் உன்னை எப்போது கூடுவது” என்று வாடுகின்றார் மணிவாசகப் பெருமான்.

‘சுடுகாட்டு அரசே’

அடர்புல னானிற் பிரிந்தஞ்சி
 யஞ்சொனல் லாரவர்தம்
 விடர்விட லேண விடுதிகண்
 டாய்விரிந் தேயெரியுஞ்
 சுடரணையாய் சுடுகாட்டரசே
 தொழும்பர்க் கழுதே
 தொடர்வரி யாய்துமி யேன்றனி
 நீக்குந் தனித்துணையே.

அங்கிங் கெனாதபடி எங்கும் பிரகாசமாய்ப் பரந்து, பாலின் நெய்போலவும் விறகின் தீபோலவும் விளங்குகின்ற எம்பெருமானே! சிவனடியார்களுக்குத் தேனாமிர்தம் போன்று அவர்களுடைய உள்ளத்தினுள்ளே நின்று இனிப்பவனே! சிவயோகத்தால் அடைய முடியாதவனே! வேறு எத்துணையுமில்லாத எனக்கு உற்ற துணையாக இருப்பவனே! எந்த நேரமும் அணுவணுவாகச் சித்திரவதை செய்கின்ற ஜம்பொறிக்கட்கு நான் வசப்பட்டதனால் உனக்கு வேறுபட்டவனாகிச் சிற்றின்ப வேட்கையில் அகப்பட்டு இருக்குமென்னைக் கைவிட்டுவிடாதே!

“காடுடைய சுடலைப் பொடியுசியென் உள்ளங்கவர் கள்வன்” என ஞானத் தமிழ் வேந்தன் திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் எம்பெருமானை எமக்கு அறிமுகம்செய்கின்றார்.

இடுகாடு சுடுகாடு என மக்களின் உயிரற்ற உடலைப் புதைக்கும் இடத்தையும் எரிக்கும் இடத்தையும் மக்கள் அழைப்பது உண்டு.

ஊழிக் காலத்தில் உலகம் அழிந்த பின் இறைவன் நர்த்தனம் செய்யுமிடமே சுடலையென்றும் கூறுவதுண்டு. செற்றவர் புரங்கள் சென்றவெம் சிவனை” எனத்திருவிசைப்பா எம்பெருமானைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது.

பாமரமக்கள் தொடக்கம் படித்தவர் வரை சுடுகாட்டைப் பேயும் பிசாகும் பூதமும் நிறைந்த பயங்கரச் சூழ்நிலையென்று அதனை ஒதுக்கி விடுவாருமுன்னு.

ஆனால் ஞானியர்களும் இருடிகளும் யோகிகளும் சுடுகாட்டை அமைதியின் இருப்பிடமாகவும் தியானம் பயமின்றிப் பயிலவும் அனுகூலம் பெறவும் தக்க இடமாகவும் கருதி அவ்விடங்களை நாடினார்கள்.

நாராயணப் பிராந்தகன் என்னோரு விஷ்ணு பக்தர் இருந்தார். இவரிடம் ஓர் சிறப்பான சுபாவும் இருந்தது. ஒரு இடத்தில் அவர் ஒருநாளும் பொறுமையாக இருந்ததில்லை. நடந்து கொண்டே இருப்பார். எங்கு தங்க வேண்டிய சந்தர்ப்பம் கிடைக்கின்றதோ அங்கு தியானம் ஜெபம் அக்கினி காரியம் பிறவும் எல்லாம் முடித்துக் கொள்வார்.

ஒரு நாள் சுடுகாட்டில் தங்க நேர்ந்தது. அங்கு பின்மும் எரிந்து கொண்டிருந்தது. நாராயணப் பிராந்தகன் நாமஜெபம் தியானம் அக்கினி காரியம் யாவையும் நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்தார்.

மாலை ஜந்துமணிக்கும் ஆறுமணிக்கும் இடைக்காலமாக இருந்த படியால் காளி கூத்தாட வேண்டியிருந்தமையால், காளிதேவி, தன்பிவாரங்களைச் சுடலைக்கு அனுப்பி அங்கிருக்கும் நரனை விலகும்படி கட்டளையிட்டுக் கூறினாள். பரிவாரங்கள் சுடலைக்குச் சென்றன. ஆனால் நரனை அவைகளால் அனுக முடியவில்லை. அந்த நரனிடம் தவத்தின் பலமும் தியான ஜெபங்களின் வலிமையும் ஞானத்தின் தேஜோமயமும், பரிவாரங்களைப் பின்னடையச் செய்தன.

பரிவாரங்கள், தாங்கள் நாராயணப் பிராந்தகனாகிய நரனை அனுகமுடியாத காரணத்தைக் கூறின. காளி பேருழிக் காலக்கோபத்துடன் நாராயணப் பிராந்தகனிருந்த சுடலையை அனுகி நரனே நான் கூத்தாடும் இடத்தில் நீ இருக்கக்கூடாது தூரவிலகிப் போ என்று கர்ச்சித்தாள். அம்மா நான் இருக்கும் இடத்தில் நீ கூத்தாட வேண்டாம். தூரப்போய்க் கூத்தாடு என நாராயணப் பிராந்தகன் அமைதியாகக் கூறினார்.

காளி, நாராயணப் பிராந்தகளைப் பயப்படுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் பயங்கரமான ஆட்டங்களையும் கூத்து களையும் ஆடிமுடித்தாள். நாராயணப் பிராந்தகள் அமைதியாக இவ்வளவு தானா உன் ஆட்டம் என்றான். காளி வெட்கினாலும், இந்த நரனை எப்படியும் வழிக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென நினைந்து காமம் உண்டாக்கக்கூடிய லீலைக் கூத்துக்களை ஆடிவிட்டு எப்படி என் ஆட்டம் என்றாள். இவ்வளவுதானா உன் ஆட்டம் என்று மீண்டும் அந்தப் பெரியார் கேட்டார். பின்னர் காளி நரனைப் பார்த்து “உனக்கு ஏதாவது வரம் தரப்போகிறேன் வேண்டிய வரங்களை கேள்” என்றாள். “எனக்கு ஒருவரமும் வேண்டாம் உனக்கு ஏதாவது வரம் வேண்டுமானால் கேள் நான் தருகிறேன்” என்று அந்த நரன் கூறினார். தேவி எப்படியும் வரம் கேட்கத்தான் வேண்டுமென்று வலியுறுத்த நாராயணப் பிராந்தகள் தனது ஒருகாலின் சிறுவீக்கத்தை வேறாக எடுத்து வைக்கும்படி கூறினதாக கர்ன்ன பரம்பரைக் கதை ஒன்றுண்டு.

காரரக்கால் அம்மையார் எம்பெருமான் சுடலையில் ஆடும் ஆட்டத்தைச் சொல்லோவியத்தாற் பின்வருமாறு தீட்டிக் காட்டுகின்றார்:

நினைந்தான் உருகி நிலந்தான் நனைப்ப
நெடும்பற் குழிகட் பேய்
துணங்கை ஏறிந்து குழும் நோக்கிச்
சுடலை நவிழ்ந் தெங்கும்
கணங்கள் சூடிப் பிணங்கள் மாந்திக்
களித்து மணத்தவாய்
அணங்கு காட்டில் அனல்கை ஏந்தி
அழகன் ஆடுமே.

கள்ளிக் கவட்டியை காலை நீட்டிக்
கடைக்கொள்ளி வாங்கி மசித்துமையை
விள்ள எழுதி வெடுவெடென்ன
நக்கு வெருண்டு விலங்கு பார்த்துத்
துள்ளிச் சுடலைச் சுடுபிணத்தீச்
சுட்டிட முற்றுஞ் சளிந்து பூழ்தி
அள்ளி அவிக்க நின்றாடும் எங்கள்
அப்பற் கிடந்திரு ஆலங் காடே.

‘தனித் துணைவன்’

தனித்துணை நீநிற்க யான்தருக் கித்தலை யால்நடந்த வினைத்துணை யேனைவி டுதிகண் டாய்வினை யேனுடைய மனத்துணை யேயென்றன் வாழ்முத லேயெனக் கெப்பில் வைப்பே தினைத்துணை யேனும் பொறேன்துயர் ஆக்கையின் திண்வலையே.

அறிவேதும் இல்லாத அடியேனுக்கு அறிவைத்தரும் எம்பெருமானே, அடியேன் வினைகளின் வடிவமாவேன். எனது உயிருக்குயிராய் இருக்கும் தெய்வமே! நான் அறிவற்றுத் தளர்ந்து தவிக்கும்போதெல்லாம் எனக்கு நல்ல வழியைக் காட்டுவனாக நீயிருக்க, உலக போகத்தை நிலையானது என்றும் அதுவே மிகவும் பெரியது என்றும் நம்பிச் செருக்கடைந்து நிலைதடுமாறி நடக்கின்றேன். தீவினையினால் இறுகக் கட்டுண்டு தடுமாறும் என்னைத் தனித்துணைவனாகிய நீ கைவிட்டுவிடாதே!

“போகக்கூடாத மோசமான இடத்துக்குச் சந்தர்ப்பவசத்தால் நீ செல்லும்படி நேர்ந்தால், அப்போது திவ்விய மாதாவின் ஞாபகத்தையும் கூடக்கொண்டுபோ. உன்மனதில் மறைந்திருக்கக்கூடிய தீய நினைவுகளையும் அவள் போககி உன்னைக் காப்பாற்றுவாள். அவளுடைய சாந்தித்தியம் கெட்ட காரியங்களை நீ செய்யாத படியும் அவைகளைப்பற்றி நினைக்காதபடியும் உனக்கு வெட்கத்தைத் தரும்.”

“தூணைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் பையன், கீழே விழுந்து விடுவோமென்ற பயம் கொஞ்சமும் இல்லாமல் மிகவேகத்துடன் அதைச் சுற்றிச் சுற்றி வருகின்றான். அதுபோலவே ஈகவரனிடம் மனதைத் திடமாக நிறுத்திவிட்டு நீ உனது காரியங்களைச் செய். அப்போது உனக்கு அபாயங்களே நேரமாட்டா.” இவ்வாறு ஸ்ரீ ராமக்கிருஷ்ண பகவான் இறைவனின் தோன்றாத் துணைபற்றி தனது உபதேச மொழிகளில் கூறியுள்ளார்.

“நமசிவாய வாழ்க நாதன்தாள் வாழ்க
இமைப்பொழுதும் மென்னெஞ்சில் நீங்காதான் தாழ்வாழ்க”

என மணிவாசகப் பெருமான் திருவாசகத்தில் நுழைவாசலின் திறவுகோலாக இறைவன் துணையின் இன்றியமையாமை பற்றி நெஞ்சம் நெக்குருகப் பாடுகின்றார்.

மணிவாசகப் பெருமான் இறைவனின் தோன்றாத் துணையை முதலில் அருவமாகவும், பின்னர் அருவருவமாகவும், இறுதியில் உருவமாகவும் வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார். கண்ணேரங்கூட இறைவன் என்னெஞ்சைவிட்டு அகலாது இருக்கின்றான். சிலவேளை இறைவன் அணுவளவு நேரமும் என்னை என்னெஞ்சை விட்டுப் பிரிந்தால் நான் உயிர்வாழ்மாட்டேன் என்ற கருத்தைச் சிந்திக்க வைப்பதாகும்.

ஒருமனிதனுக்கு மூளை இல்லாவிட்டாலும், மூளை வேலைசெய்யாவிட்டாலும் பைத்தியகாரன் என்ற பெயருடன் உயிர் வாழ முடியும். ஆனால் இருதயம் இல்லை, அல்லது இருதயம் வேலைசெய்யவில்லை என்றால் மனிதன் கண்ணேரமங்கூட உயிர்வாழ முடியாதென்பது துணிவாகும். அதுபோல வேதங்களின் நடுமணியும் வேதங்களின் உயிர்த் துடிப்பாகவும் இருக்கின்ற பஞ்சாட்சரநாம முதல்வனின் தோன்றாத்துணை இல்லையெனில் உயிர்வாழ முடியாதல்லவா?

பெற்ற தாய்தனை மகமறந் தாலும்
பிள்ளையைப் பெறுந்தாய் மறந்தாலும்
உற்ற தேகத்தை உயிர்மறந் தாலும்
உயிரை மேவிய உடல் மறந்தாலும்
கற்ற நெஞ்சகம் கலைமறந் தாலும்
கண்கள் நின்றிமைப் பதுமறந் தாலும்
நற்றவத் தவர் உள்ளிருந் தோங்கும்
நமச்சி வாயத்தை நான்மற வேனே.

மாலுந் துஞ்சவான் மலரவ னிறப்பான்
மற்றை வானவர் முற்றிலு மழிவார்
ஏலும் நற்றுணை யார்நுமக் கென்றே
எண்ணி நிற்றியோ ஏழைநீ நெஞ்சே
கோலு மாயிரங் கோடியன் டங்கள்
குலைய நீக்கியு மாக்கியு மளிக்கும்

நாலு மாமறைப் பரம்பொருள் நாமம்
நமச்சி வாயங்காண் நாம்பெறுந் துணையே.

இவ்வாறு வடலூர் வள்ளலார் இறைவனின் தனித்துணை
பற்றி திருவருட்பாவில் அருளியுள்ளார்.

உடல்குழைய என்பெலாம் நெக்குருக விழிநீர்கள்
ஊற்றென வெதும்பி யூற்ற
ஊசி காந்தக்துணைக் கண்டனுகல் போலவே
ஓருறவு உன்னி உன்னிப்
படபடென நெஞ்சம் பதைத்துள் நடுக்குறப்
பாடியாடிக் குதித்துப்
பனிமதி முகத்திலே நிலவனைய புன்னகை
பரப்பி யார்த்தார்ந் தெழுந்து
மடல் அவிழ்த் மலரனைய கைவிரித்துக் கூப்பி
வானே யவ்வானில் இன்ப
மழையே! மழைத்தாரை வெள்ளமே! நீடுழி
வாழியென வாழ்த்தி யேத்தும்
கடல்மடை திறந்துணைய அன்பர் அன்புக்கு எளியை
கல்நெஞ்சனுக் கெளியையோ
கருதரிய சிற்சபையில் ஆனந்த நர்த்தமிடு
கருணாகரக் கடவுளே.

இவ்வாறு தாயுமான சவாமிகள் இறைவனின் பெருந்துணையால்
ஏற்படுகின்ற கருணையூற்றை திருவாய் மலர்ந்துள்ளார்.

அண்மையில் வாழ்ந்த யோகர்க்கவாமிகள்

“ நமச்சி வாயவே நான்மறை யாகமம்
நமச்சி வாயவே மந்திர தந்திரம்
நமச்சி வாயவே நம்முடல் உயிர்பொருள்
நமச்சி வாயவே நற்றுணை யாகுமே”

எனக் கூறுகின்றார்.

நன்கு சிந்தித்து உணரும்போது நாம் தேடிக்கொள்ளும்

களஞ்சியம் இறைவன் துணையேயாகும். பிறருக்குக் கொடுக்க வேண்டிய பரிசும் இறையருளாக இருத்தல் நன்று. மக்கட்டுக் கொடுக்கும் முதுசொம் அல்லது சீதனம் இறையின் தனித் துணையாகவே இருத்தல் வேண்டும்.

இறையின் முன்னால் உலகத் துணையாவும் தூசாகும். பாரதப் பெரும்போர் நடக்கப் பாண்டவரும் தூரியோதனாதியோரும் ஆயத்தம் செய்தபோது கிருஷ்ண பகவானின் துணையை இருபகுதியும் நாடனார்கள்.

கிருஷ்ண பகவான் யோகநித்திரை செய்துகொண்டிருந்தபோது தூரியோதனன் முன்னேசென்று கிருஷ்ண பகவானின் தலைமாட்டில் அமர்ந்தான். கடைசியாகச் சென்ற அருச்சுனன் பகவானின் கால்மாட்டில் அமர்ந்தான். பகவான் கண்ணை விழித்ததும் அருச்சுனனையே முதலிற் பார்த்தார். உடனே எழுந்து அருச்சுனனை மார்புறத் தழுவி வந்த காரணத்தை விசாரித்தார்.

அருச்சுனன் உங்களின் துணைமட்டும் எங்களின் போர்ச் சேனைக்கு வேண்டுமெனக் கேட்டான். பின்னர் தூரியோதனனைக் கண்ட கண்ணபிரான் “உனக்கு வேண்டும் உதவி யாது”? என்று கேட்டான். ஆனால் கண்ணனின் படைகளின் வலிமையை விடக் கண்ணபிரானின் துணைவலிமைமிக்கது என்பதை அறிந்தவன் அருச்சுனனேயாவான்.

கிருஷ்ண பகவான் பாண்டவரின் படையின் தேரின் தேரோட்டியாக இருந்தமையாலேதான் பாண்டவர்கள் பாரதப்போரை வெற்றிகாண முடிந்தது.

40

‘வாழ்முதல்’

வலைத்தலை மானன் நோக்கியர்
 நோக்கின் வலையிற் பட்டு
 யிலைத்தலைந் தேனை விடுதிகண்
 டாய்வென் மதியின் ஒற்றைக்
 கலைத்தலை வாய்கரு ணாகரனே
 கயிலாய மென்னும்
 மலைத்தலை வாமலையான்மண
 வாளவென் வாழ்முதலே.

உமாதேவியை இடப் பாகத்தில் தாங்கிக் கைலாயமலையில்
 வாழ்கின்ற எனது நல்வாழ்விற்கு முதலாக இருக்கின்ற
 பரம்பொருளே, வேடரின் வலையில் அகப்பட்ட மானைப்போன்று
 மானின் பார்வையுடைய பெண்களின் மயக்கத்தில் அகப்பட்டு
 மருண்டு திரிகின்ற என்னைக் கை விட்டுவிடாதே.

‘முதல் இல்லார்க்கு ஊதிபம் இல்லை’ என்பது அனுபவம்
 நிறைந்த பழமொழியாகும். இங்கு மணிவாசகப் பெருமான் தனது
 வாழ்வுக்கு முதலாக எம்பெருமானைப் பல இடங்களில்
 வலியுறுத்திக் கூறியுள்ளார்.

உலக நடைமுறையில் மக்கள் அன்றாட வாழ்வுக்குப் பல
 விதங்களில் பொருளைச் சம்பாதிக்கின்றார்கள். பலகோணங்களில்
 இதுதான் வாழ்க்கையென்று விதித்து வாழ்கின்றார்கள்.
 உண்மையில் எது வாழ்வுக்கு முதலானது என்பதை அவர்கள்
 இதுவரை நன்கு உணரவிடாது தடுப்பது அறியாமையாகும்.

நல்வாழ்வின் குறிக்கோளும் நெறியும் தெரியாமல் அழிந்து
 போகும் இந்திரிய விடயங்களை முன்வைத்து வீண்பொழுது
 போக்கியும் வீண்வார்த்தை பேசியும் வாழ்வோரைக் கண்டு
 மணிவாசகப் பெருமான் வருந்துகின்றார். இப்படியானவர்களை
 நெறிப்படுத்த இறைவன் கருணைகொண்டு தனது பிரதிநிதிகளையும்
 அவதார புருடர்களையும் உலகிற்குத் தந்தார் எனலாம்.

போற்றியென் வாழ்முத ஸாகிய பொருளே

புலர்ந்தது பூங்கழற் கிணைதுணை மலர்கொண்(டு)
எற்றிநின் திருமுகத் தெமக்கருள் மலரும்

எழில்நகை கொண்டுநின் திருவடி தொழுகோம்
சேற்றிதழ்க் கமலங்கண் மலருந்தன் வயல்குழ்

திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெருமானே
எற்றுயுர் கொடியடை யாடெனை யுடையாய்
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தருளாயே.

அலை எழும்புவதற்கும் அலைகள் மோதுவதற்கும் மூலப் பொருளாக உள்ளது கடலாகும். அதுபோல உலகின் ஜீவராசி களும், ஆன்மாக்களும் உயிர்வாழ்வதற்கு இறைவன் ஆதாரமாகக் காணப்படுகின்றான். அதனாலேதான் மணிவாசகப் பெருமான் எம்பெருமானை நோக்கி “என்னை யுடையாய்” என்று கூறுகின்றார்.

இறைவன் இடபக் கொடியைப் பிடித்திருப்பதுவும் ஆன்ம கோடிகளைக் காப்பாற்றவாகும். எனவே ஆன்மாக்கள் மகிழ்ச்சியாக வாழ்வதற்கு இறைவன் மூலகாரணமாக விளங்குகின்றான்.

“பெறுதற்கரிய இம்மானிடப் பிறவியைப் பெற்றவன் இப்பிறவியிலேயே இறைவனை அறியமுயலாது போனால் வீணே பிறந்தவனாகிவிடுவான்” என ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பகவான் கூறுகின்றார்.

இறைவனை முன்வைத்து வாழ்ந்த நாயன்மார்களின் வியாசசர்மரும் ஒருவராவார். இவர் சிறுவனாக இருந்தபோது அந்தனர்களின் ஆவினங்களை ஓர் மேய்ப்பான் அடிப்பதையும், வருத்துவதையும் கண்டார். உடனே அவர் தானே அப்பசுவை மேய்ப்பதாகப் பொறுப்பெடுத்தார்.

தன்னுயிர்போலப் பிறவுயிரையும் நேசிக்கும் பாங்கு அச்சிறுவனிடம் இருந்தது. மாடு என்றால் செல்வம் என்பதும் இன்னொரு பொருள். மாடுகளில் பகவினம் போற்றுதற்கரிய வொன்றாகும். பகவில் இருந்து பெறுதற்கரிய பஞ்சகவ்வியங்கள் இறைவனுக்குச் சமர்ப்பிக்கப்படுகின்றன.

பசுவின் அங்கங்கள் தோறும் தேவதைகள் கோயில் கொண்டுள்ளன. இதனால் பசு கோமாதா என்று அழைக்கப் படுகின்றது. பசுவைத் தர்மதேவதை என்றும் அழைப்பார்கள்.

கிரேதாயுகத்தில் உலகில் தர்மமே மேலோங்கி இருந்தது. இதனால் தர்மதேவதை நான்கு கால்களையும் நிலத்திற் பொருந்த ஊன்றி நின்றது. திரேதாயுகத்தில் ஒரு பங்கு பாவமும் மூன்றுபங்கு புண்ணியமுமாகக் காணப்பட்டமையால் தருமதேவதை ஒரு காலை உயர்த்தி மூன்றுகால்களை ஊன்றிக் கொண்டு நின்றது. துவாராகா யுகத்தில் இரண்டு பங்கு பாவமும் இரண்டு பங்கு புண்ணியமும் இருந்தமையால் தருமதேவதையும் இரண்டு கால்களையும் ஊன்றியது. இரண்டு கால்களை உயர்த்தியது. கலியுகத்தில் மூன்று பங்குபாவமும் ஒரு பங்கு புண்ணியமும் இருப்பதால் தருமதேவதையாகிய பசுவும் ஒருகாலையுன்றி, மூன்றுகால்களை உயர்த்திக் கொண்டு நிற்கின்றது. எனவேதான் கலியுகமாகிய இன்றைய காலத்தில் மிகுந்த துன்பமும் பாவத்தொழிலும் காணப்படுவதை நாம் அனுபவமுலம் காண்கின்றோமல்லவா?

தருமதேவதைதான் பசுக்கூட்டமென்று உணர்ந்த வியாசசர்மர் புல்லுள்ள இடங்களில் மேயவிடுவார். நீர்நிலைகளில் நீர் அருந்தவிடுவார். மரநிழல்களில் உறங்கவிடுவார். அவைகளின் உடம்புகளை அன்போடு தடவியும், தேய்த்தும் வருவார்.

இதனால் அவ்வாவினங்கள் நன்றாகக் கொழுத்திருந்தன. தாமாகவே இரங்கிப் பால் சொரியத் தொடங்கின. பால் சொரிவதைக் கண்ட வியாசசர்மர் அவை வீணாகாதவாறு குடங்களில் நிரப்பினார். மன்னினாலே சிவலிங்கம் செய்து அப்பாலினால் அபிடேகம் செய்தார். அங்கு பூத்துக் குலுங்கிய கொன்றை மலர்களால் பூசனை செய்தார். இந்நிகழ்ச்சி தினமும் நிகழ்ந்தது. இதனை அறிந்த எச்சத்ததன் மிகவும் கோபங்கொண்டு, குடங்களிலே நிரப்பி இருந்த பாலைக் காலினால் தட்டி ஊற்றினான். இதனைக்கண்ட தனயன் ஆத்திரம்கொண்டு பக்கத்திலிருந்த தடியை நோக்க அது மழுவாகியது. அம்மழுவினால் தந்தையின் கால்களை வெட்டினார்.

வியாசசர்மரின் சிவபக்தியைக் கண்ட சிவபெருமான் அவருக்குச் சண்டேகவர் என நாமஞ் சூட்டித் தனது களஞ்சிய

அறைக்குக் கணக்குப்பிள்ளையாக அமர்த்திக் கொண்டார்.

எல்லா ஆலயங்களிலும் சண்டேகவரர் வழிபாடு உண்டு. சண்டேகவரர் வழிபாடு இல்லையெனில் ஆலய வழிபாட்டின் பலன் பூரணமடையாது. சிவனைத் தன் முதலாகக் கொண்டமையால் சண்டேகவரருக்கு இப்பேறு கிடைத்தது.

மெய்ம்மையே திருமேனி வழிபாடா நிற்க
வெகுண்டெழுந்த தாதையை மழுவினால் ஏறிந்த
வம்மையா னடிச்சண்டி பெருமானுக் கடியேன்.

- சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்

41

‘விதலைச் செய்வேண விடுதி’

முதலைச்செவ் வாய்ச்சியர் வேட்கவெந்
நீரிற் கடிப்ப மூழ்கி
விதலைச்செய் வேண விடுதிகண்
டாய்விடக் கூன் மிடைந்த
சிதலைச்செய் காயம் பொறேன்சிவ
னேமுறை யோமுறையோ
திதலைச்செய் பூண்முலை மங்கைபங்
காவென் சிவகதியே.

மாமிச நாற்றமும் நோயும் நிறைந்த இவ்வுடம்பை நான் தாங்கியிருக்க மாட்டேன். இறைவா! இந்தக்கீழ் நிலையில் நான் அமுந்தியமுந்திப் பெரிதும் வேதனையடைய விடுவது முறையோ! எப்போதும் உமாதேவியை அருகில் வைத்திருக்கும் எம்பெருமானே! எனக்குத் தஞ்சம் அளிக்கமாட்டாயா? முதலையைப் போன்ற செவ்வாயையடைய பெண்களாகிய வெந்தீரில் மூழ்கி அதனால் நடுங்கும் என்னைக் கைவிட்டுவிடாதே!

விடுதலை யென்பது ‘நடுக்கம்’ என்னும் பொருளையும்

குறிப்பதாகும். மணிவாசகப் பெருமான் தனக்கு ஏற்பட்ட நடுக்கத்தின் காரணத்தைப் பெண்களின்மீது ஏற்றிக் கூறுகின்றார்.

மலங்கி னேன்கண்ணி னீரை மாற்றி
மலங்கெடுத்த பெருந்துறை
விலங்கினேன் வினைக்கேட னேனினி
மேல்வி ணைவது றிந்திலேன்
இலங்கு கின்றநின் சேவடிகள்
இரண்டு வைப்பிட மின்றியே
கலங்கி னேன்கலங் காமலே வந்து
காட்டினாய் கழுக் குன்றிலே.

இவ்வாறு மணிவாசகப் பெருமான் எம் பெருமானின் கருணைத்திறத்தை வியந்து பாடுகிறார்.

மாடுமக்கள் சிற்றிடையார் செம்பொன்னாடை
வைத்த கனதன மேடைமாட கூடம்
வீடும் என்பாற் தொடர்ச்சியோ இடைவிடாமல்
மிக்க வீடன்றோ விளங்கல் வேண்டும்.

- தாயுமானவர்

மண்ணிலே பிறந்தவர்கட்கு மயக்கம் ஏற்படுவதுபோல நடுக்கமும் உண்டு. மணிவாசகப் பெருமான் மங்கையரால் தமக்கு நடுக்கம் ஏற்படுவதாகக் கூறுகின்றார். ஆனால் இந்நடுக்கம் மங்கையரால் மட்டுமல்ல எல்லாவற்றாலும் ஏற்படுவதை அனுபவ மூலமாகக் காணலாம்.

வயது முதிர்ந்தவரும் பேரன், பூட்டன் முதலாகக் கண்டவர்களும் நடுங்குகின்றார்கள். ஆலயம் வருபவர்கள்கூட மனவொருமைப்பாடின்றி வீடுவாசல், மாடு, மக்கள், குழந்தையென்று நடுங்குகின்றார்கள். சுருங்கக்கூறின் உபயோக மற்றுவைகளுக்கும், நிலையற்றவைகளுக்கும் மக்கள் நடுங்குவதால் தமது வாழ்நாளைக் குறைத்துக் கொள்கின்றார்கள்.

“ உலக பசுபாச சொந்த மதுவான
உறவுகினை தாயர் தந்தை மனைபாலர்

மலசல சுவாச சஞ்சல மதாலென்
மதிநிலை கெடாம வுன்றன் அருள்தாராய்” என்றும்

“மனைவி மக்கள் சுற்றும் எனுமாயா
வலையைக் கடக்க அறியாதே
வினையிற் செருக்கி யடிநாயேன்
விழிலுக் கிறைத்து விடலாமோ”

என்றும் திருப்புகழில் அருணகிரிநாதர் பாடுகின்றார். கிடைத்தற்கரிய மனிதவாழ்வு பெற்றவர்கள் உலக புலன்களில் ஈடுபட்டு என்றும் வருந்திக் கொண்டும், நடுங்கிக் கொண்டும் இருப்பதனால் ஏதும் பயனில்லை. வாழ்க்கையின் பயன் உறுதியோடும் மனச் சஞ்சலமற்றும் இறைவனை வழிபடல் வேண்டும் என்பதனை மனிவாசகப் பெருமானார் சிந்திக்க வைக்கின்றார்.

“பலாப்பழம் வெட்டுமுன் கையில் எண்ணெய் தடவியின் வெட்டினால் பலாப்பாலின் உபத்திரவம் இருக்காது. அதுபோல இறைவனின் சிந்தனையும் நம்பிக்கை வழிபாடும் ஆகிய எண்ணெய்யை உள்ளத்தில் தடவிக்கொண்டு உலக வாழ்விலும் தொண்டிலும் ஈடுபட்டால் துன்பமோ நடுக்கமோ இல்லையென இராமக்கிருஷ்ண பகவான் அருளியுள்ளார்.

42

‘கதியடி யேற்குன் கழல்தந்தருள்’

கதியடி யேற்குன் கழல்தந்
தருளாவும் ஊன்கழியா
விதியடி யேனை விடுதிகண்
டாய் வெண் டலைமுழையிற்
பதியடை வாளரப் பார்த்திறை
பைத்துச் சுருங்கவஞ்சி
மதிநெடு நீரிற் குளித்தொளிக்
குஞ்சடை மன்னாவனே.

எல்லாம் வல்ல எம்பெருமான் இறந்தவர்களின் மன்றை

யோட்டை மாலையாகத் தொடுத்து அணிந்திருக்கின்றார். அந்த மண்டையோடுகள் யாவும் வென்மை நிறம் கொண்டவையாகும். எம்பெருமான் நஞ்சள்ள பாம்பையும் பிறைச் சந்திரனையும் அணிந்திருக்கின்றார். இதனை மணிவாசகப் பெருமான் உணர்ந்து சிந்தனை செய்கின்றார்.

தக்கனாலும் விநாயகப் பெருமானாலும் சபிக்கப்பட்ட சந்திரன் எம்பெருமானையே கதியென்று சரண் புகுந்தபோது, எம்பெருமான் சந்திரனுக்கு அபயமளித்து அதனைத் தன் சிரசின் ஒரு பகுதியில் அணிந்து கொண்டார்.

சிவன்மீது ஆத்திரம் கொண்ட தாருகாவனத்து இருடிகள் சிவனையறிக்கக் கருதி யாகம் செய்தனர். அவ் யாகத்தில் இருந்து வந்த பாம்பை எம்பெருமானை அழிக்கும்படி ஏவினர். பாம்பு சீறிக் கொண்டு எம் பெருமானை அனுகியபோது, எம் பெருமான் அதனுடைய மூர்க்கத்தைத் தணியச் செய்து தமது கழுத்திலே கந்திக் கொண்டார்.

பாம்பும் சந்திரனும் ஒன்றற்கொன்று முரண்படும் தன்மை யானவை. எம்பெருமான் திருமேனியில் இவைகள் அணியப் பட்டமையால் பேதமின்றி வாழ்வதை மணிவாசகப் பெருமான் சொல்லோவியத்தால் தீட்டிக் காட்டுகின்றார்.

நானேயோ தவஞ்செய்தேன் சிவாய நம எனப்பெற்றேன் தேனாயின் னமுதமாய்த் தித்திக்கும் சிவபெருமான் தானேவந் தெனதுள்ளம் புகுந்துடியேற் கருள்செய்தான் ஊனாரு முயிர்வாழ்க்கை யொறுத்தன்றே வெறுத்திடவே.

உற்றாரை யான்வேண்டேன் ஊாவேண்டேன் போவேண்டேன் கற்றாரை யான்வேண்டேன் கற்பனவு மினியமையும் குற்றாலத் தமர்ந்துறையும் கூத்தாவுன் குரைகழற்கே கற்றாவின் மனம்போலக் கசிந்துருக வேண்டுவனே.

இவ்வாறு எம்பெருமானே கதியென மணிவாசகப் பெருமான் பாடுகின்றார்.

“ விதிகாண்ணும் உடம்பை விடா வினையேன்
கதிகாண மலர்கழு லென் றருள்வாய்”

என அருணகிரிநாதர் முருகப்பெருமானை வேண்டுகின்றார்.

தோன்றும் பொருட்கள் யாவும் மறைவது முடிவாகும்.
நீர்க்குமிழிபோன்ற உலக வாழ்வில் நித்தியப் பொருளாக இருப்பது
இறைபொருளாகும். இறையை இறைஞ்சி வாழும் வாழ்வதான்
நித்தியமான வாழ்வாகும். மற்றவை யாவும் அநித்தியமாகும்.

ஏழூத் தொழும்பனேன் எத்தனையோ காலமெல்லாம்
பாழுக் கிறைத்தேன் பரம்பரனைப் பணியாதே
யூழிமுதற் சிந்தாத நன்மணி வந்தென் பிறவித்
தாழைப் பதித்தவா தோனோக்க மாடாமோ

எனத் தன் பொன்னான காலம் வீணாகி விட்டமைக்காக
மணிவாசகப் பெருமான் வருந்திக் கூறுகின்றார். எனவே என்றும்
ஆன்மாக்களுக்கு உற்றநுணையாக இருப்பவர் எம்பெருமான்.
இதனைச் சிந்தையிற் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்தினால் துன்பம்
விளையாதல்லவா?

எந்தெயெந்தாய் சுற்றம் மற்றுமெல்லா மென்னுடைப்
பந்தமறுத் தென்னை யாண்டு கொண்ட பாண்டிப்பிரான்
அந்தவிடை மருதி லானந்தத் தேனிருந்து
பொந்தைப் பரவிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ

என மணிவாசகப் பெருமான் எம்பெருமான் தன்னை யாண்டு
அருளியதைக்கூறி எம்பெருமான் ஆனந்தத் தேன் பொந்தாக
சிதம்பரத்தில் இருந்து அடியவர்க்கு இன்னருள் புரிகின்றார். அவரை
நாம் பாடிப்பரவி ஏத்துவோம் என்று கூறுகின்றார்.

43

‘வேத மெய்ந்நூல் சொன்னவன்’

மன்னவ ணேயொன்று மாற்றி
யாச்சிறி யேன்மகிழ்ச்சி
மின்னவ ணேவிட்டிடுதிகண் டாய்மிக்க
வேத மெய்ந்நூல்
சொன்னவ ணேசொற் கழிந்தவ
னேகழியாத் தொழும்பர்
முன்னவ ணேபின்னு மான
வனேயிம் முழுதையுமே.

எல்லா நூல்களிலும் மேலானதாகிய வேதம் என்னும் உண்மை நூலை விளக்கம் செய்தருளிய எம்பெருமானே! சொல்லுக்கு அப்பாறப்பட்டவனே! அன்பர்க்ட்குப் பிரத்தியட்சமாக இருப்பவனே! எல்லாமாய் விளங்குபவனே! நான் உன்னோடு ஒன்றுபடும் முறையை அறியாதிருக்கின்றேன். என்னைக் கைவிட்டுவிடாதே!

பற்பல பிறவிகளில் அலைப்புண்டு மோதி முடிவில் மனிதப் பிறவியெடுத்த ஆன்மாக்கள் யாவும் உய்ய வேண்டும். மீண்டும் மீண்டும் பிறவிப் பெருங்கடலுட் புகுந்து தத்தளிக்கக் கூடாதென்ற பெருங் கருணையால் எம்பெருமான் வேத ஆகமங்களைத் திருவாய் மலர்ந்தார்.

வேதநூலின் உட்பொருளை மக்கள் உணர முடியாதிருந்தனர். போகவாழ்வில் மதிமயங்கினர். மக்களின் தவறுகளை விலக்க எண்ணங்கொண்ட வியாச பகவான் வேதங்களை நான்காக வகுத்தார். மற்ற முனிவர்கள் ரிஷிகள் வேதங்களை நன்கு கற்றுத் தெளிந்தனர். மக்களும் பயன்பட உபநிடதங்கள் மூலம் வேதப் பொருளைத் தெளிவாக்கி வந்தனர்.

இன்றைய விஞ்ஞான விருத்தியின் மூலகர்த்தாவாக வேதசாஸ்திரங்களே விளங்குகின்றன. பிரம்ம சூத்திரத்தில் விஞ்ஞானத்தின் அடிப்படைத் தத்துவங்கள் காணப்படுவதாக

வெளிநாட்டறிஞர்கள் கூறியுள்ளார்கள்.

எனவே இறைவனால் அருளப்பட்ட வேதநூல்கள் யாவும் மனித வாழ்வின் அடிப்படைத் தத்துவங்களை விளக்குவனவாகக் காணப்படுகின்றன.

விவசாயம் முதற்கொண்டு மருத்துவம் வரை அதில் உண்டு அதர்வண வேதம் மந்திர தந்திரங்களைப் பற்றிக் கூறுகின்றது. சாமவேதம் சங்கீதத்தின் நுட்பங்களைக் கூறுகின்றது. இவ்வாறு எல்லா வேதங்களும் இறைவழிபாட்டின் உட்பொருள் முதலாக எல்லாப் பொருள்களையும் நன்கு கூறுகின்றன.

வேதத்தை விட்ட அறமில்லை வேதத்தின்
ஒத்தகும் அறமெல்லாம் உளதாக்க
வாதத்தை விட்டு அறிஞர் வளமுற்ற
வேதத்தை ஒதியே வீடு பெற்றாரே.

- திருமூலர்

வேதத்தின் உட்பொருளை யுணர்ந்த எம்பெருமான் கல்லாலின் கீழ் இருந்து சின்முத்திரைமூலம் சனகர், சனந்தனர் முதலிய நால்வருக்கு அறும் உரைத்தார். இவர்கள் மூலம் குருகுல வாசமாக குருபரம்பரை வளர்ந்து வேதம் செவிமூலம் பரப்பப்பட்டது.

திருநாரையூரில் பொல்ளாப்பிள்ளையாரை வணங்கி நிவேதனம் படைத்த நம்பியாண்டார் நம்பி பிள்ளையார் அமுது செய்யாமை கண்டு தலையைச் சுவரில் மோதச் சென்றார். பிள்ளையார் நம்பி பொறு என்று தடுத்து நிவேதனம் முழுவதையும் உண்டார். பின்னர் விரும்பிய வரம்கேள் என நம்பியாண்ட நம்பியிடம் பிள்ளையார் கூறியபோது “சுவாமி நீயே எனக்கு வேதங்களைக் கற்பிக்க வேண்டும்” என்று நம்பியாண்டார் நம்பி பிள்ளையாரிடம் கேட்டார்.

வேதசாரமே தேவாரம், திருவாசகம் எனக் குப்பிளான் காசிவாசி செந்தில்நாத ஜயர் தனது அனுபவமூலம் கூறியுள்ளார். குப்பிளானில் இருந்து காசிக்குச் சென்று வடமொழியை நன்றாகக்

கற்றதனால் வேதங்களின் உட்பொருளை நன்கு உணர்ந்தார். திருமதைகளில் தேவாரம் திருவாசகம் என்பவற்றையும் நன்கு கற்றார். இதன் பின்னாலே தேவாரங்கள் திருவாசகம் என்பவை வேதசாரமென வலியுறுத்திக் கூறியுள்ளார். இவர் ஸ்ரீலஹீ ஆறுமுகநாவலரின் சிவத்யர். ஆறுமுகநாவலரைப் போன்று சைவப் பிரசங்கம் செய்தவர்.

இறைவனது வாக்காகிய வேதங்கள் என்றும் பயனுள்ளவை என்பதை மனிவாசகப் பெருமானின் வாசகமட்டுமல்ல அவரின் வரலாறும் வலியுறுத்துகின்றன.

வேத மொழியர் வெண்ணீற்றுர் செம்மேனியர்
நாதப் பறையினர் அன்னே யென்னும்
நாதப் பறையினர் நான்முகன் மாலுக்கும்
நாதரிந் நாதனார் அன்னே யென்னும்.

- திருவாசகம்

44

‘தொழும்பரிற் கூட்டாய்’

முழுதயில் வேற்கண்ணிய ரென்னும்
ஸுரித்தழல் முழுகும்
விழுதனை யேனை விடுதிகண்டாய்
நின்வெறி மலர்த்தாள்
தொழுதுசெல் வான்நற்தொ மும்பரிற்
கூட்டிடு சோற்றெறும் பிரான்
பழுதுசெய் வேனைவிடேல் உடையாய்
உன்னைப் பாடுவனே.

கூரிய கண்களையுடைய பெண்களாகிய பெருந்தீயில் குளித்து வெண்ணைய் போன்று உருகுகின்ற என்னை நீ புறக்கணித்து விடுவாயோ? மனம் நிறைந்த மலர்போன்ற உனது திருவடியைத் தொழுது உனது பக்தர்கள் சிதாகாசத்திற் கலந்தனர்.

அவர்களோடு என்னையும் சேர்த்துக்கொள்வாய். எல்லாம் வல்ல எமது இறைவனே உனக்கு வணக்கம் செய்கின்றேன்.

உடையா ஞன்றன் நடுவிருக்கும்
உடையான் நடுவு நீயிருத்தி
அடியேன் நடுவுள் இருவீரு
இருப்ப தானால் அடியேனுன்
அடியான் நடுவுள் இருக்குமரு
ளைப்புரியாய் பொன்னம் பலத்தெழும்
முடியா முதலே யென்கருத்து
முடியும் வண்ணம் முன்னின்றே.

சிவனடியார் நடுவுள் இருக்க விரும்பிய மணிவாசகப் பெருமான் உள்ளம் நெக்குருகி எம்பெருமானை இவ்வாறு வேண்டுகின்றார். சிவனருள் இருந்தாற்றான் சிவனடியார் கூட்டத்தில் இருக்க முடியும் என்பதை இவ்வாறு வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார்.

‘தவமும் தவமுடையார்க்கே’ என்றாங்கு சிவனடியாராகும் பாங்கு இலகுவில் கைகூடுவதன்று. பணம் சேகரிக்கும் களஞ்சியம் போன்று சிவனருளைச் சேகரிக்கும் களஞ்சிய அறையாகத் தன்னை ஆக்கிக் கொள்ள வேண்டும். ஓரொருகால் பணமோ பொருளோ எடுக்கக் குறையலாம் அல்லது தீயினாலோ வெள்ளத் தினாலோ, கள்வரினாலோ மற்றாக அழிந்துவிடலாம். ஆனால் சிவனருள் எக்காரணத்தைக் கொண்டும் அழியமாட்டாது.

சிவனை வழிபட்டு சிவப்பணிபுரிந்து வருபவர்களைச் சிவனடியார்களென்று அழைப்பார்கள். எதற்கும் முரண்பாடு, வேறுபாடின்றி எல்லாஞ் சிவன்செயலென்று இருப்பவர்களே சிவனடியார்களாவர்.

ழூவொடு சேர்ந்த நாரும் பரகதி அடையும் என்று கூறப்படுகின்றது. சந்தனை மரத்தைச் சார்ந்த வேப்பமரமும் சந்தனை மணம் வீசுமென்பது உலக வழக்கமாகும்.

அடுப்புக்கரி குப்பையோடு சேர்ந்தால் குப்பையாகி விடுகின்றது. அதே கரி நெருப்புடன் சேர்ந்தால் நெருப்பாகிப்

பயன்படுவதை நாம் அனுபவத்திற் காண்கிறோமல்லவா?

வடநாட்டிற் பாஸ்கரன் என ஒருவன் வாழ்ந்து வந்தான். இவனின் பயங்கரச் செயலால் அவனது இயற்பெயர் மறைந்து பயங்கரன் என்ற பெயர் வந்தது.

பயங் கரன் தன்னிருப்பிடத்தை விட்டு வெளியே புறப்பட்டுவிட்டால் பெண்கள் வெளியே தலைகாட்ட மாட்டார்கள். இவன் பெண்களின் கற்பைச் சூறையாடி அவர்களுடைய பொருட்களையும் அபகரித்து வந்தான்.

சிலகாலஞ் செல்ல இப்பயங்கரன் நோய்வாய்ப்பட்டு, படுக்கையிற் கிடந்தான். இவனுடைய கொள்ளைக் கூட்டத்தினர் இவனைவிட்டு விலகினர். இப் பயங்கரன் உடம்பு முழுவதும் புண்ணாகிக் கவனிப்பாற்று இருந்த செய்தியை ஆச்சிரமத்துச் சாது ஒருவர் கேள்விப்பட்டார்.

பிரம்ம ஞானியும், இரக்கமே வடிவானவருமான இச்சாது, பயங்கரன் மீது பரிதாபங் கொண்டு அவனை ஓர் வண்டிலில் ஏற்றித் தன் ஆச்சிரமத்திற்குக் கொண்டு வந்தார். மூலிமருந்து வகைகளைத் தேடி அரைத்து அவனுடைய புண்ணுக்குத் தடவி உணவு, உடை ஆதியன கொடுத்து, அக்கொள்ளைப் பயங்கரனைப் பாதுகாத்து வந்தார்.

நாளைடவில் அவனுடைய நோய் மாறிவிட்டது. சாது செய்த உதவியை மறக்கமுடியாத பயங்கரன், ஆச்சிரமத் தொண்டுகளை பூரண விருப்பத்தோடு, செய்து வந்தான். பயங்கரனின் மனமாற்றத்தைக் கண்ட சாது அவனுடைய பெயரை மாற்றிக் கருணாகரன் என்ற நாமம் குட்டினார். அவனையும் மற்றவர்களுடன் சேர்த்துப் படிக்கும்படி தூண்டினார். ஆனால் கருணாகரன் படிக்கமட்டும் மறுத்துவிட்டான்.

ஒருநாள் சாதுவின் உயிர் பிரிந்துவிட்டது. இதனைக் கண்டதும் கருணாகரனின் உயிர் பிரிந்தது.

கருணாகரன் பிற்பகுதியில் சாதுசங்கத்திற் சேர்ந்து

சிவத்தொண்டு புரிந்த காரணத்தினால் அவன் பிரம்மஞானிகளுடன் சேர்க்கப்பட்டதாக வடநாட்டாரின் கதை கூறுகின்றது.

காற்றானது, தூர்நாற்றமுள்ள பொருட்களைத் தடவிக் கொண்டு வருகின்றபோது தூர்நாற்றும் வீசுகின்றது. நறுமணமுள்ள மலர்களைத் தடவும்போது நறுமணம் வீசுவதை உணர முடிகின்றது.

ஒரே காற்று தனது சேர்க்கையால் மாறுபாடு அடைவதுபோல மக்களும் குழந்தைக்கேற்ப மனம் மாறிச் செல்லும் மாறுபாட்டை அடைகின்றது. மலையுச்சியை அடைவது கடினம். ஆனால், கீழே வருவது மிகவும் எளிதாக இருக்கும்.

பன்னாட் பரவிப் பணிசெய்யப் பாதுமலர்
என்னாகந் துன்ன வைத்த பெரியோ ஸெயிற்சுடராய்க்
கல்நா ரூரித்தென்னை யாட்கொண்டான் கழலிணைகள்
பொன்னான வாபாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ.

- திருவாசகம்

இறைவன் எந்நானும் தனது திருவடியை என்மனதில் பொருந்த வைத்தான். அவனது சேர்க்கையால் கல்போன்ற என்மனம் பக்குவமடைந்தது. பூரணனான இறைவன் என்னைப் பூரணன் ஆக்கவல்லவன்.

ஒருமையுடன் நினதுதிரு மலரடிநினைக்கின்ற
உத்தமர்தம் உறவு வேண்டும்
உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசவார்
உறவுகல வாமை வேண்டும்
பெருமைபெறு நினதுபுகழ் பேச வேண்டும்
பொய்மை பேசா திருக்கவேண்டும்
பெருநெறிபிடித் தொழுக வேண்டும் மதமானபேய்
பிடியா திருக்க வேண்டும்
மருவுபெண் ணாசையை மறக்க வேண்டும்
உன்னை மறவாதிருக்க வேண்டும்
மதிவேண்டும் நின்கருணை நிதி வேண்டும்
நோயற்ற வாழ்வில் நான் வாழவேண்டும்
தருமமிகு சென்னையிற் கந்தகோட்டத்துள்ளனர்

தலமோங்கு கந்த வேளே
தண்முகத் துய்யமணி யுண்முகச் சைவமணி
சண்முகத் தெய்வ மணியே.
- வடலூர் வள்ளலார்

பிறவியிலே ஊமையாக இருந்து முருகன் அருள் பெற்று
கந்தர் கலிவெண்பா பாடிய குமரகுருபர் சுவாமிகள் முருகப்
பெருமானை நோக்கி,

“இம்மைப் பிறப்பில் இருவா தனையகற்றி
மும்மைப்பெருமலங்கள் மோசித்து – தம்மைவிடுத்து
ஆயும்பழைய அடியாருடன் கூட்டித்
கோயும் பரலோகம் துய்ப்பித்துச் – சேய
கடியேற்கும் பூங்கமலக் கழல்காட்டி யருள்கொண்டு
அடியேற்கு முன்னின் றருள்”

என்று வேண்டுகின்றார்.

“தொண்டாதம் பெருமை கூறவும் வேண்டுமோ” என
ஒவைப்பிராட்டியார் கூறுகின்றார்.

சிவனடியார் கூட்டம் சிவப்பேற்றைத் தருவது என்று
கூறியுணர்த்துதல் அரிதாகும். சிவனடியார்களுடன் சேர்ந்து
வாழுகின்றபோது அதன் பெருமையை உணரமுடியும்.

‘அலறித் தேடிற்றலேன்’

பாடிற்றி லேன்பணி யேன்மணி
 நீயொளித் தாய்க்குப் பச்குன்
 வீடிற்றி லேனை விடுதிகண்
 தாய்வியந் தாங்க லறித்
 தேடிற்றி லேன்சிவ னெவ்விடத்
 தாளெனவர் கண்டன ரென்று
 ஓடிற்றி லேன்கிடந் துள்ளஞரு
 கேள்ளின் றுழைத் தனனே.

மாணிக்கமே! உன்னை நாடித் தேடி அலையவில்லை. உனது பெருமை அருமை அறிந்து பணியவில்லை. நீ என்னைவிட்டுப் பிரிந்து மறைந்தபின் நான் இவ்வுடலைப் பிரிக்கவும் மனமில்லை. அப்படிப்பட்டவனாகிய என்னைக் கெடவிட்டு விடாதே. நீ என்னைக் குருந்த மரத்தின் கீழ் ஆட்கொண்டாய். பின்னர் அடியாருடன் மறைந்தாய். உன் பெருங் கருணையை நினைந்து என் குருளங்கே? என் இறைவன் எங்கு சென்றான்? யாராவது என் தலைவனைக் கண்மரோ? என்று நான் அழுது புரண்டு ஓடியோடித் தேடாதும், தவிக்காதும் இருக்கின்றேன்.

மனித வாழ்க்கையை வளம்படுத்துவதற்காக மக்கள் படுகின்ற பாட்டை நாம் அறிவோம். சாதாரண ஆடு மாடுகளைக் காணவில்லை யென்றாலும் தமது இனபந்துக்களைக் காணவில்லை யென்றாலும் மக்கள் படுகின்ற வேதனைகள் எழுத்தில் வடிக்க முடியாதவை. இவைகள் யாவும் அநித்தியமானவை என்பதைக்கூட அவர்கள் உணர்வதில்லை. தினமும் கலங்கிக் கொண்டு அலைவது அவர்களது புத்திக் குறைவென்பதை மணிவாசகப் பெருமானின் கூற்றுத் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

நித்தியப் பொருளாகிய எம்பெருமானைத் தேடித்தேடி அலைவதுதான், அதற்காக அலறுவதுதான் இவ்வுடம்பு எடுத்த பயனாகும்.

“மக்கட் பிறவி எடுத்துனை
 வழுத்தாக் கொடிய பரமனையேன்
 துக்கக் கடலில் வீழ்ந்து மனம்
 சோர்கின்றேன் துணை காணேன்”

என்றும்

“பொன்னாசை யோடும் புலச்சியர்தம் பேராசை
 மன்னாசைமன் னுகின்ற மன்னாசைப் பற்றறுத்தே
 உன்னாசை கொண்டேயென் னொற்றியப்பா நான் மகிழ்ந்தேன்
 மின்னாரும் பொன்மேனி வெண்ணீற்றைப் பாரேனோ”

என்றும் வடலூர் வள்ளலார் இறைவனைத்தேடி அவனருளை நாடி
 அழுகின்றார். அலறுவதும், புரஞ்வதும் இறைவனை நாடியென்பதை
 அருளாளர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு சித்திரிக்கிறது.

அழுதமுது அரனடி சேர்ந்த பெருமக்களின் வரலாறுகள்
 இன்றும் பாருலகில் மக்களுக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்துள்ளன.

திருஞானசம்பந்தர் சுவாமி அழுதார் ; ஞானப்பால்
 அருந்தினார்; திருநாவக்கரசு சுவாமிகள் அழுதார்; நோயைத்தீர்க்கும்
 அருமருந்தை எம்பெருமானிடம் பெற்றுக் கொண்டார்; தேவர்கள்
 அழுதார்கள்; சூரியன் கொடுமை அழிந்தது; சூரனும் அழிந்தான்.
 இவ்வாறு பக்தகோடிமக்கள் இறைவனைத் தேடி அழுதார்கள்;
 நாட்டின் குறைகளைப் போக்கிக் கொண்டார்கள்.

“யானே பொய் என்னன்பும் பொய் ஆனால்
 வினையேன் அழுதால் உன்னைப் பெற்றாமே”

என மணிவாசகப் பெருமான் இறைவனையடைய இலகுவான
 வழியை இவ்வாறு கூறுகின்றார்.

எம்பெருமான் பிட்டுக்காக மன்சுமந்து பாண்டியனின்
 தண்டாளர்களினால் பின்முதுகில் அடிப்பட்டுப் பின்னர் மறைந்த
 செய்தியை அறிந்த மணிவாசகப் பெருமான் எம்பெருமான்
 மன்சுமந்து கொட்டிய இடத்திற்கு ஓடிவந்தார். எம்பெருமானைத்
 தேடினார்; அங்கு காணவில்லை. மண்ணில் விழுந்து புரண்டு

அமுதார்; அங்குமிங்கும் ஓடனார்; அரற்றினார்; பின்னர் மதுரையம்பதியை விட்டுத் திருப்பெருந்துறைக்கு வந்தார்; எம்பெருமானை வணங்கினார்.

அழுங்கியரும் பெருநர்கில் அடியேனும் வீழாமல்
எழுந்தருளும் பெரியோனே யெங்கணுளா யென்றென்று
தொழுங்கரமும் கண்ணீரும் துளங்கிமெய் புளகமும்
விழுந்துபுரண் டிவ்வாறு புலம்பினர்மெய் யன்பானார்.
- கடவுண்மா முனிவர்

ஆடுகின்றிலை சூத்துடையான்கழற் கண்பிலை யென்புருகிப்
பாடுகின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய்கிலை பணிகிலை பாதுமலர்
சூடுகின்றிலை சூட்டுகின்றதுமிலை துணையிலி பிண்ணெநஞ்சே
தேடுகின்றிலை தெருவுதோ றலறிலை செய்வதொன் றறியேனே.

என மணிவாசகப் பெருமான் தன் நெஞ்சின் அறியாமைக்காக
வருந்துகின்றார்.

எனவே மக்களாகப் பிறந்தோர் யாவரும் தேடுதற்குரிய
பொருள் இறையருளும், அவனுடைய இணையடிகளுமாகும்.
அதற்காகவே அல்லும் பகலும் அழுதல் வேண்டும்.

‘குணமில்’

உழைதரு நோக்கியர் கொங்கைப்
 பலாப்பழத் தீயி னொப்பாய்
 விழைதரு வேனை விடுதிகண்
 டாய்விடன் வேலை நஞ்சன்
 மழைதரு கண்டன் குணமிலி
 மானிடன் தேய்மதியன்
 பழைதரு மாபர னென்றென்
 றறைவன் பழிப்பினையே.

பலாப் பழத்தை ஈ நாடுவதுபோன்று, மான்பார்வை போன்ற மாதரின் சிற்றின்பத்தை நான் நாடுகின்றேன். அதை முன்னிட்டு என்னை நீ புறக்கணித்து விடுவாயோ? என்னை நீவிலக்கி விடுவாயானால் உன்னை நான் கடல் நஞ்சன்டவன் என்றும், நற்குணமில்லாதவனென்றும், கறைக்கண்டவென்றும், என்னைப் போன்ற மானிடன் என்றும், அறிவு குறைந்தவன் என்றும், வயது முதிர்ந்தவன் என்றும் ஏகவேன்; பழிப்பேன் என மணிவாசகப் பெருமான் எம்பெருமானை நிந்தால்துதி செய்கின்றார்.

நீத்தல் விண்ணப்பப் பதிகத்திலுள்ள ஜம்பது பாடல்களில் நாற்பத்தைந்து பாடல்கள் வரை எம்பெருமானை விந்யமாகவும் இரக்கமாகவும், அன்பாகவும் துதித்த மணிவாசகப் பெருமான் இப்பாடலிலும், இனிமேல் வருகின்ற பாடல்களிலும் எம்பெருமானை ஏகவது போன்று வணங்கி வருகின்றார்.

உ_ணவின்மையால் எம்பெருமான் நஞ்சையுண்டான் என்றும், முக்குணங்களில் எதுவுமின்மையால் குணமிலி என்றும் மணிவாசகப் பெருமான் குறிப்பிடுகின்றார்.

ஆபரணம் இல்லாமையால் தலைமாலையும், பாம்பும் இறைவன் அனிந்துள்ளான். உடுக்கத் துணியில்லாது புலித்தோலை உடுத்து, யானைத்தோலைப் போர்த்துள்ளான்.

தேய்பிறை, கங்கை, என்பவற்றைத்தன் சடாமுடியில் தரித்து அநாகரிகமாகக் காணப்படுவதாக மணிவாசகப் பெருமான் பாடித் தனது அன்பின் மிகுதிப்பாட்டைக் காட்டுகின்றார்.

எம்பெருமான் இவைகளை அணிந்தது அவரின் பெருங் கருணையாகும். இவ்வாறு எம்பெருமான் அணியாவிடில் உலகமே கற்பொடியாகி விடுமென மணிவாசகப் பெருமான் திருச்சாழற் பதிகத்தில் குறிப்பிடுகின்றார்.

ஏய முக்குணத் தியலும் செங்கையுள்
தீய தொல்குணச் செய்கை யாற்றியே
பேயோ டாடல்செய் பித்தன் தேவியாய்
நீயும் அங்கவன் நிலைமை யெய்தினாய்

எனத் தக்கன் தனது மகள் தட்சாயினி சிவனை மணந்த தற்காக கூறியதாகக் கந்தபுராணத்திற் காணப்படுகின்றது. சிவனை மதியாது யாகஞ்செய்து சிவனை வசை பாடியமையால் தக்கனின் யாகம் அழிந்தது. அவனும் தண்டனை யடைந்தான்.

பூனை எலியைக் கெளாவும்போது எலி இறந்துவிடுகின்றது. ஆனால், அதன் குட்டியைக் கெளாவும்போது இறப்பதில்லை. ஏன்? பூனை தன் குட்டியில் அளவற்ற அன்புகொண்டு மிகவும் மென்மையாகக் கெளாவுகின்றது. எலியை அப்படிக் கெளாவு தில்லை. அதைக் கொல்ல வேண்டுமென்றே கெளாவுகின்றது. இதுபோன்று எம்பெருமான் பக்தர்கள் நிந்தால்துதி செய்தால் தண்டிப்பதில்லை. அன்புடன் ஏற்றுக்கொள்கின்றான். அல்லாதோர் வசைபாடினால் தண்டிப்பான் என்பதைத் தக்கன் வரலாறு கற்பிக்கின்றது.

கோயில் சுடுகாடு கொல்புலித்தோல் நல்லாடை
தாயுமிலி தந்தையிலி தான்தனியன் காணேடு
தாயுமிலி தந்தையிலி தான்தனியன் ஆயிடினும்
காயில் சுடுகாடு கற்பொடிகான் சாழோ.

- திருவாசகம்

‘பழிப்பில் விழித்திருந்தேனை விடுதி’

பழிப்பில்நின் பாதப் பழந்தொழும் பெய்திவிழுப் பழித்து விழித்திருந்தேனை விடுதிகண்டாய் வென் மணிப்பணிலங் கொழித்துமந்தார மந்தாகனி நூந்தும்பந் தப்பெருமை தழிச்சிறைநீரிற் பிறைக்கலஞ் சேர்தரு தாரவனே.

இமய மலையிலிருந்து பாயும் கங்காநதியானது, முத்துக் களையும், சங்குகளையும் உருட்டிக்கொண்டு வருகின்றது. அதில் மாந்தாரமலர் மிதந்து கொண்டு வருகின்றது. அதுபோன்று உனது சடாமுடியிலிருந்தும் கங்காநதி பாயும்போது அந்த நீரிலே படகு மிதப்பதுபோலப் பிறைச்சந்திரன் மிதக்கின்றது. நீயோ வெற்றி மாலை அணிந்திருக்கின்றாய். அப்படிப்பட்ட உனது திருவடிகள் பழிப்பதற்கு இடமில்லாதவையாகும். அத்திருவடிகளுக்குத் தொன்றுதொட்டுத் தொண்டு செய்து வந்து பிறகு, இறைவனுக்குத் தொண்டு செய்தல் இழவானது என்று பழித்துக் கூறுவதினால் சிறுமையடைந்திருக்கும் என்னைக் கைவிட்டுவிடாதே.

சிவனைக் குருவாகக் கொண்ட மணிவாசகப் பெருமான் சிவதொண்டைப் பழிப்பாரா? இல்லவேயில்லை. சிவதொண்டு செய்வதற்கு வெட்கப்படுவோரையும் சிவத்தொண்டு செய்வோரைப் பழிப்போருக்குமாகவே இவ்வாறு கூறினார் என்க.

சைவசமயமே சமயம் சமயாதீதப் பழும்பொருளைக் கைவுந்திடவே மன்றுள்வெளிக்காட்டு மிந்தக் கருத்தைவிட்டுப் பொய்வந்துழலும் சமயநூறி புகுதவேண்டா முத்திதரும் தெய்வசபையைக் காண்பதற்குச் சேரவாரும் செகத்தீரே

எனச் சைவசமய எண்மையை ஆணித்தரமாகத் தாயுமான சவாமிகள் வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார். திருவாரூரில் பிறக்க முத்தி சிதம்பரத்தில் தரிசிக்க முத்தி, காசியில் இறக்க முத்தி என்று சைவசமய மக்கள் கூறுவதுண்டு.

சிவதலங்களுக்கு யாத்திரை செய்தல், சிவாலயங்களுக்குத் தொண்டு செய்தல், சிவனடியார்க்கு மகேசுவர பூசை செய்தல் ஆகிய பணிகளைச் சைவ மக்கள் ஆற்றுவதைப் பெரும் பேராகக் கருதிவந்தார்கள்.

ஓயாமற் பொய்சொல்வார் நல்லோரைநிந்திப்பாருற்றுப்பெற்ற தாயாரைவைவர் சதியாயிரஞ்செய்வர் சாத்திரங்களாயார் பிறர்க்குப் காரஞ்செய்யார் தம்மையண்டினர்க்கொன் நீயார் இருந்தென்னபோயென்ன காண் கச்சியேகம்பனே

எனப் பட்டினத்தடிகள் சைவநெறியிலொழுகாது தீயவை செய்வோரை இகழ்ந்து கூறுகின்றார்.

பட்டினத்தடிகளின் தவலொழுக்கம், துறவுநிலை ஆகிய வற்றைக் கண்ட தமக்கையார் பட்டினத்தடிகளால் தமக்கு வசைவருமென நினைந்து அவரைக் கொல்ல நினைந்து அப்பத்திற்குள் நஞ்சுகலந்து கொடுத்தார்.

ஞான திருஷ்டியால் தமக்கையாரின் குழ்ச்சியையறிந்த பட்டினத்தடிகள் ‘தன்னப்பம் தன்னைச்சுடும் ஓட்டப்பம் வீட்டைச் சுடும்’ என்று தமக்கையாரின் வீட்டுக் கூரையில் ஏறிந்தார். உடனேயே வீடு பற்றி எரிந்தது எனப் பட்டினத்தடிகள் வரலாறு கூறுகின்றது. எனவே, சிவதொண்டைக் கண்டு அஞ்சுபவர்களும் பழிப்பவர்களும் துன்பத் திற்குள் ஸாவார் என்பதை நாம் பட்டினத்தடிகள் சரித்திரமூலம் அறிகின்றோம்.

இரு சிறுவர்கள் எப்போதும் சேர்ந்து விளையாடுவார்கள். ஒரு சிறுவன் ஆலயம் சென்று ஆலயத்தொண்டை அதிக விருப்போடு செய்துவருவான். தீவ்டி பிடித்தல், சுவாமியைத் தூக்குதல், பாத்திரங்களை விளக்கல், பூந்தோட்டத்திற்கு நீருற்றுதல், பூவெடுத்தல், மாலை தொடுத்தல், ஆதியனவற்றை நாள்தோறும் செய்து வருவான். மற்றவன் சிவதொண்டில் ஈடுபடுவதில்லை. ஆனால் சிவத்தொண்டு செய்வோரைப் பழித்து வருவான்.

ஒருநாள் இருவரும் கலந்துரையாடிக்கொண்டு கடைவீதியை நோக்கி நடந்தனர். சிவதொண்டு செய்து வந்த சிறுவன் காலில் பெரிய முள் தைத்துவிட்டது. சிவதொண்டைப் பழித்து வந்த

சிறுவனுக்கு ஒரு பவுண்காச கிடைத்தது.

பவுண் காச எடுத்தவன் முள்தைத்தவனைப் பார்த்து ஏளனஞ் செய்தான். அப்போது அவ்வழியால் வந்த தவசி இருவரின் பிரச்சினைகளையும் கேட்டறிந்தார். தனது ஞான திருஷ்டியால் இருவரின் முற்பிறப்பையும் அதன் பலனையும் ஆராய்ந்தார்.

முள்தைத்த சிறுவன் பூர்வபிறவியில் கொடிய பாவங்களைச் செய்து வந்தான். அதனால் அவன் இப்பிறவியில் தூக்கிலிடப்பட வேண்டிய பலன் இருந்தது. ஆனால் அச்சிறுவன் சிவப்பணியில் ஈடுபட்டமையால் சிவனின் கருணையால் இச்சிறு தண்டனை கிடைத்தது. பவுண்காச எடுத்தவன் சென்ற பிறவியில் சிறந்த புண்ணியங்கள் செய்தமையால் இப்போது அவன் இராசகிரීடம் தரிக்க வேண்டிய பலன். ஆனால் அவன் சிவநிந்தனை செய்தமையால் அப்பலன் கிடைக்காது சிறிய பவுண் காச கிடைத்ததெனக் கூறிமுடித்தார்.

தவமே புரிந்திலன் தண்மலர்
இட்டுமுட்டா தடியேன் இறைஞ்சேன்
அவமே பிறந்து வருவினை
யேனுனக் கன்பருள்ளாஞ்
சிவமே பொறுத்திரு வெய்திற்றி
லேனின் திருவடிக்காம்
பவமே யருஞ் கண்டா
யடியேர்க் கெம்பரம் பரேன.

என்று மணிவாசகப் பெருமான் தனது காலம் வீணாகிற தென்று வருந்துகின்றார்.

இறையருளைத்தேட வேண்டுமாயின் பசித்திரு, தனித்திரு, விழித்திரு என்று வடலூர் வள்ளலார் வலியுறுத்துகின்றார்.

48-49

‘நின்னைச் சிரிப்பிப்பன்’

தாரகை போலும் தலைத்தலை
 மாலைத் தழூலரப் பூண்
 வீரவென் றன்னை விடுதிகண்
 டாய்விடில் என்னை யிக்கார்
 ஆரடி யானென்னி னுத்தர
 கோசமங் கைக் கரசின்
 சீரடி யாரடி யானென்று
 நின்னைச் சிரிப்பிப்பனே.

நட்சத்திரம் போன்ற கபாலங்களை அணிந்திருப்பவனே! நெருப்பைக் கையிலே வைத்திருக்கின்றாய்! நஞ்சையுடைய பாம்பினை அபரணமாக அணிந்திருக்கின்றாய்! ஆதலால் நீயொரு வீரனே! அத்தகைய நீ என்னைக் கீழ்மையில் விட்டு விடாதே! அப்படிக் கீழ்மையுள் நீ விட்டுவிட்டால், யாராவது என்னைப் பார்த்து நீ யாருடைய அடியவன் என்று கேட்டால், நான் உனது அடியவன் என்று சொல்லுவேன். அப்போது உலகின் முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவனின் அடியவனா இவ்வாறிருக்கிறான் என்று உலகம் சிரிக்குமல்லவா?

“ சிரிப்பார் களிப்பார் தேனிப்பார்
 திரண்டு திரண்டுன் வார்த்தை
 விரிப்பார் கேட்பார் மெச்சுவார்
 வெவ்வேறு இருந்துன் திருநாமம்
 தரிப்பார்.....”

என்றும்

“ ஏசாந்றிப் ரெண்னை யுனக்கடி
 யானென்று பிற்ரெல்லாம்
 பேசாந்றிப் ரியான்றானும்
 பேணா நிற்பே னின்னருளே
 தேசா நேசர் குழ்ந்திருக்கும்
 திருவோலக்கம் சேவிக்க

வீசா பொன்னம் பலத்தாடும்
எந்தாயினித்தா ஸிரங்காயே

என்றும் மீண்டும் மீண்டும் எம்பெருமானை வேண்டுகின்றார்.

நான் உனக்கு அடியவனாதற்குச் சிறிதும் தகுதியில்லை என்பது எனக்கு நன்கு தெரியும். எனினும் உன்னைவிட்டுப் பிரியவும் மனமில்லை. எனினும் நீ என்னைவலியவந்து ஆட்கொண்டாய். பின்னர் என்னை இந்நிலையில் விட்டுவிடலாமா?

சிரிப்பிப்பன் சீறும் பிழைப்பைத்
தொழும்பையும் ஈசற் கென்று
விரிப்பிப்பன் என்னை விடுதிகண்
டாய்விடின் வொங்கரியின்
உரிப்பிச்சன் தோலுடைப் பிச்சன்
நஞ்குண் பிச்சன் ஊர்க்குகாட்டு)
எரிப்பிச்சன் என்னையும் ஆளுடைப்
பிச்சனென் ரேகவனே.

என எம் பெருமானை மணிவாசகப் பெருமான் நீத் தல் விண்ணப்பத்தில் நாற்பத்தொன்பதாவது பாடலில் இழிவுச் சிறப்பால் உயர்வுச் சிறப்பாக்கிக் கூறுகின்றார்.

திருமணப் பந்தலின் கீழ் நம்பியாருரை ஆட்கொள்ள வந்த சிவனடியாரை, சிவனடியாரின் வழக்கைக் கேட்ட நம்பியாருர் அச் சிவனடியாரைப் பேயனோ? பித்தனோவென்று எள்ளி நகையாடினார். சிவனடியார் அதற்கு வேதனைப்படாது, வழக்காடி ஆட்கொண்ட வரலாற்றைத் தடுத்தாட் கொண்ட புராணத்திற் காண்கிறோமல்லவா? “பித்தாப்பிறைகுடி பெருமானே அருளாளா” என்ற தேவாரமும் இதற்குச் சான்றாக உள்ளது.

காய் கொடிக்குப் பாரமாக இருப்பதில்லை. மக்கள் பூமிக்குப் பாரமாக இருப்பதில்லை. பிள்ளைகள் தாய்க்குப் பாரமாக இருப்பதில்லை. அதுபோல இறைவனுக்கு அடியார்களோ உயிர்களோ பாரமில்லை.

தாய் பிள்ளையை ஏசினாலும், ஏனனம் செய்தாலும் அவள் தன்பிள்ளையில் மட்டற்ற அன்பு வைத்திருப்பதைக் காண்கிறோம். பிள்ளை தாயைப் பழித்தாலும், அப்பிள்ளை தாயில் மட்டற்ற அன்பு வைத்திருப்பது போலவே இறைவன் தன்னைப் பழித்த மணிவாசகர் மீது மட்டற்ற அன்பும் கருணையும் வைத்திருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இறைவனில் விசேட குணமொன்றுண்டு. மனிதனை மனிதன் மன்னிப்பதில்லை. தகாத குற்றம் ஒருவர் செய்துவிட்டால், அரசு அல்லது யாரோ ஒருவர் அவனை இந்நாட்டை விட்டோ, உலகை விட்டோ வெளியே அனுப்பிவிடுவார்கள். இறைவன் அப்படிச் செய்வதில்லை.

அம்பலத்தே கூத்தாடி யழுதுசெய்யப் பலிதிரியும் நம்பனையும் தேவனென்று நன்னுமது என்னோடி நம்பனையும் ஆமாகேள் நான்மறைகள் தாமறியா எம்பெருமா ஸீசாவென் ரேத்தினைகான் சாழிலோ.

- திருவாசகம்

‘செம்பவள வெற்பின் தேசடையாய்’

ஏசினும் யானுண்ணை ஏத்தினு மென்பிழைக்கே குழைந்து வேசறுவேனை விடுதிகண்டாய் செம்பவள வெற்பின் தேசடை யாடியன்னை யானுடையாய் சிற்றுயிர்க் கிரங்கி காய்சின வாலமுண் டாயமுதுண்ணக் கடையவனே”

எம்பெருமானே! நான் உன்னை ஏசினாலும், ஏத்தினாலும் என் குற்றத்தின் பொருட்டு வருந்துகிற என்னை நீ ஒதுக்கித் தள்ளி விட வேண்டாம். ஏனென்றால் நீ யாண்டும் என்னை யானுகின்ற ஞானகுரு ஆவாய். நான் உன் அடிமையாவேன். நீ ஞான தேசடைய மலைபோன்றவன். என்னை நிறைந்த ஞானமுள்ள வணாகச் செய்ய வேண்டும். உயிர்கள் அனைத்தும் வாழ்வு என்னும் அமுதுண்ண முந்துகின்றன. அதற்கெதிராக, வருகின்ற கொடிய நஞ்சினை நீ உண்டு அவ்வுயிர்களை ஓம்புகின்றாய். இது உன்னுடைய கருணையாகும்.

“பவளமால்வரையினில் நிலவெறிப் பதுபோற்
பரந்தநீற் றழகுபச் சுடம்பிற்

திவளமா துடன்னின் றாடியபரமன்” எனக் கடவுண் மாழுனிவர் திருவாதவூரடிகள் புராணக் காப்புச் செய்யுளில் எம்பெருமானை உருவகித்துக் காட்டுகின்றார்.

அதாவது, மிகவும் பெரிய பவள மலையின் கண்ணே சந்திரனின் தண்ணொளி பிரகாசிப்பது போலச் சிவபெருமானின் செம்பவள மேனியில் பரவப் பூசிய வெண்மையான விபூதி பச்சை நிறமுடைய உமாதேவியின் திருமேனியில் படிந்து நிற்ப என்று கடவுண்மாழுனிவர் எம்பெருமானின் திருக்கோலக் காட்சியைப் பக்திப்பரவசத்தோடு கூறுகின்றார்.

ஆதியும் அந்தமும் இல்லாதவர் சிவபெருமான். அருவம் உருவம், அருவருவம் உடையவர் எம்பெருமான். அவரை எல்லாராலுங் காண்பது மிகமிக அரிதானதாகும். அத்தகைய எம்பெருமான் பக்தர்களின் மனத் தன்மைக்கேற்ப வடிவங்கொள்வது,

அவருடைய இயல்பான குணமாகும். சங்கராச்சாரியார் சிவானந்த லகரியில்

கயிலையிலே கனகமணிக் கோயில் வாயில்
கணாங்களோடு சந்திதியிற் கலந்து கூம்பும்
கையிணையும் முடியேறக் காண நின்றே
காத்தருள்க பரமசிவ கறைசேர் கண்ட
உயிரணையு மொளியேயென் பரத்தே ஒதி
உறுபரம சுகவுணர்வில் அயமா லூழி
கையிணொடுக் கணமனவாக் கழியக் கண்டே
களிப்பதுநா னெக்காலம் கயிலை வாழ்வே

என்று கூறுகின்றார்.

சேரமான் பெருமாள் நாயனார் எம்பெருமானின் திருமேனி அழகைப் பொன்வண்ணத்தந்தாதியில் மிகவும் அழகாகக் கூறியுள்ளார்.

பொன்வண்ணம் எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம்
மேனி பொலிந்திலங்கும்
மின்வண்ணம் எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம்
வீழ்ச்சடை வெள்ளிக் குன்றம்
தன்வண்ணம் எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம்
மால்விடை தன்னைக் கண்ட
என்வண்ணம் எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம்
ஆகிய ஈசனுக்கே.

எம்பெருமானின் தித்திக்கும் வரலாறுகளில் என்றும் எவராலும் மறக்கமுடியாத வரலாறு இன்றும் எல்லோருடைய உள்ளாங்களிலும் பசுமையாக இருந்து வருகின்றது. அவ்வரலாற்றை மணிவாசகப் பெருமான் பக்திமேலிட, மேலிட இவ்வாறு பாடுகின்றார்:

திருமாலும் பன்றியாய்ச் சென்றுணராத் திருவடியை
உருநாமம் அறியவோர் அந்தணா யாண்டுகொண்டான்
ஒருநாம மோருருவ மொன்றுமில்லார்க் காயிரம்
திருநாமம் பாடநாம் தெள்ளேணாங் கொட்டாமோ.

19-04-2003 தொடக்கம் 20-09-2003 வரை அருள்மிகு நல்லூர் முருகன் ஆலயத்தில் இந்துசமயப் பேரவையினரால் ஆத்மஜோதி முத்தையா சுவாமிகளின் ஞாபகார்த்தமாக நடத்தப்பட்ட திருமுறை முற்றோதலில் பங்கு பற்றிய அடியார்கள்.

1. திரு. கா. கதிரவேல்
2. திரு. ம. சிவாசமி
3. திரு. சி. நாராயணசுவாமி
4. திரு. பெ. விக்கினேஸ்வரன்
5. திரு. க. வித்தியானந்தன்
6. திரு. க. கந்தையா
7. திரு. கு.வி. மகாலிங்கம்
8. திரு. த. செ. நடராசா
9. திரு. செ. மார்க்கண்டு
10. திரு. சி. விநாயகமுர்த்தி (வேலாயுதபிள்ளை)
11. திரு. சிவ முத்துலிங்கம்
12. திரு. சு. சிவபரமானந்தம்
13. திரு. ஆ. சரவணமுத்து
14. திரு. வே. இ. இராசையா
15. திரு. பொ. யோகானந்தம்
16. திரு. பொன். பாலசிங்கம்
17. திரு. செ. சோமசுந்தரம்
18. திரு. சு. திருச்செல்வம்
19. திரு. செ. பொன்னம்பலம்
20. திரு. கா. கோபாலபிள்ளை
21. திரு. சி. முத்துத்தம்பி
22. திரு. வி. கந்தவனம்
23. திரு. லெ. பக்கீர்சாமி
24. திரு. ஞா. புவனேந்திரன்
25. திரு. செ. கந்தையா
26. திரு. த. கு. சபாரத்தினம்
27. திரு. சிவ. திருச்செல்வம்
28. திரு. இ. சிவஞானசுந்தரம்
29. திருமதி சாம்பசிவம் தவனேஸ்வரி
30. திருமதி சின்னத்துரை செல்லமுத்து
31. திருமதி. வேலுப்பிள்ளை அன்னபூரணம்

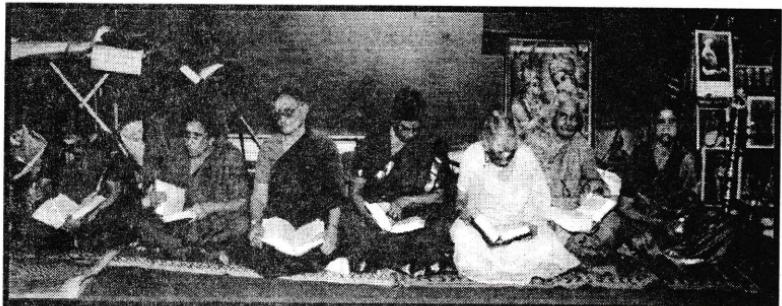
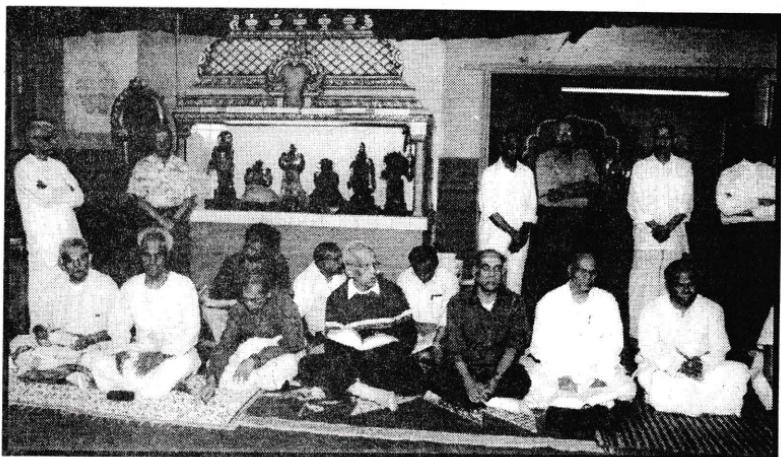
32. திருமதி. தேவிசிறி சுப்பிரமணியம்
33. திருமதி நாகேஸ்வரி கணேஸ்
34. திருமதி தியாகராசா கமலாம்பிகை
35. திருமதி இராசலட்சுமி சண்முகலிங்கம்
36. திருமதி அன்னபூரணம் ஞானசம்பந்தர்
37. திருமதி இராசேஸ்வரி நாராயணசுவாமி
38. திருமதி இராசமலர் முத்தையா
39. திருமதி தியாகராசா தவமணி
40. திருமதி புனிதவதி சிவா
41. திருமதி ப. பரமேஸ்வரி
42. திருமதி நா. தேவமலர்
43. திருமதி சியாமளா ஆறுமுகம்
44. திருமதி அன்னபூரணம் கார்த்திகேசு
45. திருமதி இராசமலர் சின்னராசா
46. திருமதி இராசம்மா சுப்பிரமணியம்
47. திருமதி சங்குணம் நடராசா
48. திருமதி செ. இராசம்மா
49. திருமதி அட்டலட்சுமி யோகானந்தம்
50. திருமதி வி. விக்கினேஸ்வரன்
51. திருமதி மகேஸ்வரி வியாகரத்தினம்
52. திருமதி பொற்கொடி கந்தசாமி
53. திருமதி தங்கமுத்து தம்பித்துரை
54. திருமதி தி. நாகலிங்கம்
55. திருமதி கு. சந்திரவதனா
56. திருமதி ப. சங்குணதேவி
57. திரு. வே. யுவராஜ்
58. திருமதி வசந்தா கணேஸ்
59. திருமதி பெ. யோகரத்தினம்
60. திரு. முருகவே பரமநாதன்
61. செல்வி பரமேஸ்வரி சரவணைமுத்து
62. திருமதி இராசமணி பக்கீர்சாமி
63. திருமதி கமலம் மகாலிங்கம்
64. திருமதி அன்னபூரணம் அரசரத்தினம்
65. திருமதி சிவனேஸ்வரி கந்தையா
66. திரு. இ. லோகேஸ்வரன்
67. திருமதி கமலாதேவி அமிர்தராஜா

68. திருமதி சாந்தி கணேசன்
69. திரு. தி. அசோகன்
70. திருமதி. சந்திராணி சிறில்கந்தராஜா
71. திருமதி. சுப்ரேஜினி சாந்தராசா
72. திரு. ச. மு. சிவநேசன்
73. திரு. தி. ஞானசபாபதி
74. திரு. பா. ஞானசபாபதி
75. திருமதி மீரங்கநாயகி சபாரத்தினம்
76. திருமதி ம. தயாநிதி

பன்னிரு திருமுறை முற்போதவின் போது எடுக்கப்பட்ட படங்கள்

பன்னிரு திருமுறை முந்ஜோதலின் போது எடுக்கப்பட்ட படங்கள்

பன்னிரு திருமுறை முந்தோதலின் போது எடுக்கப்பட்ட படங்கள்

ஒன்றாற்யோ இந்து சமயப் பேரவை வெளியீடுகள்.

தரிசனம்	ஆத்மஜோதி முத்தையா சுவாமிகள்
அர்ச்சனை மாலை	ஆத்மஜோதி முத்தையா சுவாமிகள்
என்னை எனக்கறிவித்து	
எங்கள் குருநாதர்	ஆத்மஜோதி முத்தையா சுவாமிகள்
திருமுறைக் கதைகள்	ஆத்மஜோதி முத்தையா சுவாமிகள்
முத்தான தொண்டர்	கவிஞர். வி. கந்தவனம்
புதிய சைவ வினாவிடை(முதலாம் புத்தகம்)	கவிஞர். வி. கந்தவனம்
தங்கம்மா நான்மணிமாலை	கவிஞர். வி. கந்தவனம்
சிவயோக சுவாமிகளின் அருள்மொழிகள்	
பன்னிருமாத நினைவுகள்	ஆத்மஜோதி முத்தையா சுவாமிகள்
கணாடாவிற் சைவ சமயம்	கவிஞர். வி. கந்தவனம்
ஸமுத்துச் சித்தர் குடைச்சுவாமி	பேரறிஞர் முருகவே பரமநாதன்
சைவத் திருமுறைகளின் விழுமியம் பேரறிஞர் முருகவே பரமநாதன்	
புதிய சைவ வினாவிடை (இரண்டாம் புத்தகம்)	கவிஞர். வி. கந்தவனம்
நல்லூர் நாற்பது	கவிஞர் வி. கந்தவனம்
யோகி ராம் சுரத்குமார்	ஆத்மஜோதி முத்தையா சுவாமிகள்
திருமுறைச்செல்வம்	சிவத்தமிழ் வித்தகர் சிவமகாலிங்கம்
தேவைக்கேற்ற திருமுறைத்திரட்டு	கவிஞர் வி. கந்தவனம்
சுவாமி சதானந்தர் நற்போதனை	தொகுப்பு சபா சிவானந்தன்
கந்தன் கதை	கவிஞர் வி. கந்தவனம்
கந்தனே கலியுகத்தில் கண்கண்ட	தெய்வம் ஆத்மஜோதி நா. முத்தையா
கேதாரபத்திரி யாத்திரை	ஆத்மஜோதி நா. முத்தையா சுவாமிகள்
விதியை வெல்வது எப்படி	கு. வைத்தியநாதன் சைவசித்தாந்த பண்டிதர், திருவாவடுதுறை ஆத்தீர்ம்
ஓவியிழை நாடாக்கள்	
சமய வாழ்க்கை	ஆத்மஜோதி முத்தையா சுவாமிகள்
சைவத்தின் பெருமை	
நாவல்நும் பெரியபுராணமும்	கவிஞர். வி. கந்தவனம்
தமிழ் முருகன்	கவிஞரா. வி. கந்தவனம்